

ΕΡΧΕΤΑΙ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GRVER-00109

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

$$\left[1 - \frac{1}{2}(2+1)\right] \cdot \frac{1}{2} - (2+1) \cdot \frac{1}{2} X + \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} + \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = X \cdot \frac{1}{2}$$

G. SALUSTIUS CRISPUS. $\frac{1}{2}(2+1)$

$$\frac{\frac{1}{2}(2+1)}{\frac{1}{2}(2+1)} \cdot \frac{1}{2} = X$$

$$\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} - X \cdot \frac{1}{2} = (2+1) \cdot \frac{1}{2}$$

$$\frac{(2+1) \cdot \frac{1}{2}}{\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} - X \cdot \frac{1}{2}} = 1$$

$$(2+1) \cdot \frac{1}{2} \cdot 1 - X \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2}$$

$$(2+1) \cdot \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = X \cdot \frac{1}{2}$$

$$\frac{1}{2}(2+1) = X$$

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GAI SALUSTI CRISPI
OPERUM RELIQUIAE.

EDIDIT

FRANCISCUS DOROTHEUS GERLACH.

EDITIO STEREOTYPA ITERUM IMPRESSA.

EX OFFICINA BERNHARDI TAUCHNITZ.

LIPSIAE MDCCCIC.

1899

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας
Αρ. Ερ. 299

PRAEFATIO.

G. Salustius Crispus Amiterni in Sabinis natus est G. Mario, L. Cornelio Cinna coss., a. u. c. DCLXVIII. = 86. a. Chr. Cf. Fabricii Bibl. Lat. ed. Ern. t. I. p. 237. Et famulis quidem plebeia eum ortum fuisse satis documentum est, quod post quaesturam tribunus plebis factus una cum Q. Pompeio et T. Munatio Planco inimicissimas contiones de Milone habuit ipsique Ciceroni invidiam fecit, quod Milonem tanto studio defenderet a. u. c. DCCII. Unde multus sermo in declamatorum scholis de inimicitis Salustii et Ciceronis. Quamquam Pompeius et Salustius in suspitione fuerunt in gratiam redisse cum Milone et Cicerone. Cf. Asconius in Milonianam p. 38 et 39. ed. Baier. Sed graviores etiam foedissimae turpitudinis notam subiecit, quod, auctore M. Terentio Varro, in adulterio deprehensus ab Annio Milone, loris bene caesus et cum dedisset pecuniam dimissus fuit. A. Gell. N. A. XVII, 18. Quae quidem de causa Salustius tanta ira in Milonem incensus fuisse videtur; nisi forte magis partium studio quam dolore iniuriae eum impulsum fuisse existimas. Duobus annis post cum ab Appio Claudio Censore multis equi adempti, multi senatu moti essent, Salustius quoque idem dedecus incurrit, quae quidem censoria severitate Dio Cassius XL, 63. factum esse statuit, ut multi in Caesaris castra transirent. Appius enim Claudius non eo consilio tam severam censuram egisse videtur, ut bonorum morum patrociniū susciperet, sed quod partes Pompeianas amplexus Caesaris amicos odio persequeretur. Sed quicquid illud fuit, non poterant senatu moveri, quorum mores omni labe carent. Sed eadem flagitia alio tem-

pore graves exagitatores, alio clementes et misericordes iudices habuerant. Quare ne Appius quidem partium studio tantum tribuisse videtur, nisi Salustius peccatis instas ansas ad reprehendendum dedisset. Quin imo Horatius Serm. I, 2, 45. simile quoddam flagitium tanquam in vulgus notum significare videtur:

*libertinarum dico, Salustius in quas
non minus insanit, quam qui moechatur.*

Historicum enim, non eius nepotem notatum fuisse multa fides faciunt. Itaque nescio an Acronis et scholiastae Cruquiani iudicio standum esse videatur, qui Salustium propter libidinem notatum respondisse ferunt, se non matronarum, sed libertinarum esse sectatorem. Quare ex senatu eiectus est, quod ipse excusat in *Catilinae libello*. Serv. ad Aen. V, 612. *Salustium, quem Milo deprehensum sub servi habitu verberavit in adulterio suae uxoris, Faustae, filiae Sullae*. Neque ab hac turpitudine abhorret, quod auctore scholiasta ad Horatii Serm. I. l. sub fin. Nomentani cuiusdam coeum centum milibus aeris conduxisse dicitur. Mox bello civili exorto in castra Caesaris, quo omnis sentina rei publicae confluerat, se contulit. Declamat. Cic. c. 5. Cf. Cic. ad Attic. XI, 20, 2. *etiam Salustio ignovit*. A quo iterum quaestura ornatus et in senatum lectus, mox parti copiarum praefectus in Illyrico cum Octavio et Libone, Pompeii ducibus, proelio commisso rem male gessit. Cf. Oros. Hist. VI, 15. p. 416. Havercamp. Sed bellis in Graecia, Aegypto, Asia compositis praetor factus, a Caesare in Campaniam missus est, ut legiones seditio-nem moventes et in Africam tra-

propter stilum tantum probandus; nam morum eius damna non sinunt, ut ab illo agendas vitae petatur auctoritas. Facile enim fieri potuit, ut et satira Lenaei et quae inter Ciceronem atque Salustium fuisse credebantur inimicitiae, ad Salustii existimationem violandam plurimum facerent. Sed reliqui sunt gravissimi testes, A. Gellius, M. Varro, Dio Cassius, denique Asconius Pedianus, quem vitae Salustii auctorem scholiasta Horatianus ad Serm. I, 2, 41. maximi flagitii testem laudat. Neque Varronis auctoritas potest infirmari, quem Gellius l. 1., ut fidem verbis adstrueret, hominem in litteris atque vita fide multa gravem fuisse iudicat; cuius iudicio plus etiam tribuendum, quod Varro librum, qui *Plus vel de Pace* inscriptus erat, in quo de Salustii adulterio egit, antequam Salustii nomen scriptis inelaruit, in vulgus ediderat. Salustii igitur peccatorum excusatio non ex malignitate scriptorum, sed ex moribus illius aetatis petenda est. Etenim haec tum vita hominum erat. Corrumperet et corrumpi saeculum vocabatur, et ut Salustii verbis utar, pro pudore, pro abstinentia, pro virtute audacia, largitio, avaritia vigeant. Sed libido stupri, ganeae ceterique cultus non minor incesserat; viri muliebria pati, mulieres pudicitiam in propatulo habere. Quodsi quis etiam a culpa vacuus in hoc hominum genus incidere, cotidiano usu atque illecebris facile par similisque ceteris efficiebatur. In tanta et tam corrupta civitate eo ipso tempore Salustius rem publicam capessivit, quo et partium studiis et factionibus et libertas eversa et mores, disciplina maiorum, ius, decus, pietas, fides perierant. Inter tanta vitia imbecilla Salustii aetas ambitione corrupta tenebatur et propter honoris cupidinem eadem qua ceteri fama atque invidia vexabatur. Quae cum ipse initio Catilinae pronuntiaverit, facile est ad intelligendum, cum vitae prioris invidiam

non negare, sed potius libera confessione lenire voluisse.

Sed, Seneca auctore, fidelissimus est ad honesta ex poenitentis transitus et Salustius eo insignem laudem meruit, quod iuventutis petulantia rectum iudicium corrumpi non passus, rerum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili parte et ipse consuluit et historiam et temporum testem et lucem veritatis esse probavit. Quo quidem veritatis studio summi cuiusque viri laudes mihi aequasse videtur. Et primum quidem libellum de Catilinae coniuratione conscripsit, quod facinus inprimis memorabile existimavit scelestis et periculi novitate; quem librum non ante Caesaris mortem evulgatum fuisse facile ex eo, quod de Caesare fecit iudicium, intelligitur. Cui quidem scriptioni quantum temporis impenderit, haud facile dixeris. Quamvis enim historiae studium invenis admodum suscepit, a quo incepto eum ambitio mala detinuerat (Catil. 5.), tamen nil elaborasse, nedum perpolivisse atque absolvisse videtur. Sed falsum utique est Asinii Pollionis iudicium, qui Atteium Philologum magno ei adiumento fuisse autumat, quippe qui breviario omnium rerum Romanarum, ex quo quae vellet eligeret, eum instruxerit. Quamvis enim Asinius acerrimus index fuerit, tamen Atteii operae nimium tribuisse videtur, quod etiam antiqua verba et figuras ab eodem Atteio in usum Salustii collectas fuisse iudicat; quem errorem iam Suetonius notavit d. ill. Gramm. c. 10. Sed Catilinam subinde secutum est bellum Iugurthinum, non modo quod eius rei memoria praetura in Africa gesta renovata fuerat, sed quod omnes causae malorum, quibus lacerata fuerat res publica, ex illis potissimum temporibus videbantur esse repetendae, quibus et nobilitatis superbia omnium invidiam subierat et luxuria et avaritia plebeiorum hominum animos ad

vindicandam libertatem accendebat. Tum demum ad Historiarum libros scribendos animum appulit, quibus res P. R. inde ab anno LXXVIII. usque ad LXVI. complexus, Lepidi tumultum, bellum Sertorianum, piraticum, servile, Mithridaticum et seditiones tribunicias tradiderat, eo quidem consilio ut, cum Sullae dominatione legibusque ab eo latis nobilitatis opes restitutae atque plebes oppressa esse videretur, bellis externis atque domesticis et seditionibus tribunicis summam rerum iterum ad populum translatam esse doceret. Cuius quidem libri quanta fuerit praestantia vel ex orationibus et epistolis intelligi potest, quae ex historiarum quinque libris excerptae fuerunt. Sed auctore A. Gellio N. A. IV, 15. elegantia orationis Salustii verborumque facundia et novandi studium cum multa prorsus invidia fuit, multique non mediocri ingenio viri conati sunt reprehendere pleraque et obtrectare, in quibus plura inscite aut maligne vellicabant. Quorum in numero fuit Asinius Pollio, qui Salustii scripta reprehenderat ut nimia praeceptorum verborum affectatione oblita. Cf. Sueton. I. I. et Gellius N. A. X, 26. In eandem sententiam Pompeii Lenaei satiram scriptam fuisse supra vidimus. Idemque secutus esse videtur auctor incertus epigrammatis, quod apud Quintilianum Inst. Orat. VIII, 3, 29. legitur:

*et verba antiqui multum furate
Catonis,
Crispe, Iugurthinae conditor his-
toriae.*

Suetonius quoque Salustii obscuritatem et audaciam in translationibus notavit I. I. Sed iniquos orationis iudices inprimis habuit aequales, qui in eodem studiorum genere versabantur, et primum quidem Trogum Pompeium, a quo reprehensus est, quod contiones directas et orationes operibus inserendo modum excesserit (Iustin.

Histor. XXXVIII, 3.), et Livium, qui ei nimiam verborum antiquitatem et insolentiam et brevitas studium obieciisse videtur (Seneca Controv. IV, 24. p. 274. Bip.). Alii contra omni eum laude cumulant, maxime Quintilianus, qui suo iure Salustium cum Thucydide comparat X, 1, 101, et *immortalem illam Salustii velocitatem* X, 1, 102, *brevitatemque, qua nihil apud aures vacuas atque eruditae potest esse perfectius* X, 1, 32. nonnisi oratori vitandam esse indicavit. Accedit Velleius, qui II, 36. Salustium Thucydidis aemulum dixit, et Tacitus, a quo rerum Romanarum florentissimus auctor appellatus est Annal. III, 30. Imo Martialis eum omnibus Romanis historicis praeferendum esse duxit Epigr. XIV. CXCI.

*hic erit ut perhibent doctorum curda
viroorum
Crispus Romana primus in his-
toria.*

et Augustinus tanto eum honore habuit, ut ad suum de rebus Romanis iudicium confirmandum plurima ex hoc fonte hauriret, quippe qui Salustium nobilitatae veritatis historicum appellaverit de Civ. Dei I, 5. Ep. V. ad Marcel.

Cum igitur tantis laudibus celebrata fuerit Salustii oratio, mirum videri non potest, in commentariis grammaticorum eius libros fuisse celebratos. Saepius Aemilius Asper Salustii commentator laudatur ap. Prob. ad Virg. Eclog. VI, 31. Serv. ad Aen. XI, 696. et ad Georg. IV, 166. Hieronym. in Rufin. I, 16. Charis. p. 116. Pomp. Comment. in art. Donati 29, 3, uno loco Statilius Maximus ap. Charis. II, 4, 36. p. 116. Lind. Sed grammaticos in Salustio explicando et excutiendo multum versatos fuisse luculentissimi testes sunt Cornelius Fronto et Aulus Gellius, qui plurimos locos ex Salustii historiis excerpterunt, examinarunt, explicaverunt. Idem Gellius alio loco I, 15. 18. XVIII, 4.

doctissimos grammaticos Valerium Probum et Sulpicium Apollinarem de verbis Salustianis disputantes inducit. Sed Hadriani aetate, ubi asperitas quaedam agrestis non minus laudis habuit quam comptissima verborum elegantia, Zenobius quidam Salustium adeo in Graecum vertit. Inde ab eo tempore tanta auctoritas libris Salustianis accessit, ut apud grammaticos Charisium, Donatum, Servium, Nonium Marcellum, Priscianum frequentissima sit Salustii commemoratio. Quo ex genere ista locutionum collectio est, ab Arusiano Messio vel, ut Angelo Maio placuit, a Cornelio Frontone facta, ubi locutiones tanquam exempla ad imitandum ex probatissimis auctoribus, Cicerone, Salustio, Virgilio, Terentio, proposita sunt. Qua ex re facile intelligitur, Salustium, ut quidem grammaticorum iudicium fuit, inter omnes historicos Latinos facundiae palmam tulisse.

Reliquum est, ut de duabus epistolis ad Caesarem senem de re publica ordinanda, quae inscribuntur, et olim Salustii esse perhibebantur, meam utique sententiam paucis exponam. Iam hodie quidem neminem fore putaverim, qui has epistolas a Salustio ad Caesarem scriptas esse existimet; sed haec est quaestio, quomodo fieri potuerit, ut hae epistolae ad imitationem orationis Salustianae scriberentur. Totius enim orationis color a Salustiano dicendi genere non modo non abhorret, sed auctores potius omnes stili Salustiani flosculos collegisse videntur, quo plus fidei atque auctoritatis libelli haberent. A duobus enim adolescentulis, artis rhetoricae studiosis, qui eodem doctore usi, Salustianae orationis ornamenta et sententiarum lumina aemulabantur, has epistolas scriptas rudico; qui, cum certamen quoddam ingenii inter se instituissent, unde clarum fieret, uter plus in hoc studio perfecit, hoc finxe-

runt, Salustium per litteras Caesari suasisse, quid potissimum in republica constituenda sequeretur. Multas eiusmodi quaestiones in declamatorum scholis tractatas fuisse ex Senecae patris Controversiarum libris facile intelligitur. Sed ne huius potissimum aetati epistolas adscribam prohibet temporum confusio et quod in summo errore et in maximarum rerum ignorance versari videntur auctores; quae de re pluribus egi in editione Salustii, quae anno MDCCCLII. Basiliae in lucem edita est, p. 558 sqq. Quare auctores epistolarum potius inter Frontonis discipulos numeraverim, qui ut ipse orationis elegantiae studuit, ita nimis admirator antiquitatis atque inprimis Salustianae orationis fuit. Alia est ratio declamationum, quae Ciceronis et Salustii nomina prae se ferunt, et Augusti aetate scriptae esse videntur, quippe quas Quintilianus genuinas habuerit. Verba enim et sententias ex Pseudo-Salustii declamatione laudavit, et ne verbo quidem significavit, sibi parum certam videri eius auctoritatem. Inst. Or. IX, 3, 89. IV, 1, 68. Quo quidem errore ut Quintilianum liberarent, multi homines docti excogitarunt, quae magis etiam absurda sunt quam quae refellere conabantur. Quae de re vide quae in editione laudata Salustii fassius disputavi p. 564 sqq. Itaque has declamationes triginta fere annis post mortem Salustii compositas esse putaverim. Quae enim inimicitiae Ciceroni cum Salustio intercessisse putabantur, declamatoribus harum orationum scribendarum materiam dedisse videntur. In Cicerone enim accusando et defendendo inprimis occupatos fuisse declamatores docent exempla quae Seneca Suasoriarum libro proposuit p. 31—52. ed. Bipont.

Iam ex iis, quae supra disputavi, satis manifestum est, nullum fere scriptorem saepius aut a gram-

maticis tractatum aut a librariis scriptum fuisse quam Salustium, et inprimis quidem Catilinam atque Iugurtham. Nam Historiarum alia est ratio; ex quibus cum iam altero p. Chr. n. saeculo, ut ego quidem statuo, orationes et epistolae excerptae essent (cf. Cornel. Fronto ed. Mediol. p. 122. 309.), integer liber minus saepe exaratus esse videtur, cuius exemplaria neque Nonio Marcello, neque Prisciano definisse facile credideris. Et ad frequentem Salustii lectionem plurimum fecisse videtur Augustini auctoritas, qui totiens Salustio teste usus est, ut suum de Romanorum perversitate iudicium confirmaret. Salustius enim nulla re magis quam severitate et gravi vitiorum censura et hominibus Christianis ut paedagogis commendatus est, ipsaque orationis obscura brevitās et amputatae sententiae grammaticis largissimam materiem observationum praebuerunt. Inde factum est, ut amplius ducenta exemplaria Catilinae quidem et Iugurthae etiamnum in bibliothecis asserventur, quorum longe plurima et inprimis quidem chartacea satis negligenter exarata sunt. Nam propter orationis proprietatem et affectatum illum antiquitatis colorem plures etiam ansae ad corrumpendum dabantur, quod in eo fere multorum grammaticorum studia versabantur, ut omnia sententiarum ornamenta ad vulgarem loquendi usum revocarent. Gellio enim auctore IV, 15. elegantia orationis Salustianae cum multa prorsus invidia fuit, multique non medioeri ingenio viri conati sunt reprehendere pleraque et obtruncare, in quibus plura inscite aut maligne vellicabant. Nec minus saepe accidit, ut, quod Salustianae orationis proprietatem admirabantur, plus etiam insolentiae ei affingerent. Cuius iudicii perversitatis neque apud Nonium neque apud Priscianum documenta desunt. Ita Valerius Probus Salustium, quem pro-

prietatum in verbis retinentissimum esse statuebat, Catil. 5. non eloquentiae sed loquentiae scripsisse indicabat et brevi ante quam decebat, sic legere coepit. cf. Gell. N. A. I, 15, 18. Idemque XX, 6, 14. imperitissime fecisse statuit, qui in plerisque Salustii exemplaribus scripturam sincerissimam corripissent. Nam cum ita in Catilina scriptum esset, saepe maiores vestrum miseriti plebis Romanae, vestrum obleverunt et vestri superscripserunt, ex quo in libris plures mendae istius indoles manavit. haec memini mihi Apollinarem dicere. Adde Gell. N. A. IX, 14, 26. Ego quoque in Iugurtha Salustii summae fidei et reverendae vetustatis libro die casu patrio inveni scriptum. verba haec ita erant: viz decima parte die reliqua. Quid? quod Asper apud Charisium p. 177. in epistola Mithridatis locum nobilissimum, ceterum consilium est Tigranis, regno integro, meis militibus, etc. verbis belli prudentibus interpositis mutavit?

Ex quibus locis facile intelligitur, iam tum fuisse scripturae discrepantias in libris et discrimen quoddam antiquiorum et recentiorum exemplarium et novas lectiones a grammaticis et criticis esse indutas. Neque tamen peculiarem quandam, quam appellant, totius operis recensionem inde ortam esse existimo. Grammaticorum enim animadversiones ad pauca sententiarum ornamenta et ad quandam stili proprietatem pertinuerunt. Multo maior diversitas in libris incuria et negligentia librariorum orta est. Vix enim ullum exemplorum, quae nunc sunt, integrum Salustium exprimere putaverim; omnia manca, mutila, truncata sunt. Ita nescio quo casu factum est, ut in fine Iugurthae inde a verbis cap. 103. ex omni copia necessariorum usque ad verba cap. 112. pacem vellet, daret operam in multis exemplaribus et in optimis quidem libris, Bas. 1. Parisino Z. Tegernseensi etc., omnia quae media erant omissa essent. Qua quidem ex re

colligi posse videtur, omnes libros, in quibus haec pars desideratur, unum aliquod exemplum esse secutos. Sed longe maior pars librorum et maxime quidem chartaceorum hanc quidem lacunam non habet, sed ne illi quidem integri sunt. Verba enim Iugurth. c. 44, 5. *muniebantur ea, neque* in omnibus libris desiderantur, excepto Leidensi C. et antiquissimo codice Cypriani a Popma, qui fortasse idem fuit cum Leidensi C. Accessit postea auctoritas Frontonis, qui Epp. II, 4. eadem verba servavit, nisi quod *ea* omissum est, et in duobus Mediolanensibus libris verba *neque ea* servata sunt. Denique Iugurth. c. 21, 4. in longe plurimis libris ita scriptum est: *velle et censere, eos ab armis discedere; ita seque illisque dignum esse*. Sed in septem exemplaribus, quorum nunc quidem notitiam habemus (Leid. G. Erlang. Vinar. II. Senat. II. Heuss. Franc. cod. pervetusto Cypriani a Popma), post *v. discedere* haec verba adduntur: *de controversiis suis iure potius quam bello disceptare*. Quae quidem ab ipso Salustio profecta esse nemo dubitaverit; etsi enim ad antecedentem sententiam illustrandam addita, tamen pro superfluis non habenda sunt; quae enim signifiata erant, declarantur et explicantur, et in eiusmodi formulis quaedam verborum abundantia adeo solemnis est. Cf. quae nuper de hac re disputavit Car. Lud. Rothius in Mus. Philolog. Rhen. 1854. p. 129 sqq. et p. 630 sq.

Tertius locus accedit, qui a plurimis libris omisus Salustio restituendus est, si quidem Rothii iudicium sequeris. Is enim cum in nonnullis libris, in uno pervetusto Cypriani a Popma, in duobus tribusve Leidensibus G. D. (C.) Viniariensi secundo Cortii, quem ille melioribus adnumerat, Catil. cap. 6. post verba *quam facile coaluerint* haec interposita legisset: *ita brevi multitudo diversa atque vaga concordia civitas facta erat*, ea Salustio vindicare non dubitat, his fere rationi-

bus ductus. Primum eadem verba apud Augustinum Epist. ad Marcellinum olim V, nunc CXXXVIII. leguntur, qui se haec ex auctoribus Romanis hausisse profitetur, cum iam in antecedentibus hortulos suos ex Salustio irrigaverit. Tum Rothius ita, quod apud Augustinum deest, bene autecedentibus convenire statuit, quod rem insolitum commodè explicet; contra a Ciceronis libro de re publica, cui priores editores et inprimis quidem Cyprianus a Popma haec verba adscripserant, ea esse aliena, quippe quae tantum ab historico dici potuerint. Sed homini doctissimo hoc respondendum esse videtur. Latinitas quidem sententiae, quam Ciceronis esse putaverunt interpretes, suspecta esse non potest, attamen nostro loco non est consentanea. Primum igitur *multitudo* bene dici non potuit, postquam Troianorum et Aboriginum mentio fuit iniecta, et *homines* potius dicendum. Tum epitheta non bene quadrant; *diversa* enim ad utrumque populum, *vaga* ad solos Troianos pertinet. Accedit quod *civitas* hoc loco philosophi cuiusdam definitionem sapere videtur; exprimit enim *concilia coelusque hominum iure sociatos* Cic. in Somn. Scip. c. 5, quibuscum conferenda sunt verba Augustini I. I. *quid est enim civitas, nisi multitudo hominum in quoddam vinculum redacta concordiae*? Cf. Cic. de rep. I, 25. 26. Salustius autem hoc dicere noluit, quippe qui vocabulo *coaluerint* usus est. Quod omnibus admirationi fuit, explicare noluit; non enim sola concordia, sed etiam mutuis invicem utilitatibus diversi generis homines inter se consociantur. Et concordia potius pro diuturno civium vinculo habenda est, quo a dissensionibus civilibus defenduntur, quum eius vis iam in condenda civitate cernatur. Quare illa *ἀναμειγνύμενη*, quam Rothius in cap. 9. sibi invenisse visus est, admitti non potest. Denique si verba ita — *erat pro Salustianis habenda sunt, nullo*

modo oratio pergere potuit: *sed postquam res eorum*, sed potius dicendum erat: *quae postquam* vel *sed ea postquam*; neque *civilis* addi poterat; nam vocabulo posito, quod ipsam rem exprimit, *civilis*, non potuit eandem res generaliori vocabulo, *res eorum*, significari. Quae enim fuit eorum res? scilicet civitas sive res civitatis. Quae quidem omnia ita comparata sunt, ut verba illa a sciolo quodam librario addita esse existimem, quod ipsum vocabulum ita significare videtur. Iam quam facile fieri potuerit, ut verba *muniebantur ea*, *neque* omittenterentur, nemo non intelligit; oculi enim a primo *neque* ad alterum aberrarunt, et id solum mirandum est, quod hoc vitium omnes correctores fugerit. Altera quoque lacuna similis est; *discedere* enim et *disceptare* quamvis sint diversa, tamen in eundem errorem imperitos inducere potuerunt. Hoc tamen concedendum est, in paucis his verbis hos libros propius contingere genuinam Salustii orationem quam ceteros omnes, in quibus haec verba omissa sint. Librarius acutius oculo ductus litterarum secutus est vel corrector religiosus uno alterove loco lacunas explevit. Sed gravius utique vitium eos libros invasit, in quibus magna pars sub finem Iugurthae omissa est, qui ab exemplo descripti esse videntur, in quo plures plagellae aut igne consumptae aut in adorem corruptae erant. Hi igitur libri haud dubie omnes ex uno fonte fluxerunt.

Sunt autem, quod iam supra notatum est, antiquissimi codices saeculo X. vel XI scripti Basiliensis I, Parisinus, Leidensis L, Einsiedelensis, Turicensis etc. Sed in his ipsis multae sunt discrepantiae, quod aliis alio magis a communi origine recessit. Qui ubi consentiunt, tantum unius testis loco habendi sunt. Librorum autem, qui integrum Catilinam et Iugurtham (quattuor capitibus in fine Iugurthae exceptis; desinit enim in verbis *quam Iugurthae copiam*) contine-

bant, antiquissimus Vaticanus IV. no. 1854 fine saeculi XI scriptus esse videtur. Eiusdem igitur aetatis et mutili et integri codices Salustii extant. Iam ut magni codicum Salustianorum numeri divisio quaedam instituat, quadrifariam eos dispartiri licet. Cum enim ne unusquidem liber genuinam Salustii orationem in quantum fieri potest integram et incorruptam repraesentet, prima classis est eorum, qui et in cap. 21. et in cap. 44. et inde a cap. 103. usque ad cap. 112. lacunas habent. Altera classis est eorum, qui magnam illam lacunam in fine Iugurthae expletam habent; quorum triplex genus est: aut enim tantum finem Iugurthae habent, quorum longe maximus numerus est, aut simul cap. 21. lacunam expleverunt, ut Leid. G. et vetustus liber Popmae, aut lacunam c. 44. expleverunt, ut sex libri, quos supra memoravi.

Lectionis igitur Salustianae auctoritas a saeculo X. repetenda est. Eo quidem tempore altera pars codicum, eaque melior casu quodam in fine Iugurthae mutila erat, altera integra; sed etiam integri libri non omnibus lacunis carebant, ut apparet ex capp. 21. et 44. Quae lacunae cum etiam in priore genere librorum inveniantur, hoc documento est iam ante hoc tempus codices librorum incuria passim fuisse mutilatos et corruptos, quod maxime in Iugurthae factum, ubi plurima vitia notanda sunt, ut cap. 68. *in primo latere*, 71. *acta erant, ex perfugis*, 73. *sed paulo decreverat*, 76. *iubei duobus locis*, 91. *aequaliter*, 92. *peregit Marius*, ibidem *deserta* — et utrinque *praecisae*, — paulo processerat, 93. *in castelli planitiem pervenit*, 98. *gerebant*, 99. *vectigales*, 100. *ut ceperat libera, propter*. Quae omnia ad unum et communem corruptionis fontem sunt referenda. Quibus quidem vitiis omnis ista familiarum, quae appellatur, diversitas tollitur; in multis enim corruptis vel difficilioribus lectionibus tantus omnium li-

brorum consensus est, ut nulla iudicii diversitas in scriptoris verbis aut defendendis aut reiciendis cernatur. Et haec quidem hactenus de eod. mss. Catilinae et Iugurthae.

Historiarum, praeter quingenta et quod excurrit fragmenta, quae ex grammaticis, Aulo Gellio, Aru-
siano Messio, Mario Fabio Victorino, Nonio, Prisciano, Charisio, Anonymis Endlicheri et in paucis laceris plagellis servata sunt, Eclogae exstant, quattuor orationes Lepidi, Philippi, Cottae, Licinii Macri, duae epistolae Pompeii et Mithridatis una cum orationibus undecim quattuorque epistolis e bello Catilinario et Iugurthino excerptis, adiunctis praeterea Pseudo-Salustii epistolis duabus ad Caesarem senem de re publica ordinanda. Haec omnia coniunctim exhibet Cod. Vaticanus 3864. liber omnium antiquissimus saec. X. scriptus, ad cuius libri auctoritatem paucis exceptis tota harum reliquiarum lectio conformanda est. Etiam in oratt. et epist. ex Catilina et Iugurtha excerptis hic liber aut cum optimis consentit aut erudit librorum manum exhibet, ita ut emendatis aliquod exemplum eum secutum esse facile intelligas. Multo minus tribuendum est Vaticano II. n. 649. (sive Urbinati 411) saec. XV. scripto. In hoc insunt dumtaxat orationes et epistolae ex libris Historiarum excerptae. Hos solos codices fragmentorum Salustii nunc in bibliotheca Vaticana asservari mihi affirmavit Angelus Maius. Sed laudantur praeterea scripturae libri Vaticani (tertii) et Nicolai Fabri et Cardinalis Bricconeti, quae ex quo fonte fluxerint, etiamnum incertum est. Cf. edit. Gruteri Francof. 1607. p. 406. Denique Vaticanus Bongarsii commemoratur ab Orellio, quem a minus accurata Vaticani primi et secundi collatione vix diversum esse putaveris. Neque quos codices Ciacconii et Ursini commemorat Gruterus p. 605, satis auctoritatis habere videntur.

Iam Fabri et Bricconeti lectiones quae laudantur, haud dubie vetus editio intelligenda est, cui notulas adscripsisse videntur. Cf. ed. Havercamp. p. 105. Et si quae lectiones Vaticani, quem Bongarsius citat, ab auctoritate primi et secundi recedere videntur, in confusa lectionum et conjecturarum commemoratione facilis error fuit. Denique Balliolensis Wassii vix dignus est qui memoretur et codicis Vittembergensis lectiones ita comparatae sunt, ut nihil aliud quam corruptionum causas aperiant. Cf. Ephemer. litter. Marburg. a. 1838. fase. II. et Io. Casp. Orellii historia critica eclogarum ex Salustii Historiarum libris, Turici MDCCCXXXIII.

Tot tantisque subsidiis uti cum priores editores Laurentius Valla, Omnibonus Leonicensis, Pomponius Laetus, Iacobus Bononiensis, Bartholomaeus Zanehus, Ioannes Chrysostomus Soldus, Vincentius Castilioneus, Iodocus Badius Ascensius, Ioannes Rivius, Henricus Glareanus, Coelius Secundus Curio, Aldus Manutius, Cyprianus a Popma, Ludovicus Carrio, Petrus Ciacconius, Fulvius Ursinus, Ianus Douza, Christophorus Colerus, Helias Putschius, Ianus Gruterus, Iosephus Wassius, multum et ad integritatem Salustianae orationis restituendam et ad sententiarum ornamenta et ad verba illustranda contulissent, denique saeculo XVIII. extitit Gottlieb Cortius, qui omnibus, quae adhuc inventa erant, subsidiis multo diligentius examinatis atque excussis normam iudicii, ad quam totius orationis Salustianae recensio dirigeretur, Salustianam illam brevitate sibi invenisse visus est, et, qua erat doctrina et ingenii acumine ornatus, multa aliena expunxit, pristinum orationis nitorem restituit, Salustium multo emendatiorem edidit. Sed ut fere fit, ut nova quadam regula inventa, qua vera et falsa iudicentur, huic legi iusto plus tribuamus, Cortius nimio quodam emendandi

studio abreptus, cum potissimum ad novam illam normam totum Salustii orationem exigeret, neque satis compertum haberet, quantum cuique libro auctoritatis esset tribuendum, omnem modum egressus, cum scholiastarum additamenta tollere vallet, saepius elegantiam orationis Salustianae corripit. Sed plurimum tanti viri auctoritas apud seriores editores usque ad nostram aetatem valuit, neque Sigebertus Havercampius, qui Salustium cum notis variorum edidit, ad reprimendam Cortii audaciam satis praesidii in suis libris sibi invenisse visus est. Itaque ut tandem aliquando verus color Salustianae orationis restitueretur, optimus quisque liber denuo erat examinandus, cum impressis comparandus atque ad certam quandam iudicii normam et tota oratio exigenda inprimisque verborum ordo constituendus. Quam ob rem primum omnes bibliothecas pervestigavi, ut, si quid subsidii lateret, in meum usum converterem. Tum Basiliensem primum saepius examinavi, quod vix cuiquam mirum esse videatur nisi scaevo censori, qui et ipse exemplo est, quam recte dictum sit *nomen et omen*. Ut enim cuiusque codicis ratio et natura intelligatur, saepius ille perlegendus, cum aliis melioribus et cum impressis iterum iterumque comparandus est. Ita etiam Vaticani primi, quem ego primus ex latebris bibliothecae Vaticanae in lucem protraxi, triplicem collationem adhibui; primam, quam ipse institueram, Heysius in nonnullis locis supplevit; Heysianam amici diligentia emendavit, qui iterum hunc codicem examinandum suscepit. Etiam Parisinum 1576. bibl. Sorbon. denuo contuli, ut iam nihil dubitationis de huius libri lectionibus relinquatur. Praeterea codicis Emmerani Monacensis (E 100.) diligentissimam collationem in meam gratiam confecit iuvenis humanissimus Eduardus Woelfflin, doctissimus Caecilii Balbi editor. Denique Car. Lud. Rothius, vir

coniunctissimus et amicissimus, varietatem codicis Leidensis C, quem ipse denuo examinavit, mihi inspiciendam permisit. Sed spes, quam conceperam, me fefellit. Cum enim v. d. iudicasset ex codicum, qui in Jug. c. 21. et 44. supplementa supra memorata continebant, collatione multum adiumenti ad Salustii lectionem constituendam accessurum, ego quidem nihil inveni, quod ad diversitatem illam familiarum firmandam faceret. Accessit Cod. Genevensis, liber satis bonus, quem cum editione Wassii in meum usum contulit Emmanuel Schnell, discipulus olim amantissimus, nunc carissimus collega. Praeterea codicis Lipsiensis, qui diversus est a Cortianis, collationem debeo Ioan. Casp. Orellii humanitati, qui eum ex schedis Beierianis comparaverat. Duorum quoque Francogallorum eodum mihi copia facta est, Montispessulani (bibl. Buherianae E. 86.) et Bituricensis, quos, quod saec. X. scripti esse dicebantur, diligentius examinavi, sed saec. XIV. exaratos esse iudico. Accessere duo Augustani, tres Heribropolitani multique alii libri, quos commemorare non opus est. Adde, quantum lucis recentiores editores, qui vivi per ora hominum volitant, Salustii libris attulerint. Et mihi quidem tot tantisque bonis cumulo nihil magis timendum fuit, quam ne expectationi hominum studium meum parum satisfaceret. Sed omnes officii mei partes cum summa fide implere studui. Neque hoc loco expectandum est, dum contra maledicorum hominum convicia respondeam. Otium mihi fecit Catullus, qui carm. XCVIII. caninae, quam Appius dixit, loquacitati et procacitati aeternam turpitudinis notam inussit. Qui enim censuram lomentum aut nitrum putant, venas sibi omnes et viscera aperiant. Sed querelae, ne tum quidem gratiae futurae, cum forsitan et necessariae erunt, ab initio certe huius operis absint; cum bonis potius

ominibus votisque incipiam, ut quam in Salustio emendando posui operam curamque intelligentium iudicio adprobaverim. Ceterum instituti haec est ratio, ut in lectione constituenda Basiliensem I. Vaticanum I. et Parisinum Z. optimos duces sequeretur, a quorum auctoritate si recedendum fuit, id diligenter adnotatum est. Historiarum reliquias quod attinet, integras orationes et epistolas a minoribus fragmentis seiunxi. Neque me poenitet consilii; certa enim ab incertis melius separantur. Neque placuit hariolari, qui potissimum locus verbis abruptis lacerisque sententiis, de quibus multa in utramque partem disputari possunt, esset assignandus. Nil sine probabili aliqua ratione positum, sed ultra quo progrediar quam ut veri videam similia non habeo.

Praeterea veterem, quae dicitur, orthographiam hac in editione exprimendam curavi, cuius plurima vestigia passim in optimo quoque libro inveniuntur, quod ad proprietatem orationis Salustianae rectius aestimandum ille antiquitatis color satis multum facere videtur. Ut enim antiquissima quaeque sermonis monumenta optime vivam praeae illius aetatis imaginem repraesentant, ita adolescentulorum animi his ingenii peculiaris iudicii maxime advertuntur et afficiuntur. Qua de re conferenda sunt, quae in editionis maioris tertio volumine, quod a. MDCCCXXXI. Basiliae editum fuit, fusius exposui. Multis, quae ibi collecta sunt, veteris scripturae exemplis pauca addi poterant, in codicibus nuper collatis inventa, ex gr. quous semel in Vat. primo, quom saepius scriptum et id genus alia. Sed Salustium et antiquarium et verborum novatorem fuisse, ita ut ex Catonis *Originibus* prisca et obsoleta vocabula exscripsisse diceretur, iam supra expositum est. Quod quidem antiquae orationis studium non solum in verborum electione et incertis quibusdam formis et terminationibus, sed

etiam in ipsa scribendi ratione, i. e. in orthographia, expressum fuisse fidem faciunt potissimum, quae Pseudo-Salustius, auctor ille incertus epistolarum ad Caesarem senem de ordinanda re publica, ut Salustii ingenium expressisse videretur, sibi permisit. Ceterum satis constat, in multis vocabulis Iulium Caesarem primum ab antiqua scribendi ratione recessisse et exiliorem sonum exprimendum curasse. Quare multa huiusmodi, quae iam prisca habentur, vel ceteris illius aetatis scriptoribus usitata fuisse videntur. Quae igitur Lucretio, Catullo, Varro et saepius ipsi Ciceroni conceduntur, ea neque a Salustio aliena fuisse putaveris.

Ceterum in ipso contextu, qui dicitur, editionem meam maiorem a. LII. secutus sum ita, ut ab ea non recesserim nisi ubi repetita veterum, recens instituta novorum librorum collatio meliora docuisset videbatur. In codicum auctoritate adscribenda satis habuere notas, quae ad receptam lectionem firmandam facere videbantur. Rare accesserunt lectiones memorabiles, nondum adhuc ex libris exscriptae, vel quibus certam quandam probabilitatis speciem inesse aliquis putaverit. Multo melius enim litterarum studio consuluerunt, qui lectionum, quae dubiae esse videntur, auctoritates accurate adscripserunt, quam qui tumida ingenii arrogantia et praefracta quadam iudicii pertinacia errores defendunt. Usus sum autem libris maxime his:

B = Basiliensi saec. X.

Z = Parisino 1576. saec. XI.

V = Vaticano I. 3864. saec. X.

T = Turicensi saec. XII.

E = Einsiedelensi saec. XI.

C = Leidensi saec. XIV.

M = Emmerano E. 100.

X = bibl. Sorbon. 500. saec. XI.

Cat. c. 1. *fragilis est, virtus*. B, *era fragilis est, virtus*. || *magis* in B. *supr. vers. add. rec. m. procedere* autem absolute dici nemo est qui nesciat, ita ut *magis* non satis certum esse vi-

deantur. || 2. *comptum* C, *comper-*
tum est cett. sed v. substantivo in
 sententioso Salustii dicendi genere
 facile caremus. || *homines arant* om-
 nes arant BZTECX et alii plurimi.
 || *atque inculti* B, quod melius ante-
 cedentibus respondet, *incultique*
 cett. || *transegere* BTC et supr. vers.
 Z, *transiere* EX Serv. ad V. Ge. I, 3.
 || *aliquo recte statuerunt* intpp. ex
 veteri *aliqui* ortum esse. || 3. *sequi-*
tur ZTE, *sequatur* BCX et m. sec.
 supr. vers. Z. || *a studio* BZTEX. ||
eadem quas X et pr. man. Z, *eadem*
qua B et sec. man. Z, supr. vers. T,
eademque E. fort. scribendum *ea-*
demque quae. || 5. *cuius rei libet* ZEX,
cuius libet rei cett. || *et ut paulatim* B,
ut paulatim cett. || 6. *coaluerint* ita
 brevi multitudo diversa atque vaga
 concordia civilis facta erat add. C.
 de quibus quid statuendum esset,
 vidimus supra p. XI. || *se conuortit*
 BZCX, *conuortit* cett. || 8. *sicut* re-
 pone sicut ex BZEX. || 13. *terraque*
marique sec. m. B, *terra marique*
 cett. || *accendebant* incendebant
 supr. vers. B. || *modis omnibus* B, om-
 nibus modis cett. || 14. *itaque* add. B.
 || *molles aetate et fluxi* BZX, *molles*
et aetate fluxi cett. || 15. *color ei ex-*
sanguis BZ, *colos exsanguis* Probus
 p. 124 ed. Lind. || 20. *uis obnoxi* V,
his obnoxi BZTE. || *vobis est* BV, *no-*
bis est cett. || *hortantur* — *utimur* VC
 et corr. E, *hortentur* — *utimur* BZTX.
 || 21. *increpat* BTE et omnes fere
 reliqui libri, erat *increpat*. || 22. *adi-*
ceret pro *adigeret* omnes quos in-
 spexi libri, ex optimis BZTEC, ad
 quos accedunt minus boni Bas. II.
 III, adeoque qui, ut Bas. IV. V, *ad-*
diceret habent, illam lectionem con-
 firmant. quod non pro corrupta,
 sed pro mutata scriptura habendu-
 m, quod litterae c et g in multis
 vocabulis, velut *Caius* et *Gaius*,
Cneius et *Gneius*, et in numeris or-
 dinalibus saepissime promiscue
 usurpantur. cf. Cic. Top. ed. Or.
 min. p. 400. || *ab* ū C, quod contra
 auctoritatem codd. BZTEX recepi,
 quia litteram h saepius falso ad-
 iectam vidi, neque pron. demonstr.
 h. l. ulla vis esse videtur. ceteram

paulo ante etiamnum *dictitare* reti-
 nuī, etsi mei quoque variant: *dictam*
rem C, in T erasum, in E *eo dicto* et
 reliqua erasa. coniciat aliquis *dic-*
titarunt, sed infinitivus necessarius
 quod auctor loco verborum *fuere*
qui dicerent, quae initio scripsit, ver-
 bum dicendi iterum interposuit et
 quidem forma, quae consuetudinem
 et iteratam actionem exprimit, ne
 quis talia potius a se ficta quā
 aliorum testimoniis confirmata pu-
 taret. || 23. *moverant* scriptum con-
 tra omnes fere libros; sed in T a
 supra vers. et in X *moverant* bis a
 supra vers. adiecto, quasi *amave-*
rant scribendum sit. || *agitare*
ferocius B, *ferocius agitare* cett. || 25.
viro, liberis Z. Arus. p. 230 ed. Lind.
 Fronto p. 165 ed. Rom., *viro atque*
liberis BTECX. || 26. *quas consuli*
fecerat BC, *quas consulibus in campo*
fecerat ZTE, sed consuli corr. E:
 etiam in Z b puncto not. || *concessere*
 B, *cessere* cett. || 27. *consuli* consuli-
 bus BZT, sed in Z b puncto not. ||
intenti parati Z, *intenti paratiss* X,
 unde quae delendum aliquis con-
 ciliat. || 28. *colonis* Bet i supra vers.
 adiecto Z, *colonis* cett. || *fecerat*, sed
 n supra vers. ead. m. addito, B. || 29.
nulli B et corr. T, *nullus* ZECX. ||
 30. *missi*; *hi utrique* ZC, *missi, ii utri-*
que X, *missi utrique* B. pronomen
 aliquis efficiendum esse statuat, nisi
 saepius *hi* et *ii* inter se commuta-
 rentur: sic et mox *iusque* *permissum*
 X. || *sestertiorum ducenta milia* TE,
sestertiorum ter ducenta milia C, *ter*
ducenta milia sestertia Z. || 31. *lege*
plauticia B. || *sicut* BZTE. || *luculen-*
tem B. || *hostem parricidam* supr. vers.
 atque addito B. || *exstinguam* BTEC,
restinguam ZX. || 32. *antecapere* supr.
 vers. multa adiecto E. || 33. *fenera-*
torum BZ, *faeneratorum* V. || *patriae*
BZX, *patria* VTE. || *nostrum cui-*
quam V. || *maiores nostri* BTECX,
maiores vestri V et corr. Z. || *communi*
 add. BC. || *pleps* B. || 35. *magnis in*
meis BZ, *in magnis* V. fort. leg. *gra-*
tam in magnis. || *quib* quia supr. vers.
 habet B. || *possim* non supr. vers.
 add. Z, *non possim* cett.: in B non in
 ras. || *quom et alienis* sed et alienis

BV, sed alienis (cum et ex supr. vers. add.) EZ, et alienis X. || 36. flammium flammam M. || arretino Z, sed ar punct. not. et a supr. vers. adiecto, reatino B et omnes fere reliqui. || *condempnatos* supr. vers. is add. Z. || *senati* ZX et supr. vers. us add. E. || ac veluti corr. Hauptius: atque uti tabes omnes fere libri, atque ubi, sed b punct. not., Z: in E atque eram. || 37. *praeceps erat* erat libri omnes, ical coniectura est: ical Rongersius ex libro incerto laudat. || *praecebat* pr. m. Z. || *id adeo malum* pr. m. Bas. III, id malum adeo Bas. IV, ideo malum BZTEX. ita saepius in Salustio accidit, ut libri vel minus boni manum auctoris servarent. || 38. *senatus* supr. vers. i addito E. || 39. *ceterosque* BTE, sed ceteros T: quae supr. vers. habet Z. unde fuerant qui ceteros conicerent. || *quo plebem in magistratu placidius tractarent*. haec verba nunc vera esse iudico. opponuntur optimates hominibus popularibus: pauci plurimum valuerant et quo magis etiam vis adversariorum frangeretur, eos tamquam patriae proditores in ius vocarunt eo quidem consilio, ut plebs ducibus amissis quieta foret velut magistratus ex placidius uterentur. || *novandi* ex Gruteri coni., *novandis* libri. quod etsi latinum esse nemo negaverit, tamen illud eandem sententiam paulo accuratius exprimit: et sane facilis fuit mutatio, quum sequens voc. a litt. inciperet. || *ex sanguibus ceteris* ceteris accessit ex B. quod voc. ad acutandam oppositionem saepius a S. usurpatum non sine vi additum est: primum enim de partium victoria locutus est, tum de paucis potentibus agit, qui suis ipsorum partibus imperare cupierunt: vere hoc dictum esse eventus docuit. || 40. *percontatus* B, *percontatur* ZTE. || *videt illos* illos vidit E et supr. vers. Z. || *expectare* sperare E et in ras. T. lectio memorabilis, quae doctam librarii vel grammatici manum ostendit. || *accersit* BZT, *arcessit* E. || *ab Roma* ab om. TEC, supr. vers. habet BZ. Prob. art. min. p. 700 et

Salustius.

702. || 41. *certum praemium* TE. || 42. *citeriori atque ulteriori* TE, sed i supr. vers. add. E. || *in citeriore Gallia* omnes libri, idque retinendum, quod, quae Cic. p. Mur. 41, 89 et Cat. II, 3, 5 et 12, 26 tradit, cum nostro loco non pugnare videntur; facile enim fieri potuit, ut in tanto rerum discrimine alter Murena ex ulteriore Gallia in citeriorem arcesseretur. Salustio enim auctore Metellus tantum agro Piceno praesidebat. cf. Cat. 57 et 80. || 43. *constituerat* BTC, *constituerunt* ZEX. || *suum quisque* Z, *suum quaque* BTCX. || *statilius*, *gabinius* BTE, *statilius et gabinius* Z. || 44. *qui sim* BZX, *quis sim* E: in T s supr. vers. add. || 45. *pompino* ZX, *promptino* BE, *promptinio* T. || *permittit illi* ZT et pr. m. X, *permittit illis* BE. || 46. *caeparium* ZE et pr. m. T, *ceparium* CX et infra B, *ceparium* B. || *ex urbe* supr. vers. habet B. quae mera glossa esse videtur. || 47. *fide publica* TECX, *fidei publicae* BZ. || *habeantur* BZ, *haberentur* TEC. || 48. *plebs* ZTE, *pleps* B. || *adductus ad senatum* erat B, *ad senatum adductus* erat Z, *adductus erat ad senatum* T, *ad senatum adductus* est E. unde aliqui coniiciant verb. subst. rectius omitti. || *ad urbem* ad om. E. || *magis leniunda* magis om. C. quod cum in aliis libris sedem mutet, facile alieni suspectum videatur. || 49. *mobilitate* X et supr. vers. Z, *vanitate* TE cum glossa inconstantia: in B est *nobilitate* et supr. vers. *mobilitate*. || 50. *orabat in audaciam* BZTECX (cf. Epist. Mithr. init. *ad belli societatem orantur*), edd. *in audaciam orabat*. || *praeterea* CX, et *praeterea* BZTE, quod retineri potuisse non negaverim. || 51. p. 23. *qui reges atque populi* BZECX, *qui populi atque reges* T: quae (pro qui) V et Arus. p. 209 ed. Lind., item E in ras. || *consultuerint* BZTECX, *consultuerunt* V. quarum lectionum illam etiamnum praestantiorum duco: primum enim libri V auctoritas multis in locis inferior est, neque Arusianum optimis libris usum esse arbitror, sed a

B

grammaticis passim correctis. sed plurimum auctoritatis lectioni meliorum librorum ex usu Salustii accedit, qui in sententiis variandis vel maxime excellit. primum igitur de hominibus perversis loquitur, tum de malis consultis; in priore parte sententiae coniunctivus sequitur, quod maxime hominum ingenia spectat, qui libidinibus in pronom abripiuntur, in altera ea enarrat, quae facta sunt. tota igitur orationis forma ab us correctae esse videtur, qui cum non intelligerent, quantum inter primum et secundum membrum interesset, formam orationis aequandam esse censebant. || *neu magis* nee magis V. || *sententias dixerunt* BZTECX, *sententiam d.* V. || *permovit* — *accendit* V. quas lectiones ideo laudo, ut intelligatur V non semper meliora esse secutum: nam plur. *sententias* eo necessarius est, quod Caesar de iis loquitur, qui sententiam dixerint. || p. 24. *severior* ZVT et pr. m. E, *saeuor* BX et sec. m. E. prius eo multis probatur, quod Caesar non modo saeviorum, sed etiam paulo severiorem poenam multorum reprehensionem incurrere statuerit. accedit, quod multo facilius *severior* in *saeuor* mutari quam contrarium fieri potuit. || *certo scio* VTECX, *certe scio* BZ. cum de vi huius sententiae iudicia vv. dd. discrepent, plurimorum librorum consensui cessi. et sane dubites utrum *certe* an *certo* Caesaris iudicio maiorem vim addat et honori Silani plus tribuat. prius cum quadam asseveratione animi persuasionem confirmat, alterum rem manifestam esse declarat. || *in sententia* — *in eos verberibus* — *de condemnatis* lectiones V satis memorabiles, sed quae ad receptam lectionem mutandam nihil valcant. || *ex rebus bonis* BZVCX, *ex rebus domesticis* TE. *rebus* non necessarium esse nemo non intelligit, sed quaeritur, quomodo hoc voc. in optimos codd. irrepserit. iam aliquis statuerit, *rebus* ideo fuisse adiectum,

ne auctor ipsum exemplorum fontem cum iis, quae inde fluxerint, confudisse videretur: res enim bene gesta potest quidem esse pro exemplo, sed hoc hominum est iudicium; sed *mala exempla* supplicia coniuratorum dicit, quod ea ad evertendos bonos cives valere potuerunt. *rebus* igitur non plane reficiendum esse facile concesseris, sed suspectum est non minus quam *cives*, quod paulo infra sequitur. || *ignaros cives* B, *ignavos cives* TC, *ignaros eius* ZVE. *cives* erasum in X. quod voc. haud dubie ex *eius* ortum, quod a grammaticis additum fuit, ne *ignaros* absolute diceretur. || *hi primo coepere* || *hi coepere* V. || *alios huiusmodi* BC, *alios eiusmodi* ZVTE. varietas memorabilis, quia eorum opinionem refellit, qui tantum *his et iis*, *hi et ii* inter se mutata esse statuunt. utrumque salva latinitate dici posse non est dubium, sed pron. dem. ut acrimoniae ingenii Salustiani magis consentaneum, ita maiorem vim orationi addit. || *aut villas B, aut villam* cett. || p. 25. *atque ego haec* || *atque haec ego* V, qui verborum ordo fort. plus commendationis habet. || *in manu sit* || *in manus sit* BZ. cf. in potestatem habere Iug. 112. in potestatem esse, in gratiam habere ib. 111. in numerum amicorum ducere ib. 14. || *arma tela atque militaria* B (cf. Iug. 80 ordines habere, signa sequi, imperium observare, item alia militaria facere), *arma atque tela mil.* cett. || *circumvenire innocentes* omnes fere libri, *circumveniri* inn. V. quam lectionem etsi boni libri auctoritate firmatur, tamen recipere polui, quod non *circumveniri* et *fieri*, sed *circumv.* et *alia* iungenda sunt. etiam ordo verborum magis activam quam passivam formam commendat. accedit quod in multis aliis libri V auctoritas inferior est: cf. quae mox sequuntur *maior illis* (om.) et *ne quis* (pro *neu q.*), multaque, quae supra laudata sunt. || 52. *longe alia mila* V. || *meum ipse* TE. || *magis quam* || *quam* C. || *maleficia* || *malefacta* ZTE, quod aperte falsum. ||

p. 26. ne illis sanguinem TE. || *sceleratis* V. utrumque Salustio usitatum, sed vulgata ut plenior sonum habet, ita ardorem oratoris magis exprimit. || *minores sunt* || *minores* B. || *sin in tanta* V. || *attentius* intentius V. || p. 27. nullum est nullum V, fort. recte. || et dubitatis om. V. || *miseremini* ZV et supr. vers. B, *miseremini* BTEX. || *convertatur* BT, *converat* ZV, *vertat* EC. || *prospera omnia* BZ, *omnia prospera* TE, *o. prospera* V. || *vero parate* V. || *dus* atque hominibus BV. || *iterum* BX, *iterum iam* V, *alterum iam* EC: *alterum* supr. vers. T. || p. 28. *urbis* om. V. || *acculte potest* V. || *ita censeo* ego ZTE, *ita ego censeo* BV. || *in mazuma* in summa V. || *laque* || *igue* ZV. || 53. *sicuti* reponere sicut ex BZ. || *multa mihi* BZ, *mihi multa* TEX, *mihi* C. || *parentum* parente C, *parentium* con. Orellius. || 54. *his* BTE, *his* ZX. || *illam assequabatur* BT, *illum* (a corr.) *adsequabatur* ZX, *illum* *sequebatur* E. Aug. de C. D. V, 12. || 55. *quae ad supplicium postulabant* (sed n punct. not.) Z: *ad etiam* in B fuisse videtur. || *ascenderis* BZTECX, *descenderis* Bas. III. || *inecta*, non *cineta*, omnes fere libri. || *inculta* BZTE, *inculta* X. || *vindices* indices vel iudices omnes fere libri corrupte. e nostris in E ante indices rasura, in Z ei indices. || *praeceptum* om. B. || 56. *dum romae geruntur*, supr. vers. haec adiecto, B. || *quibus initio* quorum initio C. || 57. *lentulo et cethego ceterisque* BZTECX, *lentulo cethego et ceteris* cett. || 58. *verba virtutem* supr. vers. *viris* add. T: verbo, sed o in ras. B. || *adgrediamini* BZTEX, *adgredimini* V. || *licuit vobis* V, *libuit vobis* B, *licuit nobis* ZTEC. sed etiam *vobis* ferri potuit, quippe quod nonnullis oppositum esset. || *maximum* est B, *is max.* est ZV, *his* est max. TEM. || 59. *ab dextera rupe aspera* BZTE, nisi quod *rupes* pr. m. B, ut et C. *rupes asperas*, *rupem asperam*, *rupis aspera* vv. dd. coniecturae. || *reliquorum* TE. || *tumulti* pr. m. T, *tumultus* cett. || *inermos* X. || atque praefectus B, aut praefectus cett. || 60. unde ferentarius BZX, nisi quod a

supr. vers. sec. m. add. Z, unde a signiferis ferentarius C, unde a ferentariis cett. || *posset* || *possit* Z. || *accersere* B, *accersire* Z, *arcessere* TE. || *pugnare*, ipse saepe B, *pugnare ipse*, saepe cett. || *Catiline* in libris sedem mutat: in B sec. m. post postquam est, in ZTEX om., in E post videt glossa superscripta: scilicet *catilina*. || 61. *quanta vis* corr. B, *quintaque vis* cett., nisi quod *quanta*, *animi fuisset vis* TE. || e castris BX, de castris ZTC. || *pars* om. B. fortasse bis alii positum fuerat.

IUGURTA. c. 1. quippe quippe quae C. || *tempus aetas ingenium* Z. || *actores* BTC, *actores* ZEX: in T u punct. not. || *multaque* BZT (in Z a supr. vers.), *multumque* E, *multum* C. || *ubi* BZTEC, *uti* cett. || 3. *ius fuit* BZC, *usus* (his supr. vers.) *fuit* T, *is fuit* E. || *utique* tui B, *tui utique* C, *uti tui* T, *tui* E, *uti* (tui supr. vers.) Z. || *aliud fatigando* Z. || 4. *perinde* BX, *proinde* ZET. || *clara magnifica* B, *clara et magnifica* cett. || 5. *dein* quia tunc primum B, *dehinc* quia primum tunc Z. || *obviam illum* obviatum BX. || *expediam* BZC, *expedio* TEX. || *in amicitiam* ECX, *in amicitia* BZT. || *dereliquerat* B, *reliquerat* cett. || 6. *luzi* C, *luzui* BZTE. || et *minimum* BZTE, *minimum* Fronto p. 163. ed. Rom. || 7. *Hispaniam* || *hispania* B. || *parando et saepe obviando* B. || *quibus rebus* sibi BTE, *quis rebus* XZ. || 9. *in bello numantino* Z. || *certo scio* BZ, *certe scio* TE. || *senatus populoque romano* Z. || ex om. EX et Vat. Bongarsii. || 10. *iugurtha* te BZ et plurimi alii, *te iugurtha* VT. || *honoravisti* || *oneravisti* V. || *obestorque* BZV, *obestor* C. || *fide* parantur BVTE, *fide* parantur Z. || *si mali* BE (in B n erasum), *sin mali* ZVT. || 11. *his tribus* || *tribus* TE: *his* in Z supr. vers. || *adoptione* BZ, *adoptione* TEC. || 12. *conficit* BZ, *perfecit* T *confecit* (supr. vers. per) E. || *postquam aedes irrupere* B. || *cum hiempsat* interim B, *cum interim hiempsat* ZTE. || *ut iussi fuerant* (erant supr. vers. add.) B, *ut iussi erant* ZTE. || 13. *per totam africanam* Z. || *brevi tempore* B, *brevi* cett. || *secuntur* BTE. || *omni*

numidiae ZTE, omnis numidiae B. || praecipit BZ, praecepit TE. || 14. p. 39. in adfinium locum BZTE (in Z supr. vers.), adfinium loco V. || exercitum] exercitus V. || posse a vobis V, posse me a vobis BZTE. pron. me invito excidit. || beneficia a populo rom. ZVTE: p. r. (supr. vers. li et ni) B. || p. 40. genere atque fama et copias Z. || expecto ZVTE, expeto B. || las finibus BZTE, iis f. V. || liberistuis BZTEC, liberis V. || versabitur B et supr. vers. T, versabatur V, versabimur ZE et pr. m. T. || sese efferens ZTE. || nequit] nonquit V. || multum laboris V. || tui sumus V. || suis ratus] ratur Z. || ipse ego ZVTEC, ego ipse B. || propinquos ceteros meos BZTE: meos om. V. || anima est VE. || atque luctu V. || p. 41. nationes me aut reges TE. || neu foedera V. || transuorsos — quatuor impio facinore] veterem orthographiam h. l. tuetur V. || ne ille ZVE (in Z ut supr. vers.), ut ille BT. || neu vivere] neu iure V, ne fura BT. || mori] emori V. || per vos — populi Romani om. V. || 16. in amicis omnes fere libri: quae lectio quomodo defendi posse videtur, exposui ed. mai. a. LII. p. 481. inimicis solus Commelianus tueri videtur, inimicum Palat. VII. || pollicendo BTE, pollicitando Z et supr. vers. T. || fama fide omnes fere libri meliores: famae fortasse. vel inuitis libris restituendum. || 17. de his haud BZTEC. etiam h. l. is potior lectio videtur, frequenti mutatione horum pronominum obscurata. || in parte tertia BZTEC, in partem tertiam cett. || arbori omnes libri, accedit Fronto p. 163 ed. Rom.; sed Arus. p. 290 Lind. arbore. || permixti sunt BZX, p. sint cett. || 18. qua nox coegerat corr. T, fuerat enim quas, ut in optimis et plurimis libris. || dilabuntur corr. B, dilabitur cett. || Persae om. B. || armeni B, armeni cett. || persae supr. vers. habet Z. || nomadas (u et i supr. vers.) Z, numidas cett. || mappalia B, mappalia Z. || corrumpere] corrumpere B. || magis hui B. || 19. phenices B. || hadrumetum Z, hadrimetum BE, adrumetum T. || 20. dis-

cessere BC, decessere ZTE. || minimum accendit (supr. vers. intendit) B. || dolore permotum adhibentem TE. || suas manu] suas in Z punct. not. || 21. de controversiis suis iure potius quam bello disceptare. Vid. supra p. XI. quae verba tuerentur Leid. G. Er-lang. Vinar. II. Sen. II. Heuss. Franc. cod. peruetustus Cypriani a Popma. || 22. Romae] roma E. || quod plura BTE et supr. vers. d addito Z, quo plura cett. || 23. modo formidinem] formidinem B. || 24. saepe ad vos] saepe vos V. || patris mei] patris V. || urgeat BZ. || incertus sum] incertum est V. || etiam V, et iam B. || quid est reliquum BZVTEC, quid reliquum cett. || qua moveri B, quo moveri, sed qua supr. vers. T, a quo moveri ZE, sed in Z a punct. not. et a supr. vers.: vestra vis commoveri V. || scribo] scripsi V. cum multa alia, tum haec lectio docti grammatici manum ostendere videtur. || cruciatus] cruciatum V. || manibus BX, ex manibus ZVTE. || 25. enisum est BTC, enisum Z, nisum E. || honoribus usi BZ et corr. T, honoribus aucti C, honoribus E. || simul et ab] et punct. not. Z: a E. || rapiebatur BZC, rapiebat TEX, sed in E lineola adpicta. || diducta T et supr. vers. E, ducta BZ. || senatus BZT, senati E. || 26. armatus BTX et sec. m. Z, armatis T et pr. m. Z, supr. vers. E. || 27. stipendium aliaque Z, st. atque alia B, quod erat exprimendum, st. alia quoque EX. || 28. inhaeserat B, cui lectioni ex Ciceronis Tusc. disp. IV, 11, 24, inhaeret in visceribus illud malum, multum auctoritatis accedit: haeserat cett. || hisque] iisque Z. || hique] ique Z. || senati] senatus BZTE. sed cum haec verba fere per sigla scribuntur s. c., haec mera librorum inventa putanda sunt. || m. scaurus in B scriptum esse videtur. || 29. vagam ZT, qui c supr. vers., vaccam B. || secreta] secreto Z. || 30. movere p. r. B, monere r. p. ne T, monere temp. ne Z. sed facili mutatio vocabulorum populi romani et rei publicae et post syllabam re particulam ne excidisse facile credideris. rem conficit

dittographia in C. *monere p. r. ne remp. neque lib.*, quae lectio simul causam erroris aperit. certe *populus* repeti non potuit. || *eam dicam* quam BT, *ea dicam* quae EZ, sed in hoc lineolis supra additis, *eam*, quae C et pr. m. B, qua de varietate in adn. crit. ad ed. mai. p. 487. fusi-
us disputavi. sed hoc satis manifestum est, postquam scriptor unam Memmii orationem se *perscrip-
tum* esse pollicitus est, *dicere* non posse significare idem quod *recitare*, ut v. gr. *dicere orationem de scripto*, sed idem esse quod *exponere, narrare, persequi*. non igitur potuit neutrum plurale usurpari ad rem satis definitam declarandam, praesertim cum in sequentibus *huiusmodi verbis* dixerit; nam *ea quae*, si accuratius explicanda sunt, *verba* intelligantur necesse est. quam difficultatem cum librarii bene intellexissent, inde illa lectio codd. C et B pr. m. orta, quae quasi medium tenet, *eam, quae*, de qua alii videant. || 31. p. 49. *quoque inulti B*: *inuiti V*. || *exurgitis ZVTEX*, *surgitis B*. sed vocabulum in lineae initio scriptum, ubi facile littera vel syllaba exidere potuit. || *potentiae factionis V*. || p. 50. *maiores uri B*, *maiores vri ZVTEX*. et dicat aliquis maiorem vim orationi addi, si auditorum maiores adpellet; sed res fere eodem redit, si orator se quoque complectitur. praeterea codicum auctoritas in facili mutatione litterae u et n fere nulla. || *suomet suimet B*. || *gracco, qui regnum parare aiebat (n supr. vers.) B*. || *perinde proinde VE*. || *vos, quiles, in imperio nati BZTEX*, *vos imperio nati V*. || *sunt ii ZVX*, *sunt hi BTE*. || *idem cupere V*. || *curam libertatis V*. || *vobis fecisse V*. etiam hoc haud dubie a correctore mutatum. || p. 51. *iussis vris ZVEC*, *iussis mris BTX*. || *ad remp. BV* et *supr. vers. Z*, *in remp. TE*. || *populus Romanus* *populi romani B*. || *viro fugitiosissimum VX*, *virum fl. BTE* et *sec. m. Z*, *viris fl. pr. m. Z*. || *alterni soll. BVX*. || *veluti hostibus pro sociis BZTE*. alterum *hostibus* in T *supr.*

vers. || *obmittatis Z*, *amittatis V*. || *vindicantur V*. || *relicum V*. || *beneficium memorem esse quam maleficium V*: memorem etiam BZEC; in T in *supr. vers.* || 32. *dicendo indicendo BTEX*, *indicendo Z (u punct. net)*, *dicendo* ex nostris Paris. VI. Bern. I. || *accersebant Z* et *sec. m. B*, *accersebat TE* et *pr. m. B*. || *vendere unus Wassii*, ut videtur, *venderent BZTECX*. || *agerent E*. || *cassius praetor ET*, *cassius p. r. X*. *praetor* erasum in B, id quod ex dittographia ortum. || *quoniam se ZX*, *quo se Z* et in *ras. B*. || 33. *nisi socius BTX* et *supr. vers. E*, *ni socius Z*. || *non saluti sociis B*, *non sociis saluti cett.* || 35. *animadvertit BE*, *animadvertit T*. in Z spatium inter *animadvertit*. || *sumptum supplicium B*. || *o urbem Z*. || 36. *ludificare libri, ludificari Arus*. p. 245 Lind. || *tunc albinum B*, *tum albinum ZTEX*. || 37. *Aulus albinus ZE*, sed in Z *aulus* *supr. vers.* || 38. *subdole BT*, *subdulus ZE*, sed Z *e* *supr. vers.* quae lectio ex syllabarum confusione *subdole eius* orta. || *Aulum albinum ZE*, sed *supr. vers. aulum*, et similiter in sequentibus, ubi idem nomen redit. || *diu X* et *supr. vers. Z*, *die BTE*. || *trachum B*, *threcum* et *supr. vers. a Z*. || *inrapere* *erupere B*. mendum scripturae. || *nostris plerique foeda fuga B*. qui verborum ordo fortasse restituendus est. || *decederet TX*. || 39. *quae siverat BZX*, *quae siverit TE*. || *accerere BC* et *supr. vers. T*, *arcessere E* et *pr. m. T*, *accerere Z* et *supr. vers. E*. || 40. *g. mamillus* omnes fere libri, *q. mamillus* (graccus *supr. vers. sec. m. Z*. cf. adn. crit. ed. mai. p. 495) || *senati decreta ZE*, *senatus decreta B*. *neglegisset BZ*. utroque loco formae antiquiores retinendae. || *et per socios B*, sed *per sec. m. add.* || *decreverat voluerit om. E*, *supr. vers. add. Z*. cf. adn. crit. ed. mai. p. 495. || *mamilli BT* (*ana* *supr. vers. T*), *mamillia EC*, *mamilia (l* *supr. vers. Z*. || 41. *acerbiusque fit BZ*, *acerbiusque fuit cett.* || *semel ipsam BTEC* et ut videtur *Z*, *semel ipsa cett.* et nominativus et accusativus recte dicitur, sed hoc

loco vis augetur, quod avaritia non ad alios potius, sed ad se ipsam evertendam valuisse dicitur. || *permixtione* in nostris omnibus fuerat, sed sec. m. in Z syllabam ne deleuit. || 42. *necaverant* ZEM et supr. vers. T. || *unibus* cis. ZE. || *singulatin* B, *singillatin* TE, utrumque X. || 43. *Auli* albi vel hoc loco Z, sed *auli* supr. vers. || *q. metellus* et *m. silanus* X, sed cf. adn. crit. ed. mai. p. 498. || *eligere scribere* cf. eiusd. ed. p. 499 sq. || 44. *a spurio albino* BZ, *spurio albini* TE, sed in T *proconsule* supr. vers. add., et in E *proconsul* est, quae varietas ex per-versa explicatione siglorum orta est. || *inbetlis* ZTEC, *inbecillis* B, illud rectius; nam *inbecillis* nil aliud significat quam quod in sequentibus inest. || *neque muniebantur ea* cf. adn. crit. ed. mai. p. 501. et praefat. p. XII. || 45. *in postremis* in *posteris* Z. || 46. *aliud alio diversos* B, accedit cod. Thuani (6095 Par.), quod fortasse exprimendum erat. || *cum paucis diebus* B, *cum ante intento* ponendum, id quod signis quibusdam significatur. || *postremo omnia* omnia Z. || *temptari* emendatum, libri *temptare*. || 47. *et si paterentur oportunitates loci*, haec quidem omnium codicum lectio, quae nullo modo defendi potest; quare olim *oportunitate* emendandum duxi; alii *oportunitatis*, ut gen. ab antecedente *gratia* regeretur, cuius rei mihi quidem nullum suppetit exemplum; postremo proposui coniecturam *ob*, quod facile ante *oportun.* excidere potuit, et ut mea opinio confirmaretur, a typotheta me invito omissa est. ceterum ea coniectura confirmatur lectione cod. Guelf. II, ubi *propter oportunitates* scriptum, imo nunc demum video in Leid. C *ob oportun.* legi, ita ut res satis certa esse videatur. || *et commeatu*, quod olim necessarium duxi, iam non amplius defendo. || 48. *humo arida atque arenosa* T. || 49. *pro quousque* cuiusque BZTE, ex nostris solus Erlang. tuetur particulam. || *digrediens* BZTEX, *degradiens* supr. vers. X et

cett. || *conspicatur* Donatus ad Ter. Eun. II, 3, 92, *conspicatur* omnes libri. || 50. *degređi* B et pr. m. ZC, *digredi* TE et sec. m. ZC. cf. Arus. p. 232. || *praetergressum* ex nostris solus C, *praetergressos* cett. || *campi fuerant* E, *campus fuerat* C et sec. m. T. || 51. *atque cives* cives TE. || 52. *die vesper erat* E, *vesper erat die* (diei supr. vers.) T. || *pluresque velocitas* B. || *neque interim remittit* C. || 53. *sicut imperabantur* E. || *lassique* Vin. Vrat. II. Guelf. III. IV, *etique* nostri. || *detractant* Hist. L. III. fragm. Vaticanum p. 121. v. 1, *decretant* B, *detractant* ZTE. || 54. *regis etiam tum animum* ZCX, *etiam regis tum a. BE*, *etiam tum regis a. T*. || *inimicum* omnes fere libri, *inicum* Ven., unde vulg. *iniquum* fluxisse videtur, sed etiam alias *inimicum* pro *iniquum* positum esse videtur. Ov. Ep. ex Pont. II, 8, 38. *numina sint precibus non inimica meis*. Plin. N. H. XVII, 23. *maritare ulmos nisi validas inimicum*. || *interfici* ZC. cod. Putschii, Serv. ad Aen. V, 546, *interfici* BTE. || *ex copia*, veram lectionem, solus Guelf. IV. servavit, ex *inopia* omnes fere libri. || 55. *Auli* albi ZCE. || *de metello fama* ZCE. || 56. *gerunt* BZX, *agunt* TEC. || 57. *picem sulphure* et *taedam mixtam ardentia* BECX, p. *sulphur* et *taedam m.*, sed *e* supr. vers. et *m* punct. not. Z et *sulphure* *tedam mixtam ardentia* T. || 58. *frustrari* BTC et pr. m. Z, *frustrati* E et supr. vers. Z. || *vel tumultum* glossa manifesta, quae a quattuor Wassii libris abesse dicitur, sed haec solum quaestio est, num etiam *hostilem* eiiciendum sit, quod non necessarium duco. *atque tumultum* C. || 61. *niti nisi ex insidiis* BZ, dittographia. || *in his urbibus* B, *in is u. Z*. || *quae ad se* TE (ut videtur) X. Arus. p. 224, *quae ab se* BZC. || 62. *accessi* pr. m. B, *arcessi* sec. m. B, *arcessiri* ZC. cf. ed. mai. p. 509. || 63. *adpetere* BZEC, *consulatum adpetere* cett., nisi quod T *consulatum* supr. vers. post *audebat* habet. *consulatum* etiam in X et cod. Thuani deesse videtur, quare nil dubito, quin recte electum sit. || 64. *primum com-*

motus — primum eius BZTE. alterum primum utique expellendum, sed utrum prius an secundum, incertum est. || 65. *militis* in B erasum. || *spes* EX. || *mamiliam* TE, *maviliam* B, *mamilium* Z. || 66. *aliaque* alia Z. || *vaccenses* sec. m. Z (*vagenses* pr.), *vacenses* B. || 67. *ad arcem* vel *apud arcem*, quod in paucis libris est, inde ortum, quod *trepidare* librarii absolute dici posse diffiderent. sed cf. ed. mai. p. 513. || 68. *vaccac* BTE, *vagac*, sed cc supr. vers., Z. || *ex conspectu* Z. || *late*, quod in paucis libris est, pro *latere* haud dubie reponendum. || 69. *ex collatio* longe plurimi libri, etiam BEX, sed in Z col supr. vers., itidemque in T *latio* esse videtur, quod unum rectum; non enim patria hominis commemoranda, sed quo iure esset indicandum erat. || 70. *die noctique* omnes boni libri tuentur, *dū n.* Hav. || *clarum acceptumque* non sollicitandum. cf. ed. mai. p. 514. *acceptabilemque* B. lectio ex interpretatione participii orta. || *metelli virtute* BZTC, et ita verba transponenda sunt. || 72. *alio atque alio loco* contra omnium librorum auctoritatem receptum. atque *alio* incuria librorum omissum. || 73. *ex perfugis* sive *ex servis* cognovit longe plurimi libri; *ex perfugis* aperte falsum, sed etiam *ex servis* merum glossatorum additamentum habendum est. || *acceperant* BZTEX. sed *acceperat* fortasse rectius, quod pluralis tantum ex terminatione vocabuli *plebes* ortus esse videtur. || *decori fuit* BTE, d. fuerat Z et pr. m. C. unde coniectura, utrumque esse efficiendum. || *in manius* ZE, *in manus* B. || *manlio* *manlius* EC, *manlio* *manlio* T, *manlio* *manlio* B. praenomen alii l, sed c. habet Z, quod verum puto. || *sed senatus paulo ante Metello Numidiam decreverat*. sic hic locus vulgo scribitur. sed is haud dubie iam mature mutilatus fuit. *senatus* in B mg. adscriptum, itidem in ZX et in Parisinis BC; quod inde ortum, quod s. per sigla scriptum fuit. sed TECX tantum haec verba habent:

sed paulo decreverat. cuius vitii causa haec esse videtur, quod oculus librarii a paulo ad Metello aberraverat, ita ut vera scriptura fuisse videntur *senatus paulo ante Metello decreverat*. d. vel decio, quod nonnulli addunt, nihil aliud quam dittographia sequentis vocabuli *decrev.* verba Numidiam et provinciam et sed pro glossatorum additamentis habenda; nam etiam *sed* in e. deest. || 74. *quisquam hominum* B, *qu. omnium* ZT, *qu. hominum omnium* E, solenni horum duorum vocabulorum permutatione. sed *hominum* haud dubie nostro loco convenientius. || *et aliquanto num.* BZTE multique alii libri; qui quidem error difficilis ad explicandum est. || *tutata sunt* BT, *tuta sunt* ZEX, *tutata* s. cod. Genev. sed in B *numidis* supr. vers. et in Z in mg. adscriptum: *syllapsis per genera: tutor tibi*. ita ut iam vetus lectio fuisse videatur *numidis magis pedes quam arma tuta sunt*. quod ut dici posse non negaverim, ita Velleio et Floro hanc dicendi rationem magis quam Salustio convenire putaverim. || 75. *ubi* EM et supr. vers. T, *ibique* BZCX. || *praesto fuerit* BZTX, *pr. fuerit* E, *pr. sint* C. quod ut ad grammaticorum regulas accommodatus, ita pro interpretatione habendum. || *quod numidis* BZTX, *quo numidis* M et Lipsiensis Orellii. || 76. *deinde iubet* BZE, sed in Z *iubet* in ras.: *duobus* supr. vers. in TCX. *iubet duobus* Genev., utrumque om. M. quare vel hoc loco vetus lectionis discrepantia. et primum quidem *iubet* a grammaticis adiectum est ad infinitivum explicandum; quod per incuriam librorum cum *duobus* mutatum; tum utrumque adscriptum. neutrum habet M, idque haud dubie rectius. eademque ratio verborum *superque* eas, quae et ipsa ab insulis hominibus adscripta sunt. || 77. *semperque* B. *que* et ipsum librorum additamentum, ut hoc orationis membrum ad protasint traherent. || *nave* BTEX, *grave* ZC. || 78. *alta alia, alia in*. alterum *alia* omnes libri omittunt, de qua

re cf. ed. mai. p. 520. || 79. *pleraque africae* supr. vers. a — a add. E. confirmat Arus. p. 237. || *qui fines cerneret* Z. lectio memorabilis, quae et ipsa ad suspicionem movendam valet. || *in magno* magno Z. || *se vident* B, *se esse vident* ZTE. esse facile excidere potuit, quod finis vocabuli posteriores et se idem vocabulum repraesentant. || *aliterque honores* B. errore librarii, ut videtur. || 80. *incepto bello* T, *inc. belli* BZE. quod qui suspectum habuerit, ei libenter adstipulor. || *stia bocchi* optimi libri, f. *boccho* cett. || *pro socia obtinet*. cf. ed. mai. p. 521. 22. || 81. *operas* in B supr. vers. a rec. m. adscriptum; recte deletur. || *dux romanus* BT CX. *dux* in Z supr. vers., om. E. || *ne mor agitando* BZE et pr. m. T. *moram* sec. m. add. T, *moras* supr. vers. rec. m. B, *moras agitando* Bas. IV. hinc facilis coniectura *mox* ex *moras* vel *moras* ex *mox* ortum esse; fuere etiam qui utrumque recte poni posse statuerent. *mox* enim pro paulo post positum facile additamentum *moras* agitando admittit. || 82. *quis rebus* Z, *quibus rebus* BTE. || *bonum aut honestum* BZTEX. neque id contra usum linguae pugnat, sed alius usitatus. || 83. *stultitiae* BTE, *stultitia* Z. || *populo romano* EC, p. r. supr. vers. li et ni add. BZT. genitivus, etsi li tantum librorum interpretamentum habet. || 84. *plebi militiam volenti* ECX, *plebi m. volente* Z, *plebe m. volente* B. veram lectionem confirmat Priscian. XVIII. 20. p. 181. || 85. p. 77. *dehinc per ignaviam et per superbiam* E. || *pluris* plurisque B, *pluris est* ZTE. || p. 78. *ut omnis* B, *ut omnis* cett. || *aut is imperatorem* sibi, quod alii libri addunt, ignorat B, punct. not. habet Z. || *aut legere* V, et *legere* BZ. || *faciunt* ECX et pr. m. Z, *faciant* BVT et supr. vers. Z. || p. 79. *inopiam fateor* V, *inop. patior* BZTEC. || p. 80. *incultum moribus* BV, *incultis moribus* ZTCX. || et ex parente Z. || *adnitimini* mecum ZVT, *adnitimini* B. || 86. *sua curae* T et in ras. C, *sua cara* BZX. || 87.

alia levia aliis locis. haec omnium codicum, ut videtur, lectio. verba transposuit Ciacconius. || 88. *ezcipitur* accipitur Z et supr. vers. B. || *accideret* ZX, *accederet* cett. || 89. *libys* TX, *lybis* Z, *libris* B. || 90. *tanais* B et plurimi libri, quod fortasse reponendum. || 91. *aequaliter* om. B, quod fortasse ex Catil. 56. repetitum. || *inopiam* BZ, et *inopiam* cett. || 92. *peregit* add. B. || *incommodo* inc. efficit C. Bas. IV, *inc. patravital*. in longe plurimis verbum omissum, unde recte Curtius statuit, lacunam fuisse, quam librarii pro suo quisque ingenio explerent, quod item infra de voc. *deserta* statuendum, quod vix tres Curtii libri et Herbig. a Gutenaecero comparatus exhibent. causam satis probabilem huius lacunae vix inveneris, nisi quod hoc fere manifestum esse videtur, finem lugurthae temporis iniuria male habitum multoque magis interpolatum esse, omnesque fere codices ex communi fonte fluxisse. || *comburit* B in contextu, *corrumpit* in mg. || *omnis natura* Z, *omnia natura* BCX. in T per supr. vers., sed pr. m. omni scripsit. || *et frumenti* et, quod omnes fere libros, etiam BZ, occupavit, aut per transpositionem corrigendum, et magna, aut efficiendum est. || *praecisum* vel sine libris emendandum, *praecisas* corrupte omnes fere libri propter sequens *vineae*. || *quum eae* ZX, *quum* haec B. utrumque om. T. recte. || *neque pro opere* pro in B propter litterarum similitudinem om. || 93. *prosperare* BZTX, *prospera* C. quam lectionem, si meliores libri adducant, praetulerim. || *animum audeat* X et pr. m. Z, sed ad punct. not., *animum vertit* BT. || *in castelli planitiem pervenit* BZ, sed in cod. Paris. 6086 supr. vers. vel *perscripsit* vel *investigavit*, in TM Bas. IV. *perscripsit*, in Leid. B. *pernotat*. nuper fuit qui emendaret *perscrutatur*. Orellius olim *perrepsit*. omnia incerta, nisi quod vel hoc loco exemplum Salustii mutilum fuisse vel verbum excidisse videtur. || *eadem* X et pr. m. Z, sec. m. T, *eodem* B et

rec. m. Z. || cum his B, cum iis Z. || 94. nisi] visu Z. visu emendandum. || vineas regressus BT. lectio ex repetitione prioris litterae orta. || super obuentum corpora Z. varia lectio adhuc nondum notata. || quemquam hominum B vulgari errore. || 95. quos uti T (ut videtur) CM Guelf. III. quod ut B alii, qui ut Z Bas. IV. plurimi libri, quem uti Paris. D ap. Barn. || 96. p. dictum est B ex repetitione prioris syllabae. || corrupti BT, corrupti Z. || quiesceret B, quies ZTCX, alii queunt vel quiveret, sed illud utique rectius; nam non modo temporis notio exprimitur, sed etiam consilium hostium significatur. || concurrunt, supr. vers. incurrunt add., B. sed prius satis usu probatum. cf. ed. mai. p. 533. || 98. munimenta gerebat vel gerebant omnes fere libri, etiam BZTCXM, querebat, quod unice verum, in paucis Eccard. Leid. A. E. etiam in Z pr. m. querebant. || quia non fugerant, pro. ita optime lectionem codd. (fugere aut BZTX) emendari posse fuerunt qui statuerent, neque diutius eorum iudicio refragor, quod vis particulae aut in hac structura non satis certa esse videtur. praeterea C aut om. || 99. ante iam somno B. iam ex priore iam defessis repetitum. || vigiles] vectigales vel vectigalis, omnium codicum lectio, iterum communem librorum fontem fuisse comprobat, eaque ex falsa verae lectionis interpretatione orta, quod vegles compendium scripturae habebatur. || aut portis erumpere iubet BZX. aut etiam T, sed ac C et Bas. IV. et aut quidem aperte falsum et ac sive atque emendandum. iubet, quod T non habet, ex superiore repetitum. || ceperat] acceperat B. a extrema prioris vocabuli littera repetita. ceterum septem ablativi, qui sese expiunt, ita explicari posse videntur, ut sex prioribus strepitu, clamore, nullo subveniente, nostris instantibus, tres posteriores tumultu, formidine, terrorespondeant, quippe qui inde consecuti sint. || plures pr. m. B, que rec. supr. vers. add. ||

100. dein maris, uti coeperat, in hiberna propter (supr. vers. it add., quae om.) BZ. it om. T alii, qui proficiscitur habent. sed quae tuetur Genev. Wirech. alii. locus corruptus. neque lectio cod. Palatini III. vitio medetur, m. profectus, uti coeperat, in hiberna propter. X etiam in om. sed Bas. IV. ita: in hiberna proficiscitur quia iter propter. iter var. lectio verbi, quia corruptum ex quae. B antiquitus indubitanter legisse videtur. quod si recte statuitur, hoc ut, quod supra legimus, obviavit, corruptionem quinti saeculi ostenderet. Salustius haud dubie nullum verbum posuit, unde factum, ut quae omitteretur; accessit similitudo litterarum q et p. itaque lectionem, quam expressi, veram puto. || equites et auxilios B et sec. m. Z causam erroris aperit pr. m. Z. ex auxiliarios. cf. supra c. 46. || futuri optimi libri, recte; cf. ed. mai. p. 535: futurum cett. || res p.] rei p. B. error librarii. || 101. ita iugurtham ZC et sec. m. B, item iugurtham T, item iugurthae pr. m. B. || aequae aliquos ZTEX, aequae alios B. || turmatim] ceteratim mg. B. || si qui in ZTX, si qua in B. || praeciantur ZT, praedarentur BX errore librarii. || 102. de se et. cf. ed. mai. p. 536. || avorsum flecterent BZTX. uti, quod in Bas. IV. ante ingenium est, facile post avorsum excidere potuit, ibique habent nonnulli Rivii libri. || leticia nobis BV, nobis tecticia quum T. || a principio inopi BX et sec. m. Z. inopi om. T alii, sed bene se habet. cf. ed. mai. p. 536. || placuit BVX, complacuit T, placuisse Z. infinitivus, quod insolentior est, magis probatur. sed cf. l. l. p. 537. || dimitte V, dimitte BZ. || paucis om. B, habent ZTX. || 103. feliciter, quod Cortio spurium videbatur, in omnibus libris esse videtur, sed sive verum sive falsum, et ipsum communem librorum originem comprobabat. || venerant B et pr. m. T, evenerant rec. m. T. || ex omni copia necessariorum] post haec verba in antiquissimis libris lacuna usque ad

verba c. 112. *vellet, daret operam.* sed in B c. 110. oratio Bocchi ex alio codice addita, etiam in cod. Thuan. (6095 Par.). in Turicensi inde a verbis *imposuerat* manus recentior: sed manus veteris pauca usque ad *necessariorum* restant. ad novem igitur capitum lectionem constituendam ex recens collatis tantum TCM Bas. IV. Genevensis, Lipsiensis et Herbipolitanus auxilio fuerunt. || 104. *postquam* Herbip., *ubi* CM Genev. || *infecto* TC Bas. IV. Genev. Herbip., *confecto* cett. || *de — factus* Leid. A. E. Wassius, Cortius, et *de — factus est* TC Gen. Herb. Bas. IV. Lips. || *sullam ab utica* vel *ad uticam venire* longe plurimi libri, etiam nostri omnes, alii *ab utica*. quod cur ferri nequeat, cf. l. l. p. 538. et recte verba *ab utica* om. Palat. III. V. VI. Gruteri, et varr. *ad uticam*, *ab utica*, *uticae* iam satis comprobant, haec librorum esse additamenta. || *belligerum de utica* T. sed *utica* h. l. cett. om. veram lectionem *l. bellienum praetorem utica* Guelf. III. exhibet, nisi quod p. r. ante *praetorem* per dittographiam scriptum est. || *romam eundi* TCM. Herbip. Genev. || *rusone C, rufone* T et plurimi. || 105. *iere sagittari* Herbip. Bas. IV, *s. iere* T. || *et adversum] adversus* Bas. IV. || 106. *adcurrit] occurrit* Bas. IV. || *ignisque* plurimi, *ignisque quam* T. alii, ut Bas. IV. solum *quam* exhibent. || 107. *existumabat* Bern. I. Bas. IV. *estimabat* TV. || *acciderant* TV. Bas. IV, *accesserant* Victor. || *quo intenderant* re. T. || 108. *consilia bocci ierat* re. T, *ierat* C. Bas. IV. Herb. Genev. alii *venerat* vel *audierat* addunt ad structuram leniendam. || *pater — ortus* Palatini Gruteri II. IV. VI. VIII, *mater — orta* omnes nostri. || *mauro ob ingeni multa bona carus acceptusque* C, *ob facta egregia mauro carus erat* Bas. IV. || *quo res communis*. cf. ed. mai. p. 541. || *cavere* re. T, *se cavere* Bas. IV, *caveri sibi* Gen. || 109. *pauca syllla respondit* Bas. IV, *silla respondit pauca* re. T. aliae transpositiones in Herb. et Gen. pauca om. C. habent *se* C. re. T. Bas. IV.

Herb. Lips. *se* om. duo Wassii libri. sed etiam *respondit* propter sedis mutationem olim suspectum fuit. || *occulte nullo* C. re. T. Herb., *occulte aut nullo* Bas. IV. || *digressi* C, *digressi sunt* re. T. Lips., *sunt dig.* Bas. IV. || *adhibentur* om. Bas. IV. || *sanctus vir et ex sententia ambobus* vera lectio Paris. C. ap. Burn. *sancto iuratur ex sententia amb.* Lips., *sanctus vir iuratur* ex. s. Bas. IV. re. T. iuratur dittographia om. Herb. || 110. *indigus* BV, *indigus* CT Bas. IV. Priscian. II. p. 218. || *eguisse aliquando pretium amicitiae* tuae V, *eg. aliq. pret. tuae amic.* B. *aliq. eguisse operae tuae, pretium tuae* am. habet alter Herb., alter Vatican. lectionem confirmat. *pretium al. eg. tuae* am. re. T. Bas. IV. *pretium omne* ad unum retinent, sed locum mutat sensum quod attinet, admitti vel expelli potest. || *carius est* BV, *carius habeo* re. T. Bas. IV. || *quoad vivis* B, *quoad vives* V. cett. || *ubi* om. B. || 111. *modico* re. T. *modice respondit et* Bas. IV. || *quoniam iugurthae copiam* C, *quod copiam iugurthae* Bas. IV. || *negare] negare* re. T, *negitare* Bas. IV. quae corruptio veram lectionem confirmat, *agitare* Lips., *negare agitare* et *negat agitare* Herb. Genev. || *lenitur et C, leniter vel leviter* cett. || *lavi dissimus* re. T, *av. erat* C. Bas. IV. || *vise* Lips., *visa sunt* re. T. Bas. IV. Gen. Herb. || 112. *bellum poni* C, *b. deponi* Bas. IV. Lips. Herb., *b. componi* re. T. Gen. || *exquirat* Bas. IV. || *venit* Herb. Lips., *proficiscitur* re. T. Bas. IV. Gen. || *Romani* om. Bas. IV. Herb. T. ant. || 113. *remotis] ceteris* quod libri BZ tuentur, non fuit omittendum. *ceteris remotis* Lips. || *vollu corporis* ZB T. ant. et re. *vollu et oculis* Serv. ad Aen. VII, 251. *colore ac motu* alii libri addiderunt. || *quae scilicet ita laetanti ipso occultare et oris imitatione patefecisse* B. *occurrere et aperire* patefecissent Z. *occulia mutatione corporis* Bas. IV. *occulia specie* ori T. ant. et re. veram lectionem *occulia pectoris* tuetur Pal. IV. cf. ed. mai. p. 544. || 114. *M. Mantia*. cf. ib. p. 544. 545. || *ex ea]* ea Z.

ORATT. ET EPIST. — OE. LEPID.

p. 98 extr. *sed vostra socordia, quam raptum iri licet et quam audeas tam videri felicem* libri, nisi quod *audias* Vat. II. locus difficillimus, ipsa sententia contorta et plura corrupta. et primum quidem satis manifestum est *quam* ante *raptum* non comparisonem significare, sed ad *socordia* esse referendum. tum pro *raptum* emendandum est laudabile *captum*, quod supra dixerat *ante capiamini*; deinde infinitivus futuri passivi ferri non potest, sed in ire mutandus, quae dicendi ratio satis frequens apud Salustium. reliqua Orellius ita emendavit, *ei quem laud pudeat tum videri felicem*, satis scite, nisi quod *laud pudeat* pro *audeas* vel *audias* paulo insolentius esse videtur. quare praeplacet altera Orellii coniectura, *ei quem audias tum videri felicem*. cum enim *audias* sit in Vat. II., nihil mutatur quam *et quam* in *ei quem*, quae facile obscurari potuerunt. neque hoc est diffitendum his verbis, *quem tum audias videri felicem*, multo acrius Sullae arrogantiam perstringi, qui in patriae ruinis sibi felix videbatur. — Or. PHILIPPI p. 99. *qui hanc urbem, ommissa cura, ad loca tegitis*. pro eo quod erat *regitis* scribendum *tegitis* ex libris; *ommissa* cura pertinet ad urbem, i. e. ubi omnis cura rei publicae omittitur, ubi summa civium socordia est. cf. eiusd. or. s. fin. *quia is et alii boni rem publicam frustra curant*. || p. 101. *plebei tribuniciam potestatem. plebei pro plebi* ex Prisciano receptum, qui VI, II. p. 256 invenitur etiam *plebes plebei*. Salustius in I. Historiarum *plebei tribuniciam potestatem*. — Or. COTAE p. 103. libri *neque mea ingenio corporis honestius quam pro vostra salute finem vitae fecerim. iam ingenio corporis* si Latine dici potest, hoc quidem loco certe epitheton erat adiciendum, *hoc ingenio*. quod cum etiam nunc maxime dubium sit, omnium praestantissima Orellii coniectura: *in senio corporis*. senium enim non modo provectam aetatem significat, sed etiam tristitiam, odium, taedium

senectutis, quae huic loco optime conveniunt. cf. Non. Marc. p. 1, 18. — Er. Gr. POMPEI p. 104. *Latetianiam* Vat. I, *Lucetianiam* Vat. II, *Lale-taniam* Carrio et Curtius; quam quidem lectionem quamvis locorum situs confirmare videtur, tamen in populis tam propinquis nil certi statuere licet. || *Turiam*] *Durium* Vat. I: sed de Turia cf. ed. mai. p. 556. — Or. MACRI p. 106. *omit-tendum morem hunc* Vat. I. II. III, *omit-tendum m. h.* Arus. p. 212. iam cum Arusianus hunc locum in littera A laudaverit, et uterque codex *omit-tendum* exhibeat, hoc quidem dubitari non potest, veterem illam esse lectionem et in ipsis his excerptis iam graviores scripturae discrepantias inveniri. || pag. ead. infra *et ignam quiusque tenuissimus per frustratur* Vat. I, *et ignavi quisque tenuissima per frustratur* Vat. II. quod Orellius emendavit: *et ignaviam quousque tenuissima spe frustratur*. quae coniectura ad sensum satis probatur. ad litterarum tractus propius accedit, quod olim conieceram: *et ignavi cuiusque tenuissimas spes frustratur*. sed rem in medio relinquo. || p. 107. *nescio qua* fortasse melius *nescio quae*. — Er. MITHRIDATIS p. 108 extr. *ceterum consilium est, Tigranis regno integro, meis militibus procul ab domo, parvo labore per nostra corpora bellum conficere, quo neque vincere neque vinci sine tuo periculo possumus*. omnis sana. quae verba Charisius post *meis militibus* interposuit, belli praesidentibus, sententiam magis taliant quam illustant. hoc enim est Mithridatis consilium, ut Arsaci persuadeat, ut belli societatem secum iungat. quod facile fieri posse statuit, si quantum ei impenderit periculum, docuisset. quodsi enim Mithridates integris opibus Tigranis bellum confecit, victor et cum Tigra-ne iunctus formidolosus Arsaci erat futurus; victus tantas illas Tigranis opes Romanis tradidit, quibus illi aucti facile Arsacem vincere poterant. hoc tantum quaeri potest, Mithridatis an Ti-

gravis consilium intelligendum, *meis militibus cum verbis procul ab domo iungendum an separandum sit, et fortasse erunt quibus mutata interpunctio magis probetur: ceterum consilium est Tigranis, regno integro, meis militibus procul a domo, ita ut magis iudicium Tigranis quam Mithridatis intelligatur.* sed Mithridates vix a se impetrare potuerit, ut omnia Tigrani tribueret, nihil suo ipsius arbitrio relinqueret, ceterum memorare vix attinet, initio huius epistolae verba egregia fama, si Romanos oppresseris, futura est ab hominibus doctis fuisse tentata, qui sua inventa auctoribus obtrudere quam illorum sententias examinare malunt. alter, mirabile dictu! emendavit si Roma nos oppresserit, alter audacius vel potius calidius etiam transposuit: *audendo et fallendo et bella ex bellis serendo magni facti; per hunc morem extinguunt omnia aut occidunt.* egregia fama, si Romanos oppresseris, futura est; quod haud difficile est etc. dialectici ipsi se compungunt suis acuminibus.

FUGIEN. HISTORIEN. — LIB. I, 1. Rufin. de comp. et metr. oratt. p. 355. ed. Caper. Prisc. XV, 2. p. 616, 3. p. 623. ed. Kr. || 2. Diomed. 2. p. 442. ed. Putsch. || 3. Mar. Fab. Victorin. in Rhet. Cic. p. 57. ed. Or. et Salustius sibi omnia in Catilina tribuit: quam verissime potero paucis absolvam, cum aliis historiographis singula tradidisset in libro primo historiarum, Catoni brevitatem: Romanus generis disertissimus paucis absolvit, Fannio vero veritatem. Schol. ad Hor. Satir. I, 10, 9. Serv. ad Aen. I, 96. Victor. I, 1. || 4. Serv. ad Aen. IV, 213. II, 89. || 5. Char. p. 192. || 6. Arus. s.v. motus p. 248. ed. Lind. || 7. Sen. de Ben. 4, 1. nihil esse tam necessarium aut magis, ut ait Salustius, cum cura dicendum, quam quod in manibus est. || 8. Prisc. V, 4. p. 183. nobis nuper cod. S. Mart. Lov., idem et cod. Thosan. agitur. || 9. Prisc. XVII, 21. p. 85. XIV, 2. p. 589. Prob. Cath. p. 1468. Charis. p. 52. Serv. ad Aen.

VIII, 383. || 10. Victorin. in I. Rhet. Cic. p. 5. Or. Serv. ad Aen. VIII, 540. Augustin. de C. D. II, 18. Non. p. 32, 3. Amm. Marc. XV, 13. extr. Serv. ad Aen. VI, 539 legit: *inter secundum atque ultimum bellum.* Victorinus: *nisi quae a paludibus.* Non. p. 92 nisi qua paludibus invia fuit. apud Ammian. Marc. XV, 12 extr.: *nam omnes Galliae, nisi qua paludibus inviae fuere, ut Salustio docetur auctore, post decennalis belli mutuas clades subegit Caesar societatiue nostrae foederibus iunxit aeternis.* Victorinus post v. perdomita addit: *hic bellum geritur: deinde pacem memorat consecutam.* || 11. August. de C. D. II, 18. et V, 12, sed posteriore loco multa depravata sunt. *iniuria validiorum* legit Serv. ad Ge. IV, 238. cf. Arus. s. v. insido p. 236. Diomed. p. 439. Serv. ad Aen. VIII, 479. Donat. ad Andr. I, 1, 9, qui pauca verba huius loci laudant. || 12. A. Gell. IX, 12. Aug. de C. D. II, 18. et III, 17. gratiam Arus. s. v. concedo p. 220, gratia eett. || 13. Augustin. de C. D. II, 21. || 14. Serv. ad Aen. IV, 290. || 15. Id. ad Aen. II, 502. || 16. Id. ad Ge. II, 209. || 17. Id. ad Aen. I, 5. IV, 215. Victorin. in Cic. inv. or. 70. || 18. Serv. ad Eclog. V, 19. || 19. Arus. p. 241. s. v. in temp. Don. ad Phorm. II, 4, 24. || 20. Id. ad Eunuch. III, 2, 13. || 21. Id. ad Phorm. I, 2, 48. || 22. Prisc. XV, 2. p. 618. || 23. Serv. ad Eclog. II, 67. || 24. Schol. ad Luc. Pharsal. III, 632. animis mss. schol. ad VI, 34. ubi scriptum: *discessit animis.* || 25. Cf. Schol. Lucani II, 173. [Luctatio Catulo] cum Marius Gratidianus diceret se non evasurum, fumo se calcis occidit et sic fugit inimicos. postea Catuli filius, regressus victor ex Asia, petivit a Sulla, ut sibi Marius daretur ad poenam, quem datum per singula membra cruciavit, ut ait Salustius in Jugurthino: Marius, cui fracta prius crura, brachia, et oculi effossi, scilicet ut per singula membra expiraret. Iul. Rufin. de schemat. dianoeas p. 52. ed. Cap. cui fracta prius crura artus e. praepos. ante artus omittit. || 26. Serv. ad Aen. II, 400. || 27. Isid. XI,

1. Serv. ad Aen. II, 19. || 28. Prob. Cath. p. 1462. al. *Curubis*. cf. Caes. b. Hisp. 7. || 29. A. Gell. IX, 12. *ad bellum* Non. p. 140, 29. || 30. Arus. s. v. *pact*, p. 251. || 31. Id. s. v. *rep*, p. 259. || 32. Id. s. v. *in* p. 240. || 33. Id. s. v. *in*. Schol. Luc. Pharsal. I, 175, ubi *in viribus* scriptum. || 34. A. Gell. XV, 13. Prisc. VIII, 5. p. 377. || 35. Don. ad Ter. Phorm. II, 3, 24. alii *dominationum*, alii *defessus* emendant, in cod. est *dominationem*. || 36. Arus. p. 257. Don. I, 1, sed is *queri* om. || 37. Arus. s. v. *praefectus* p. 252. in cod. est *quasi possessio*. Lind. *possessore* coniecit. || 38. Serv. ad Aen. I, 195. || 39. Charis. p. 175. Serv. ad Aen. III, 594. *sanctus aliter et sanctus alia* videtur idem locus esse. || 40. Sen. Epp. 114. || 41. Schol. Gronovianus ed. Or. p. 434. || 42. Don. ad Eub. II, 2, 54. Serv. ad Aen. X, 643. posteriori loco tamen omissum. idem ad IX, 634. *a pueritia* habet. *insultavit* Don. *insultaverat* Serv. ad Aen. X, 643. IX, 634. *Salustius de Philippo*. || 43. Arus. s. v. *ade*, p. 211. cf. adnot. Lindemann ad h. l. || 44. Id. XIX, 24. Schol. Inv. 6, 401. || 45. Seneca Epp. 114. || 46. Don. ad Phorm. I, 1, 4. || 47. Serv. ad Aen. XI, 544. || 48. Arus. s. v. *in illam* p. 240. || 49. Non. p. 31, 26. *tunc vero et posci* cod. *Etrusci* con. Merc. *Volsci* vulg. cf. Arus. s. v. *inr*. p. 241. et Lind. ad h. l. || 50. Arus. p. 265. *istam urbibus* cod. *urbem hominibus* con. Lind. || 51. Arus. s. v. *quietus* p. 257. || 52. Char. p. 184. || 53. Id. p. 224. || 54. Id. p. 175. || 55. Serv. ad Aen. X, 45. || 56. Id. ad Aen. X, 168. || 57. Id. ad Aen. I, 270. || 58. Don. ad Andr. V, 4, 36. || 59. Non. p. 264. Char. p. 58, ubi *lenones* omissum. || 60. Serv. ad Aen. IX, 246. || 61. Fest. p. 192. Lind. *cepit* Kritz. || 62. Prisc. X, 8, p. 505. || 63. Non. p. 276, 17. eundem locum respexisse videtur Don. ad Ter. Adelph. III, 2, 12, ubi legitur: *neque animo neque lingua satis competentem Salustius cum de amante Septimio loqueretur*. in antiqua editione *competere*, ap. West. *competem*; quae quidem lectio, quamvis ad auctoritatem dictionis *competem animi*

confirmandam laudetur, non satis certa esse videtur. || 64. Prisc. X, 3, p. 487. || 65. Arus. s. v. *cogo* p. 218. || 66. Prisc. XV, 2, p. 616. || 67. Serv. ad Aen. IV, 283. || 68. Don. ad Eub. IV, 3, 8. || 69. Id. ad Adelph. III, 4, 11. || 70. Id. ad Andr. II, 2, 28. || 71. Arus. s. v. *prudens* p. 256. || 72. Don. ad Phorm. V, 6, 32. || 73. Arus. s. v. *abnuo* p. 210. || 74. Serv. ad Aen. IX, 343. || 75. Id. ad Aen. VIII, 8. || 76. Id. ad Aen. I, 2. || 77. Prisc. XV, 2, p. 618. || 78. Arus. s. v. *egregius* p. 228. laudantur haec falso ex Ingurtha, sed haud dubie ex historiis sunt petita. || 79. Serv. ad Aen. XII, 694. || 80. A. Gell. II, 37. varietatem lectionis vide apud Lion. vol. I, p. 251. || 81. Serv. ad Aen. II, 640. || 82. Non. p. 495, 33. M., i. e. *milia*, e coniectura. *sitas* pro *satis* Carrio emendat. cf. Aeron. ad Hor. Epod. 16, 42. *Salustius in historiis tradit Sertarium victum voluisse fugere ad insulas fortunatas*. || 83. Serv. ad Aen. V, 735. || 84. Prisc. XIV, 4, p. 605. falso haec ex Ingurtha laudat. || 85. 86. A. Gell. X, 26. cf. Lion. vol. II, p. 67. *atque cel.* con. Kritz. — cf. Non. p. 452, 453. nomen montis Serv. habet ad Aen. I, 518. sed varie scribitur: *Balleia*, *Palleia*, *Ballera*, *Belloia*, *Taleia*; nomen haud dubio corruptum; genuina scriptura in tanta codd. discrepantia et in scriptorum silentio restitui nequit. Belona con. Putsch. Belo urbs in Baetica, cuius Strabo mentionem facit III, p. 205. fortasse mons vicinus significatur. || 87. A. Gell. X, 26. fin. Non. p. 455, 6. *paulum* Kritz. || 88. Prisc. X, 8, p. 504. || 89. Arus. s. v. *insolens* p. 241. || 90. Id. s. v. *egregius* p. 227. || 91. Id. ib. s. v. *egredior*. || 92. Id. p. 239. s. v. *infelix*. || 93. Id. p. 236. s. v. *insedit*. || 94. Id. p. 256. s. v. *privus*. || 95. Id. p. 261. s. v. *sub*. || 96. Id. p. 243. s. v. *in ore*. Don. ad Adelph. I, 2, 13. legit *in ore gentibus agens, populo, civiati*. || 97. Non. p. 210, 12. vetus cod. *elate*, alii *elata*. cod. *securissimus*, alius *vetustissimus*, alius *fecustissimus*. Douza con. *elato aut securo esse animo*. Serv. ad Aen. XI, 575. habet verba *gens ad furta belli peridonea*. Kritz. con. *neque late*

aut securus ire. || 98. Arus. p. 252. s. v. *peritus.* || 99. Serv. ad Ge. II, 384. Prisc. X, 7. p. 500. Diom. p. 370. || 100. Serv. ad Ge. II, 384. || 101. Prisc. X, 8. p. 505. || 102. Arus. p. 223. s. v. *doct.* || 103. Prisc. X, 9. p. 509. || 104. Id. VIII, 15. p. 419. || 105. Id. XV, 2. p. 618. et Arus. p. 219. s. v. *circumd.* eum — *circumdat* correxit L. eod. Gud., vulg. *cum multa opera circumdata.* || 106. Prisc. VII, 19. p. 355. cf. A. Gell. IX, 14. || 107. Char. p. 79. || 108. Victorin. in I. Rhet. Cic. p. 105. || 109. Non. p. 526, 10. varr. et *deponem*, et *digonem*. com. et *Hipponem* vel *Vigonem* Putsch., et *Olyssiponem* Inn., et *Tigennam* Colerus. || 110. Serv. ad Aen. VIII, 127. Arus. s. v. *dec.* p. 223. || 111. Non. p. 231, 17. pro *Fuf.* vulgo *Stipidius*, Lips. *Aufidius*. pro *asperit.* eodd. *spiras.* || 112. Serv. ad Aen. II, 564. Arus. p. 247. in libris est: *con Sertorius neque rumpor et an levī copiam avibus.* emendavit Putschius. idem cum fragmento ap. Arus. s. v. *maturus* Lind. p. 247. conglutinavit. || 113. 114. Prisc. XV, 2. p. 618. Serv. ad Aen. I, 267. || 115. Non. p. 282, 20. 530, 30. varr. lect. *forlis*, *Parthi* pro *portis*. mox deinsuper *instantium*, sed haec lectio ex ipsius Nonii errore fluxit. *Sertorium humeris sublatum per muros ascendisse Salustius commemorat* Serv. ad Aen. IX, 558. || 116. Prisc. XV, 4. p. 627. || 117. Id. VII, 19. p. 354. Serv. ad Ge. I, 208. Prob. Cath. p. 1439. || 118. Char. p. 24. || 119. Id. p. 192. || 120. Virgilii interpretes ed. A. Maio p. 42. ad Aen. IV, 178. nonnulla conjectura restituta. *formas — accolae* Kritz. || 121. Arus. s. v. *in noct.* p. 239. *si illam* cod., emend. Linker. idem *delevit innocentem*, quod ex dittographia natum esse statuit. || 122. Arus. p. 233. s. v. *gnarus.* || 123. Arus. p. 220. s. v. *conmori.* || 124. Prisc. XV, 2. p. 618. || 125. Arus. p. 131. s. v. *festino.* || 126. Id. p. 447. s. v. *matura.* || 127. Val. Prob. p. 1430. Lind. p. 89. falso hoc fr. ex bello Iugurthino laudatur. cf. *cheu me miserum* Ing. c. 14. || 128. Arus. p. 254. s. v. *propinquant.* in cod. Gud. est *Verris* et initio *G.* in priore littera numerum libri

latere recte statuit Lindem. || 129. Serv. ad Ge. I, 287. || 130. Id. ad Aen. IX, 488. || 131. Id. ad Aen. II, 27. || 132. Schol. Bobb. ad Cic. pro Flacco p. 235. Or. cf. Frontin. Strateg. II, 31. Obsequens 119. || 133. Isid. XVIII, 2. Serv. ad Aen. XI, 421. || 134. Lydus de magistr. proem. p. 119. Bekk. sed haud scio an hoc potius ad orationem Caesaris in Catilina spectet, quippe qui liber etiam alias nomine historiae primae laudatur. || 135. Plutarch. comp. Lys. c. Sulla c. 3. ceterum ad argumentum huius libri illustrandum pertinent etiam verba Augustini de C. D. II, 18. *dicat deinde plura Salustius de Syllae vitis ceteraque foeditate rei publicae*, et multa, quae apud eundem III, 17 sqq. leguntur, ex Salustio colorem traxisse dicuntur. quo ex genere etiam ea sunt verba, ex quibus Du Rozoir fragmentum Salustianum confecisse sibi visus est, Augustin. de C. D. V, 16. *rursus gravis metus coepit urgere atque illis perturbationibus alia maiore cura cohibere animos inquietos et ad concordiam vocare civilem. sed per quosdam paucos, qui pro suo modo boni erant, magna administrabantur, atque illis toleratis ac temperatis malis paucorum bonorum providentia res illa crescebat.* Vid. ed. Paris. 1835. quam curavit Th. Burette p. 235. quae si Salustiana habenda sunt, multa alia nova huiusmodi fragmenta inveniri posse putaverim. Cf. Otto ap. Osannum ad Cic. de republ. p. 306. sed ad Sullanam illam foeditatem, de qua multa Salustius, pertinet Schol. ad Lucani Phars. II, 134. *hic est Marius, qui invita matre Iulia adeptus est consulatum, de quo Salustius meminuit.* ceterum orationes Lepidi et Philippi ex primo Historiarum libro excerptas esse satis constat.

Lm. II, 1. Mar. Victorin. in I. Rhet. Cic. p. 59. Or. auctore non laudato; Salustii esse ex Servio intelligitur ad Aen. I, 630. || 2. A. Gell. XIII, 29, 1. Isid. XIV, 6. Non. p. 53, 1. || 3. Isid. XIV, 6. || 4. Serv. ad Eclog. VII, 41. || 5. Prisc. VI, 15. p. 274. cf.

Isid. XIV, 6. || 6. Don. ad Andr. IV, 2, 23. *parta v. l.* || 7. Prob. Cath. p. 1445. *phla* codd., *phili* conl. || 8. Don. ad Phorm. I, 2, 47. || 9. Serv. ad Aen. VII, 662. || 10. Id. ad Aen. I, 299. || 11. Id. ad Aen. I, 242. || 12. Id. ad Ge. I, 14. *Cretam* Kritz. || 13. Id. ad Aen. VI, 14. || 14. Prisc. VI, 13. p. 265. (*hist. 5.*) || 15. Serv. ad Aen. III, 578. || 16. Id. ad Aen. I, 329. || 17. Id. ad Aen. VII, 782. || 18. Id. ad Aen. XII, 694. *prospectus* vel *prospetus* codd. locus corruptus. *prosperitas* Burette ex conl. || 19. Cledon. p. 1876. || 20. Don. ad Phorm. I, 3, 18. || 21. Sueton. de clar. Gramm. c. 10. *improbi* codd., *probi* bene coniecit Douza. *probi* etiam Tross. p. 109. apud Endlicher Anecd. p. 38. haec ita leguntur: *et illud de Pompeio, qui coloris erat rubei sed animi inverecundi; sed quem non pudet et rubet, non est homo sed ropio.* quod dietrium militare esse videtur. || 22. Prisc. V, 2. p. 169. || 23. Don. ad Phorm. I, 4, 15. || 24. Non. p. 315, 26. *et continetur gravis* codd., *ea continentia* Douza coniecit. || 25. Arus. s. v. *infer*. p. 242. || 26. Id. s. v. *ext*. p. 229. || 27. Id. s. v. *prompt*. p. 258. || 28. Serv. ad Aen. X, 281. *juvenibus* Kritz. || 29. Prisc. V, 3. p. 180. *unum proprium civilatis invenitur Gadir, quod quidam femininum esse putaverunt, sed Salustius neutrum esse ostendit in secundis Historiarum, accusativum nominativo similem ponens.* sed Don. ad Ter. Eun. III, 1, 11. *Gadirum*. Prisc. VI, 9. p. 249. || 30. Id. V, 2. p. 169. *rex Ascalisipha* edit. Luneb. || 31. Char. p. 191. ubi Asper: *ergo procul e loco est* || 32. Id. p. 187. ubi Asper ait: *vetuste obviam fuere, adverbio maluit uti quam nomine.* || 33. 34. Arus. s. v. *suet*. p. 262. || 35. 36. Id. s. v. *sciens*. *bellica* *nesciens* cod. Gud., *bellicae rei* sc. Ruhnck. ad Vell. II, 88. p. 365. cf. Lind. l. l. et Schol. Cruq. ad Hor. Epp. l. 15. || 37. Arus. s. v. *instr*. p. 237. || 38. Id. s. v. *atr*. p. 215. || 39. Id. s. v. *int*. p. 236. || 40. Id. s. v. *ins*. p. 241. || 41. Id. s. v. *inc*. p. 242. *ex fid.* suis cod. Gud. num legendum et *fiducia suis* || 42. Id. s. v. *in ma*. p. 243. || 43. Id. s. v. *nim*. p. 249. || 44. Prisc. V, 2. p. 169. VI, 2. p. 224. Prob. Cath. p. 1445. Vib. Seq. s. v. *Turia*. || 45. Char. p. 185. || 46. Prisc. IX, 10. p. 468. || 47. Id. X, 3. p. 486. Serv. ad Aen. IV, 23. || 48. Arus. s. v. *transd*. p. 265. *Paro* ex mea coniectura. *Parco* cod., *parva* Kritz. || 49. Id. ib. s. v. *transm*. || 50. Id. s. v. *praem*. p. 256. || 51. Id. s. v. *med*. p. 247. || 52. Id. s. v. *praes*. p. 252. || 53. Non. p. 497, 25. *ruina quae* codd., *ruantique* conl. Colerus. *vice* codd., *vicem* conl. Merc. || 54. Macrobi. Saturn. III, 13. Non. p. 222, 22. Charis. p. 61. cf. Serv. ad Aen. V, 488. Non. p. 286, 11. et 180, 1. Id. p. 286 haec laudat ex lib. III. *cum machinis strepitu dimissum Victoriae simulacrum corona c. i.* sed p. 180 recte: *transdim. Vict. sim. cum machinato st. c. i.* || 55. Isid. IX, 3. Serv. ad Aen. X, 370. || 56. Char. p. 115. *Saguntinarum Coelius, Saguntium Salustius, ut Paulus in Coeli hist. libro primo notat.* || 57. Veget. de re mil. I, 9. || 58. Prisc. X, 8. p. 504. || 59. Don. ad Eun. V, 2, 36. Serv. ad Aen. II, 632. cf. Virgilii Intt. vett. a Maio editi p. 33. || 60. Hieron. Comm. in Habacuc. c. 9. || 61. Char. p. 198. || 62. Non. p. 310, 21. Serv. ad Aen. II, 61. Don. ad Phorm. I, 4, 28. Hecyr. IV, 1, 13. loco extremo haec verba leguntur: *ita fiducia quam argumentis purgator es, sed ad idem fragmentum referunt.* || 63. Don. ad Phorm. I, 3, 19. verba ita explent: *Africam nancisci contra meridiem.* quod quo argumento confirmant, equidem nescio. || 64. Prisc. XV, 4. p. 625. || 65. Non. p. 101, 16. || 66. Non. p. 385, 4. || 67. Serv. ad Aen. I, 423. || 68. Non. p. 538, 20. fuerunt qui coniecerent *accurrere duces.* || 69. Id. p. 398, 7. ibi legitur *avidisque ita promptis*. p. 553. 27. *avidisumis atque promptis* et lib. III. laudatur, sed hoc errore librarii, et *avidis ita atque promptis* recte legi videtur. || 70. Don. ad Andr. II, 1, 10. || 71. Don. ad Adelph. III, 2, 21. *ruere enim est toto corpore uti ad impellendum, quod faciunt, qui ipsi praecipites alios prosternunt.* || 72. Serv. ad Virg. Ge. IV, 218. || 73.

Arus. s. v. *adfl.* p. 215. cod. Gud. *nuda ferrum*. locus videtur esse corruptus. || 74. Serv. ad Ge. II, 98. ad Aen. XI, 896. laudantur haec e tertio libro et recte composita sunt propter prima et quod Servius addit: *cum de insidiis loqueretur, quas numeri tantum pluralis esse plusquam manifestum est.* || 75. Prisc. VI, 11. p. 258. || 76. Non. p. 280, 30. in codd. G. L. est *Appia*, Roth. d. *Appio* coni. *dicere etiam promittere* Non. || 77. Inc. de Orth. ed. Putsch. p. 2794. Isid. XIV, 1. Serv. ad Ge. II, 479. Serv. habet *venti per cava terrae citati*, Isidor. v. p. *concava terrae praecipitati*. item alii dicunt *ventos esse in concavis terrae, qui motus etiam movet* Serv.; unde recte quis colligat *concava* veram esse lectionem. Isidorus de rer. nat. corrupte: *veluti per cava terrae praecipitati*. ceterum *concava* habet etiam Claudian. Consul. Honor. 46. et *concava terrae* Lactant. VII, 26. pro *citati* est ap. Servium var. lect. *concitati*. Cortius *ventis et citatis* coni. || 78. Seneca Q. N. VII, 8. || 79. Arus. s. v. *des.* p. 224. || 80. Prisc. VI, 11. p. 256. || 81. Arus. s. v. *ludi* p. 245. || 82. Ascon. Padian. ad Cic. or. pro Corn. p. 66. ed. Baier. multa vv. dd. coniecturis probabiliter restituta. cf. adnot. Baier. ceterum de G. Cottae consulis legibus loquitur, de quibus Asconius: *videntur autem in rebus parvis fuisse leges illae, quas cum tulisset, retulit de iis abrogandis ad senatum.* || 83. Non. p. 202, 8. Serv. ad Ge. IV, 182. *inclutam pastusque* habet cod., *specu atque* coni. Havercamp. apud Servium est in qua c. g. cf. Serv. ad Ge. I, 56. || 84. Arus. s. v. *laet.* p. 244. Serv. ad Aen. I, 441. XI, 338. apud Servium male *fructum* legitur. || 85. Prisc. VI, 2. p. 224. vulgo scribitur *Lurda*. Krehl *Durda* ex optimis libris. || 86. Non. p. 534, 30. || 87. Id. p. 535, 2. vulgo *piraticae*, quod in fibris est, unde nonnulli *adungit* addiderunt. || 88. Arus. s. v. *inp.* p. 239. || 89. Non. p. 127, 27. || 90. Serv. ad Eclog. II, 4. Vossius ex mas. Ursini quibus res incognita erat *ivere*. praeterea in libris est *incondita tenere*. Vossius in-

cognita tendere, sed *inconditi tendere* ex coniectura. || 91. Serv. ad Aen. II, 833. *panes sportis* coni. Roth. || 92. Serv. ad Aen. VIII, 232. || 93. Id. ad I, 420. || 94. Prisc. X, 2. p. 481. || 95. Non. p. 215, 32. *graves Scourique* cod. *graves carique* ex coni. || 96. Prisc. VIII, 4. p. 369. Non. p. 439, 28. quae fragmenta num iungenda sint, neque affirmare neque refellere ausim. || 97. Non. p. 503, 30. *astrici* codd., *circumlati* Edd. || 98. Non. p. 172, 11. in salt. codd., *hi* ex coni., alii *his*. *Tmetrinorum* cod. L. *Termestrinorum* coni. Lipsius; tamen *externorum* cod. W. || 99. Arus. s. v. *succ.* p. 260. || 100. Butych. Gramm. II. p. 192. ed. Lind. || 101—103. ex palimpsesto Toletano. cf. adnot. ad Sal. ed. Basil. 1852. p. 552. Prisc. XVIII, 24. p. 199.

LIB. III, 1. Arus. s. v. *kapt.* p. 243. || 2. Serv. ad Eclog. VIII, 27. *falso* Kritz. || 3. Non. p. 60, 23. *Lactant.* Institut. Div. I, 18. *caninam illam facundiam, sicut Salustius ab Appio dictum referi, exercuit.* Quinctil. XII, 9, 9. et Spalding ad h. l. || 4. Prisc. VI, 12. p. 261. *exicipitur vis, huius vis, cuius plurali similiter vis tam Lucretius quam Salustius protulerunt.* || 5. Non. p. 314, 23. *magistratibus* codd. lectio, *mala aestatibus* olim ex coniectura. || 6. Arus. s. v. *gratia* p. 232. || 7. Non. p. 116, 20. Prisc. X, 8. p. 504. *capessivit* codd. lectio ap. Nonium, *laccessivit* Prisc. *capessunt* ex coni. Kritz. || 8. Prisc. X, 4. p. 489. fortasse locus corruptus; in oratione Macri verba leguntur: *neque enim ignorantia res claudit.* || 9. Pomp. Comm. Art. Don. p. 152. ed. Lind. *rapis forum*, idque rectius. *illum navitis forum* Non. p. 206, 16. || 10. Arus. s. v. *inc.* p. 235. cf. Serv. ad Aen. IX, 229. *fessi arma sua quisque stantes incumbere*, sed *instans incumbere* Non. || 11. Non. p. 239, 4. 502, 2. || 12. Arus. s. v. *succ.* p. 260. || 13. Id. p. 243. *Kar. imp. per kaga Cell.* codd. || 14. Serv. ad Aen. X, 103. || 15. Id. XII, 458. || 16. Schol. Cruq. ad Hor. Epp. I, 9. || 17. Serv. ad Aen. I, 698. || 18. Prisc. IX, 9. p. 466. || 19. Schol. Cruq. ad Hor. Ep. II, 2. || 20. Don. ad Adelph. III, 2, 16. *Tar-*

quintus Westerh. || 21. Arus. s. v. *dub.* p. 225. || 22. Id. s. v. *egr.* p. 227. || 23. Non. p. 358, 14. || 24. Serv. ad Aen. III, 17. || 25. Quint. VIII, 6, 59. Pomp. Comm. in Don. de barbar. et metapl. p. 440. ed. Lind. || 26. Serv. ad Aen. II, 325. || 27. Isid. XIX, 23. || 28. Serv. ad Ge. III, 383 || 29. 30. Non. p. 489, 27. Char. p. 46. Pomp. Comm. A. D. ed. Lind. p. 163. Pompon. habet: *Curio ibidem moratur regione Volcanaliorum*, ubi haud dubie emendandum *religione*, ut Charisius, et *Volcanaliorum* — *impeditus*, a Debrossio inductum, videtur esse reiiciendum et, si quidem duo fragmenta esse putantur, ea, ut supra, scribenda. poterat tamen locus vel ita constitui: *Cur. Volc. religione diem ibidem moratus*. || 31. Non. l. i. Macrobian. Sat. I, 4. || 32. Ampel. Lib. Mem. c. 30. || 33. Serv. ad Aen. V, 295. Schol. Gronov. p. 439. Or. || 34. Quint. VIII, 3, 82. || 35. Non. p. 535, 9. Macrobian. Sat. VII, 13. || 36. Serv. ad Aen. I, 96. || 37. Martian. Cap. V. p. 111. ed. Bas. 1580. || 38. Serv. ad Aen. I, 228. || 39. Serv. ad Aen. XI, 659. || 40. Id. ibid. IV, 132. Schol. ad Iuv. 4, 42, ubi legitur *itaque tempestate*, quod Schurzfleisch emendavit *finitaque tempestate*, qui et *magna vis* legendum esse censuit. || 41. Serv. ad Aen. III, 533. || 42. Id. ad V, 373. et 203, cf. Isid. XIV, 3. || 43. Schol. Iuv. 15, 115. || 44. Porphy. ad Hor. Od. III, 24, 9. || 45. Non. p. 524, 3. || 46. Serv. ad Aen. II, 312. || 47. Porphy. ad Hor. Od. II, 17, 18. || 48. Non. p. 533, 31. || 49. Serv. ad Aen. XII, 844. || 50. Arus. s. v. *fine* p. 231. Philargyr. ad Virg. Georg. III, 53. || 51. Serv. ad Aen. III, 128. || 52. Arus. s. v. *firm.* p. 232. || 53. Non. p. 138, 3. in cod. lib. IV. laudatur. pro *omnia*, quod in libris est, *moenia* emendarunt. || 54. Non. p. 137, 10. || 55. Non. p. 186, 14. || 56. Id. p. 554, 33. Serv. ad Aen. IX, 505. *orbis* — *iuncti* ex con. Turnebi, *trabes* — *vinclae* cett. || 57. Arus. s. v. *perit.* p. 265. || 58. Serv. ad Aen. I, 576. || 59. Lact. ad Stat. Theb. X, 573. || 60. Non. p. 553, 22. || 61. Serv. ad Ge. III, 482. || 62. Non. p. 406,

Salustius,

10. Arus. s. v. *adf.* p. 215, qui haec habet: *adfecti alveos undarum vi mulcato corpore interibant*. cf. Lindemann. et interpretes ad Nonium. || 63. Non. p. 534, 18. || 64. Serv. ad Aen. I, 117. || 65. Arus. p. 232. s. v. *gen.* Pseudo-Ascon. in Verr. p. 206. Baiter. *hic est M. Antonius, qui gratia Cottae consulis et Celhegi factione in senatu curationem infinitam nactus totius orae maritimae et Siciliam et provincias omnes depopulatus est et ad postremum inferens Cretensibus bellum morbo interit.* cf. ib. 176 *quem Salustius ait perdundae pecuniae genitum et vacuum a curis nisi instantibus*. quod additum est fragmentum ex Schol. Iuvenalis ad sat. 8, 105, *trium Antoniorum consulum pater ille, qui orae maritimae, qua esset imperium Romanum, praefuit, contrarius piratis*, ipsius Salustii verba esse negat Orelli Onom. Tull. p. 48. in nova Iahnii editione Scholiastae locus ita scriptus est: *Antonius trium Antoniorum corruptos illae Salustius qui orae maritimae qua Romanum esset imperium, contrarius piratis. hi omnes socios et maxime Graecos Asiaticos ac Siculos fortunae omnibus spoliaverunt.* unde Iahnii ita Salustii verba sibi restituisse visus est: *Antonius Antoniorum triumviri et cons. pater, ille, qui orae maritimae qua Romanum esset imperium, praefuit, contrarius piratis.* cf. Rutgers. Varr. lect. III, 17. Ruhnk. ad Vellei. II, 31. *qui* — *imperium, contra piratis* [praefuit] Kritz. || 66. 67. Lactant. Inst. Div. I, 21, 41. *hanc totam opinionem (de Iovis ortu) quasi a poetis fictam Salustius respuit voluitque ingeniose interpretari cur altores Iovis dicantur Cureles fuisse et sic ait: qua ste.* Serv. ad Aen. VIII, 352. cf. Id. ad Aen. III, 104. Lactant. ad Stat. Achill. I, 387. || 68. Serv. ad Aen. VI, 23. || 69. Prisc. VI, 9. p. 254. || 70. Serv. ad Aen. I, 281. || 71. Philarg. ad Ge. III, 469. || 72. Serv. ad Aen. VIII, 278. *mercantur* Kritz. || 73. Id. ad XI, 80. || 74. Id. ad XII, 661. *praecipere instructa et codd.*, emendavit Putschius. || 75. Cledon. p. 916. ed. Putsch. || 76. fragmenta Vati-

C

cana, vide ed. Mai. v. III. p. 383 sqq. eandemque a Kreyssigio passim emendata et suppleta, Misenae 1835. || 77. Non. p. 538, 32. *ostari* vel *astari* codd. lectio. vulgo *hastati* emendant, quibus non locus est. paludamenta auctore Varrone VII, 37. sunt insignia atque ornamenta militaria. ideo ad bellum cum exit imperator ac lietores mutarunt vestem et signa incinuerunt, paludatus dicitur proficisci. *ostentari* Kritiz. || 78. Tertullian. de anima c. 20. || 79. Arus. s. v. *cit.* p. 221. || 80. 81. Prisc. VI, 9. p. 250. *multi* codd. lectio, *multi* haud dubie corrigendum. || 82. Id. VIII, 14. p. 415. Non. p. 7, 8. Eutyph. p. 2186. || 83. Prisc. X, 9. p. 514. || 84. Non. p. 489, 8. *terna* Goth. || 85. Arus. s. v. *ing.* p. 236. || 86. Id. s. v. *inst.* p. 237. || 87. Non. p. 223, 4. || 88. Caec. Apul. de Orth. §. 12. (2). || 89. A. Gell. IX, 12, 22. || 90. Caec. Apul. de Orth. §. 16. Serv. ad Aen. II, 469. *Pyrrhus a colore eomae dictus, qui Latine Byrrhus (Burhus) dicitur; ita et Salustius.* || 91. Arus. s. v. *inter.* p. 288. || 92. Id. s. v. *idone.* p. 242. || 93. Id. s. v. *inc.* p. 242. || 94. Non. p. 235, 14. *obceper* codd., *occeper* emendavit Iunius. || 95. Diom. I, 4. || 96. Serv. ad Aen. II, 169. || 97. Non. p. 22, 18. || 98. Arus. s. v. *praes.* p. 252. num verba, quae editor Luneburgensis p. 48. ex Isidoro II, 11. laudavit, *Metrophanes promeruit gratiam Mithridatis obsequendo*, Salustii sint, admodum incertum est; alterum fragmentum *solis viis*, quod idem tertio libro adscripsit Donatus ad Phorm. V, 7, 86, ex Salustio in primo laudat; tertium, *Maentici sinus aequoris* p. 74. n. 148, ex Festo Avieno in Ora maritima petiit, quem ad Salustii exemplum descriptionem Ponti Euxini composuisse satis constat (cf. Schol. Hor. ad Carm. I, 47, 18. Serv. ad Aen. III, 533. et Ammianus Marcellinus XXII, 8), non magis Salustii est, quam tota Avieni descriptio. ex hoc libro Licinii Maeri oratio et Gn. Pompei epistola ad senatum excerpta est. || 99. Acron. ad Horat. A. P. 18. Arus.

s. v. *nomen illi est* p. 248. || 100. A. Gell. X, 7.

Lm. IV, 1. Arus. s. v. *sub* p. 261. || 2. Id. s. v. *parte* p. 253. || 3. Non. p. 492, 30. || 4. Id. p. 554, 20. *pergnari* conl. Douza, *perign.* vulgo. || 5. Serv. ad Ge. III, 155. cf. ad Aen. VII, 632. Philarg. ad Ge. IV, 40. Philargyrius: *hic gluten. Sal. autem IV. Hist. hic glutino adolescebat.* Charis. p. 67. *quasi glutino adolescebat* 106. *glutino adolescebat* Serv. ad Aen. VII, 632. *Salustius de Lucanis, qui de viminibus etc. coria recens detracta quasi glutino adolescebat* Kritiz. || 6. Non. p. 321, 23. et versi codd. || 7. Id. p. 260, 31. || 8. Arus. s. v. *in* p. 238. || 9. Id. s. v. *cultoremp.* 220. || 10. Serv. ad Aen. II, 201. Id. ad Aen. VI, 22. *sortibus.* || 11. Serv. ad Ge. III, 475. || 12. Prisc. IX, 9. p. 464. X, 3. p. 487. primo loco *aetas* omissum. || 13. Serv. ad Aen. III, 400. || 14. Arus. s. v. *patet* p. 254. || 15. Serv. ad Aen. III, 414. cf. Isid. XIII, 18. XIV, 6. *Lactant.* ad Stat. Theb. III, 579. || 16. Serv. ad Aen. III, 522. || 17. Id. ad Aen. III, 425. Arus. s. v. *emergit* p. 229. || 18. Serv. ad Aen. I, 117. cf. Plin. H. N. III, 14. Senec. Q. N. VI, 29. || 19. Serv. ad III, 420. || 20. Isid. XIII, 18. cf. Solin. Polyh. c. 4. Serv. ad Aen. III, 420. *Charybdis. nam sorbet universa et secundum Salustium ea circa Tauromenitanum egerit litus.* Isid. XIV, 6. *Salustius autem dicit Italiae coniunctam Siciliam fuisse, sed medium spatium impetu maris divisum et per angustiam scissum.* || 21. Isid. XIV, 7. Serv. ad Aen. III, 411. || 22. Donat. ad Hecyr. IV, 1, 21. || 23. Arus. s. v. *incuriosum* p. 242. || 24. Non. p. 366, 11. in libris est *improbi*, conl. in *preris* Lips. Ant. Lect. IV, 2. || 25. Prisc. XIV, 4. p. 602. *Salustius vero in Historiis adverbium hoc protulit: ubi etc. sed mihi videtur Salustius quoque loco praepositionis hoc praepostere protulisse.* || 26. Arus. s. v. *digr.* p. 223. || 27. Serv. ad Aen. XI, 6. || 28. A. Gell. XVIII, 1. || 29. Arus. s. v. *minist.* p. 248. *is ministram* in libris est, *cupilis ministram* ex conl. van der Hoevenii. || 30. Fest. s. v. *tabes*

p. 359. pro *coierit* olim legebatur *coniectus*. || 31. Arus. s. v. *ing.* p. 242. || 32. Id. s. v. *in praes.* p. 242. || 33. Non. p. 186, 20. *habebatur* in libris est, *videbatur* coni. || 34. Prisc. XIV, 6, p. 608. || 35. Quint. IV, 2, 2. A. Gell. I, 15. *καλῶς ἀγίως ἀδυνατώτατος λέγειν* quod *Salustius* noster *imitari* volens adscribit: *luguax*, inquit, *magis quam facundus*. locus integer legitur apud Quintilianum. || 36. Diomed. I, 1. || 37. Arus. s. v. *par* p. 253. || 38. Don. ad Hecyr. III, 1, 45. || 39. Prisc. IX, 7, p. 455. || 40. Serv. ad Aen. I, 146. || 41. Prisc. X, 8, p. 504. || 42. Pomp. Comm. A. D. p. 190. 191. || 43. Serv. ad Aen. XI, 801. Charis. p. 83. *acciperentur* eodd., *acciperent* ex coni. *custodias* pro genitivo habuerunt et Donatus et Charisius, falso, si quid video; sed etiam Asper teste Servio ita intellexerat; sed alii *custodias* accusativum esse viderunt. ceterum de numero libri lectio apud Charisium variat inter III. et IV. || 44. Prisc. VIII, 15, p. 419. || 45. Serv. ad Aen. XII, 282. de hoc fragmento non satis manifestum est, num Servius tantum adv. sic explicet; quod si verum est, haec verba ipsius Servii, non Salustii sunt. || 46. Arus. s. v. *exteritus* p. 228. || 47. Id. s. v. *frater* p. 231. || 48. Char. p. 176. *acriter* ex coni. additum; hoc fragmentum Charisius ex lib. III. laudat, *acriter* omisit, quod post cepit ponendum fuit. pro *qui ne*, quod in cod. est, legendum *quin*. || 49. Arus. s. v. *exora* p. 229. || 50. Id. s. v. *prop.* p. 254. || 51. Serv. ad Aen. VII, 604. || 52. Non. p. 535, 15. *ad est* in libris, *ad id* ex coni. fortasse legendum: *ad D. i. e. quingentae*. || 53. Id. p. 556, 18. || 54. Serv. ad Aen. I, 476. Lactant. ad Stat. Theb. X, 544. || 55. Isid. XIII, 21. Hieron. loca Hebr. de Genesi Opp. t. III. p. 202. Vibius Seq. s. v. *Euphrates*. || 56. Schol. ad Iuv. Satir. I, 104. || 57. Prisc. VI, 11, p. 258. || 58. Don. ad Andr. V, 4, 4. || 59. Serv. ad Aen. I, 456. *pro omni bello* id. ad Ann. X, 311. || 60. Non. p. 258, 24. || 61. Arus. s. v. *avid.* p. 210. || 62. Id. s. v. *anx.* p. 216. || 63.

Id. s. v. *nim.* p. 249. || 64. Don. ad Andr. I, 1, 67. || 65. Arus. s. v. *aeger* p. 222. || 66. Serv. ad Aen. XI, 770. || 67. Id. ibidem. || 68. Non. p. 132, 22. *loxias et loci libri*, *luxitate* coni. Merc. idem *acres* pro *acre*, quod in libris est. || 69. Id. p. 95, 22. || 70. Arus. s. v. *altus* p. 215. || 71. Id. s. v. *introit.* p. 243. Serv. ad Aen. X, 628. XI, 230. || 72. Arus. s. v. *obirect.* p. 250. *auctor* Kritz. || 73. Id. s. v. *pac.* p. 252. || 74. Id. s. v. *prox.* p. 252. || 75. Id. s. v. *prael.* p. 256. locus corruptus; fort. corrigendum *qui praetextatos* (sive *pueros*) — *ambustos* etc. || 76. Id. s. v. *subgr.* p. 222. || 77. Id. s. v. *sapor* p. 262. || 78. Serv. ad Aen. XII, 715. || 79. Serv. ad Ge. IV, 211. || 80. Philarg. in Ge. IV, 49. || 81. Fest. p. 293. locus mutilatus, quem ad restitutionem pontis publicii referunt. || 82. Non. p. 318, 28. || 83. Hieron. in Dan. c. 3. cf. Probus Inst. gramm. p. 1473. (130. Lind.) *et hoc naphthas, huius naphthae, sicut Sal. Histor. 4.* ex multis fragmentis, quae perperam ad librum IV. rettulit editor Lüneburgensis, duo laudasse satis erit. alterum p. 80. *nam quidem Pyrrho atque Hannibali aequor et terra*, quae ex Donato ad Phorm. II, 1, 13. laudat, ubi atque recte omissum est. sed primum non vidit, haec verba ex oratione Lepidi excerpta esse: *nam quid a Pyrrho, Hannibale Philippoque* etc. p. 97. tum non intellexit sequentia *et aequare et terra aliud exemplum* esse ad contrarium probandum, id quod iam verba Donati eum docere poterant: *superiora ἀνάρδετα, inferiora intermisit conuentionibus*. tum quod idem ad Mithridatem rettulit: *interdum somno experrectus tumultum facere* ex Diomede p. 375 citatum, ad Iugurtham c. 72. pertinet, ubi haec verba leguntur: *interdum somno excitus arreptis armis t. f.* — Ceterum ex hoc libro epistola Mithridatis ad regem Arsacem excerpta.

Lm. V, 1. Prisc. XVIII, 4, p. 122. || 2. Id. ibid. p. 123. in eodd. est *esse*; inde *sese*, quod necessarium est, ex coniectura restitutum. || 3. Arus. s.

v. az. p. 216. || 4. Non. p. 138, 10. || 5. Prisc. XVIII, 4. p. 123. magna est lectionum varietas. cod. Erl. *spem salutitatem*, cod. Mon. B. *spe celebritate*, cod. Langer. *spem celeb.*, cod. Guelf. *sepe celebritatis nomine*. unde aliquis recte coniciat *spem celebritate nominis i. t.* et hoc ad Gabini orationem referat, qui Catulum aliosque honori Pompeii obtrectantes his verbis perstrinxisse videtur; sed etiam vulgata lectio *saepe celebritatem* ferri potest; contra in fr. 6. *gratiae* male a Krehlio repositum iudico, idque ex Catuli oratione excerptum esse, qui vera fautorum Pompeii consilia aperuit, tantum unum vocabulum *gratiae* me male habet, quod alieno loco positum esse videtur; *quaesitum ire*, quod vulgatum est, et Latine recte dicitur, neque ab hoc loco alienum esse videtur, ubi Priscianus participium pro infinitivo positum esse vult. structura *properantem quae situm* satis defenditur loco ex Licinii Macri oratione: *licentiam in vos auxilium atque adiutum properatis*. || 6. Id. ibid. || 7. Arus. s. v. *even*. p. 228. || 8. Id. s. v. *adsurg*. p. 244. Non. p. 236, 18. p. 397, 13. Serv. ad Aen. I, 107. III, 206. || 9. Don. ad Eun. V, 6, 8. || 10. Arus. s. v. *ins*. p. 243. || 11. Id. s. v. *kaus*. p. 244. || 12. Serv. ad Aen. VIII, 725. is *Caras* propter accusativum *Carasque*, qui est apud Virgilium.

FRAGM. INC. LIBROR. 1. Don. ad Adolph. III, 2, 4. || 2. Id. ad Eun. I, 2, 84. || 3. Id. ad Phorm. I, 2, 91. || 4. Id. ad Eun. IV, 7, 13. || 5. Quint. IX, 4, 12. || 6. Id. IX, 3, 17. || 7. Serv. ad Aen. V, 524. VI, 569. XII, 864. in duobus extremis locis enim omis- sum est || 8. Char. p. 176. in cod. est *fersit* vel *fessit* vel *fecit*, unde *fecit* ex coni. || 9. Prisc. XIV, 3. p. 596. || 10. Don. ad And. I, 2, 34. || 11. Id. XVIII, 2. || 12. Serv. ad Aen. IV, 271. || 13. Rufin. de schem. lexeos p. 46. ed. Caper. || 14. Serv. ad Aen. I, 380. III, 297. *non tamen ut ipsa provincia patria sit, licet in Salustio lectum sit: Hisp. etc. sed illic ad lau- dem pertinet non ad veritatem.* recte

aliquis hoc ad Sertorium gratiam Hispanorum quaerentem referat. || 15. Id. ad II, 286. *nam Salustius de nubibus* etc. || 16. Phocas p. 1718. || 17. Char. p. 75. || 18. Agroet. p. 2270. ed. Putsch. || 19. Diom. II, 6. || 20. 21. Prob. Cath. p. 1465. 1473. *insecta* coni. Carrio. || 22. Don. ad Eun. III, 2, 13. || 23. Id. ad I, 2, 13. || 24. Serv. ad Aen. XI, 619. || 25. Id. ad IX, 749. || 26. Id. ad X, 539. || 27. Id. ad I, 576. || 28. Macrobd. de differ. et soc. Gr. et Lat. verbi p. 332. ed. Bip. p. 271. ed. Jan. || 29. Don. ad Ad. IV, 2, 43. || 30. Id. ad Hecyr. V, 1, 32. *gravio- re bello, qui prohiberi venerant socii, frigere* Don., *socios frigere* ex coni. || 31. Id. ad Phorm. II, 1, 13. *nam quidem a Pyrrho Hannibale et aequore et ter- ra* Don. locus corruptus ex oratione Lepidi; sed verba *et aequore et terra* ibi non leguntur, ita ut haec pro peculiari fragmento haberi possint; scilicet haec verba lau- data sunt, ut et *ἀσύνδετα* et con- iuncta orationis membra exemplis illustrentur. || 32. Serv. ad Aen. II, 157. || 33. Id. ad IX, 412. || 34. Philarg. ad Ge. IV, 293. || 35. Schol. Cruq. ad Hor. Sat. II, 2. || 36. Serv. ad Aen. I, 299. || 37. Id. ad I, 307. || 38. Id. ad I, 421. || 39. Id. ad Eclog. V, 5. Arus. s. v. *successit* p. 260. L. I. || 40. Serv. ad Aen. XII, 425. || 41. Id. ad Ge. I, 3. || 42. Id. ad Aen. III, 265. || 43. Id. ad III, 516. || 44. Id. ad Eclog. VIII, 4. laudatur Histor. VI. || 45. Diom. p. 224. p. 397. ed. Putsch. cf. Sal. lug. 38. *ipse quasi vitabundus per saluosa loca exercitum ductare*. || 46. Lact. ad Stat. Theb. III, 16. || 47. Id. ad eund. V, 384. || 48. Prob. Cath. p. 1476. || 49. Pomp. Comm. A. D. p. 395. ed. Lind. || 50. Prisc. de XII. vers. Aen. c. 13. p. 152. ed. Kr. falso haec ex Catilinario lau- dantur. || 51. Don. ad Hecyr. III, 3, 18. locus corruptus, fortasse ex Adherbalis oratione petitus, quae est lug. 14. || 52. Serv. ad Aen. VIII, 557. || 53. Char. p. 133. Diom. p. 323. cf. Catil. c. 61. || 54. Don. ad Aen. I, 37. Serv. ad IV, 316. locus corruptus; *ni* — in est e coniectura. || 55. Prob. Cath. p. 1450. || 56. Id. p. 1462. ||

57. Clodon. p. 1993. || 58. Serv. ad Aen. V. 626. || 59. Id. ad II. 439. || 60. Id. ad III. 104. || 61. Id. ad Ge. I. 43. Aen. I. 430. || 62. Id. ad Ge. III. 481. || 63. Intt. Virg. a Maio editi p. 43. || 64. Don. ad Ter. Eun. IV. 7. 1. cf. Iug. c. 58. || 65. Serv. ad Aen. VIII. 653. || 66. Id. ad Aen. XI. 165. || 67. Clodon. p. 1934. locus corruptus, cui nisi novis libris nra. inspectis, vix ullam probabilem adhibeas medelam. *I. Licia fraudiconiectura. cf. Kritz. 273.* || 68. Id. p. 1998. || 69. Serv. in sec. Arte Don. p. 18. || 70. laudatur vulgo Serv. in Ge. III. 481. sed ibi similia quidem, sed non eadem verba leguntur, ita ut certa huius loci auctoritas adhuc desideretur. || 71. Arus. s. v. *propter* p. 255. || 72. Id. s. v. *potit* p. 251. hi duo loci falso ex Iugurtha laudantur. || 73. Serv. ad Aen. V. 408. || 74. Id. ad Eclog. II. 17. et VII. 41. hoc fragmentum fortasse ex Iugurtha excerptum c. 106. *virtuti suorum satis credere.* || 75. Senecae Suasor lib. VII. p. 41. ed. Bipont. || 76. Schol. Gronov. ad Cic. or. pro leg. Manil. 10. 28. p. 441 Or. || 77. Schol. Lucani VII. 267. ex coniectura Rothii: nam in uno codice *modico*, in altero *immodico* scriptum, pro *elementi* legitur et *eleganti* sive *elegantum*, sed fortasse rectius *is modico quoque et eleganti imp. p. f.* || 78. Schol. Lucan. I. 175. prius *plus* excidit, supplevit Roth. || 79. Gramm. Incert. p. 359. ed. Otto. cf. Schol. Lucani I. 377. || 80. Quintil. IX. 3. 12. i. e. ad videndum *missos*. || 81. Id. l. l. || 82. Charis. Inst. Gramm. p. 76. || 83. Endl. Anecd. Inc. fragm. de nom. et pronom. p. 134. || 84. Probus a. m. §. 691. p. 373. ed. Endl. || 85. A. Gell. IV. 17. 6. || 86. Sen. Ep. 114. || 87. Steph. Byz. s. v. *Attila*. || 88. Plutarch. Lucull. c. 11. || 89. Id. ib. c. 33.

Ceterum non est diffitendum, multos scriptorum locos Sallustianis fragmentis addi potuisse, ubi quidem omnia laudanda sunt, ubi scriptorem quandam Sallustii vestigia pressisse probabile est. de Sardinia

eiusque insulae antiquitatibus Sallustium pluribus egisse iam ex iis, quae initio libri secundi citata sunt, exemplis satis manifestum est. cf. fr. II. 2. 3. et Isid. XIV. 6, quem apparet non modo iisdem fere verbis usum fuisse, sed etiam ordinem verborum retinuisse. ipsum etiam nomen *Ichnusam* apud Sallustium scriptum fuisse, unius certe codicis auctoritate apud Solinum Polyh. c. 10. firmatur. ex quo editores et Luncburgensis et Parisinus haec verba pro Sallustianis laudarunt: *mox Aristaeum regnando his proximum in urbe Carali, quam condiderat ipse, coniuncto populo virtusque sanguinis, se iuges usque ad se gentes ad unum morem coniugasse, imperium ex insolentia nihil aspernatas. praeterea ex Isidoro l. l. addiderunt: fontes habet Sardinia calidos, infirmis medelam praebentes, furibus caecitatem, si sacramento dato oculos aquae eius tetigerint. quae cur potius pro Sallustianis habenda sint, quam quae multo diligentius apud Solinum c. 10. scripta sunt, equidem non intelligo. praeterea verba poterant addi ex eodem Isidoro: in ea neque serpens gignitur, neque lupus, sed solifuga tantum, animal exiguum, hominibus perniciosum. quae ita supplet Solinus: sed quod ullis locis serpens, hoc solifuga Sardiniae agris; animal perezignum simileque araneis forma, solifuga dicta, quod solem fugiat. in metallis argentariis plurima est; nam solum illud argenti dives est; occultim reptat et per imprudentiam supersedentibus pestem facit. itidem de insula Corsica multa ex Sallustio expressa, quae apud Isidorum XIV. 6. leguntur et ad fragm. II. 4. 5. illustranda faciunt. Augustinum quoque, cum plurimum Sallustio tribuerit, saepius quam eum auctorem laudet, verba eius expressisse nemo est qui nesciat; quibus quidem locis ea adnumeranda esse videntur quae III. 27. leguntur: *illo bello Mariano utque Syllano, exceptis his, qui foris in acie ceciderunt, in ipsa quoque urbe cadaveribus vici, plateae, fora, thea-**

tra, templa completa sunt; ut difficile iudicaretur, quando victores plus funerum ediderint, utrum prius ut vincerent, an postea quia vicissent: cum primum victoria Mariana, quando de exilio se ipse restituit, exceptis passim quaque versum caedibus factis, caput Octavii consulis poneretur in rostris, Caesar et Fimbria in domibus trucidarentur suis, duo Crassi pater et filius in conspectu mutuo mactarentur, Bebius et Numitorius unco tracti sparsis visceribus interirent, Catulus hausto veneno se manibus inimicorum subtraheret, Merula, flamen Dialis, praecisis venis Iovi etiam suo sanguine litaret. in ipsius autem Marci oculis continuo feriebantur, quibus salutantibus dexteram porrigere noluisse.

Restat ut de Iulio Exsuperantio paucis dicam, cuius adieci libellum de bellis civilibus, ne quid deesset quod ad Salustium aliquo modo pertinere videretur. fuerunt qui eum initio quinti p. Chr. n. saeculi vixisse statuerent, quod Rutilius in Itinerario I, 213—16. (de quo loco cf. Zumptii Adnot. et Ob-servat. §. XVI et XIX.) hoc nomen commemoraverit, et sermo quidem

si minus illius hominis dignitati, certe eius saeculi barbariae conveniens est, quem plebeium recte dixeris. ceterum auctor, etsi Salustium secutus esse dicitur et aliquoties eius verba et sententias repetivit, tamen historiarum libros in compendium redigere voluisse non videtur; nam multa addidit, quae ante id tempus gesta sunt, et plura etiam omisit, ita ut suspicio oriatur, libellum non integrum aetatem tulisse. quicquid id est, auctori non ita multum tribuendum est, quippe ex quo nihil cognoveris, quod non aliunde notum sit. grammaticus fuit haud dubie, qui nescio quo consilio pauca ex scriptoribus excerpsit et nonnulla de suo addidit, ut res apertior fieret. quam oscitanter omnia narrata sint, vel ex hoc manifestum fit, quod statim post bellum Cimbricum Mithridaticum gestum esse statuit et Sullam, antequam Marium urbe expelleret, Murenam legatum suum provinciae Valerianisque legionibus praefecisse dixerit etc., quae omnia ita sunt comparata, ut tali auctori et fidem et auctoritatem derogent.

G. SALUSTI CRISPI OPERA.

naturam corpus voluptati, anima oneri fuit. eorum ego vi-
tam mortemque iuxta aestumo, quoniam de utraque sile-
tur. verum enimvero is demum mihi vivere atque frui
anima videtur, qui aliquo negotio intentus praeclari fac-
toris aut artis bonae famam quaerit. sed in magna copia
rerum aliud alii natura iter ostendit.

3. Pulchrum est bene facere rei publicae; etiam bene
dicere haud absurdum est; vel ~~pacti~~ bello clarum fieri
licet; et qui fecere et qui facta aliorum scripsere, multi
laudantur. ~~Ac~~ mihi quidem, (tametsi haudquaquam par
gloria sequitur scriptorem et actorem rerum,) tamen in
primis arduum videtur res gestas scribere; primum quod
facta dictis exaequanda sunt, dehinc quia plerique, quae

delicta reprehenderis, malivolentia et invidia dicta putant.

ubi de magna virtute atque gloria bonorum memores, quae
sibi quisque facilia facta putat, aequo animo accipit, supra
ea veluti ficta pro falsis ducit. sed ego adolescentulus
initio sicuti plerique [a] studio ad rem publicam latus sum
ibique mihi multa adversa fuere. nam pro pudore, pro
abstinentia, pro virtute audacia, largitio, avaritia vigeant
quae tametsi animus aspernabatur, insolens malarum ar-
tium tamen inter tanta vitia inbecilla aetas ambitione cor-
rupta tenebatur; ac me, (quom ab reliquorum malis mori-
bus dissentirem,) nihilo minus honoris cupido eadem (quae
ceteros) fama atque invidia vexabat.

4. Igitur ubi animus ex multis miseriis atque periculi
requievit et mihi reliquam aetatem a re publica procu-
habendam decrevi, non fuit consilium discordia atque de-
sidia bonum otium conterere, neque vero agrum colende
aut venando servilibus officiis intentum aetatem agere
sed a quo ~~incepto~~ studioque me ambitio mala detinuerat
eodem regressus statui res gestas populi Romani carptim
(ut quaeque memoria digna videbantur) perscribere; et
magis, quod mihi a spe, metu, partibus rei publicae ani-
mus liber erat. Igitur de Catilinae coniuratione quam ve-
rissime potero paucis absolvam; nam id facinus in primi-
is ego memorabile existumo sceleris atque periculi novitate
de quoius hominis moribus pauca prius explananda sunt
quam initium narrandi faciam.

5. Lucius Catilina, nobili genere, natus, fuit magni
vi et animi et corporis, sed ingenio malo pravoque. huius
ab adolescentia bella intestina, caedes, rapinae, discordia
civilis grata fuere, ibique iuventutem suam exercuit. cor-
pus patiens inediae, algoris, vigiliae, supra quam cuiquam

Fr' nam = auctoritate Salustiana ad hunc modum
nam regibus boni quam mali suspectiores sunt
sed civitas incredibile memoratu
est adepta libertate quantum brevi creverit
tanta cupido gloriae inceserat
nam primum iuventus
simul ac belli
patiens erat
in castris per laborem usu militiam discebat
magisque in decoris armis et militaribus equis
quam in scortis atque conviviiis
lubidinem habebant
igitur talibus
viris non labor insolitus
non locus ullus asper aut arduus
erat
non armatus hostis formidolosus
virtus omnia domnerat
sed gloriae maximum certamen inter ipsos erat
sic se quisque hostem ferire
murum ascendere
conspici
dum tale facinus faceret
properabat
cas divitias
eam bonam famam magnamque nobilitatem putabant
laudis avidi
pecuniae liberales erant
gloriam ingentem
divitias honestas volebant
memorare possem
quibus in locis maximas hostium copias populus Romanus parva manu fuderit
quas urbis natura munitas pugnando ceperit
ni ea res longius nos ab incepto traheret

G. SALUSTI CRISPI

7. Sed ea tempestate coepere se quisque magis extollere magisque ingenium in promptu habere. Nam regibus boni quam mali suspectiores sunt, semperque his aliena virtus formidolosa est. sed civitas incredibile memoratu est adepta libertate quantum brevi creverit; tanta cupido gloriae inceserat, nam primum iuventus, (simul ac belli patiens erat) in castris per laborem usu militiam discebat, magisque in decoris armis et militaribus equis (quam in scortis atque conviviiis) lubidinem habebant. (igitur talibus viris non labor insolitus, non locus ullus asper aut arduus erat, non armatus hostis formidolosus; virtus omnia domnerat. sed gloriae maximum certamen inter ipsos erat;

sic se quisque hostem ferire, murum ascendere, conspici, dum tale facinus faceret, properabat; cas divitias, eam bonam famam magnamque nobilitatem putabant; laudis avidi, pecuniae liberales erant; gloriam ingentem, divitias honestas volebant, memorare possem, quibus in locis maximas hostium copias populus Romanus parva manu fuderit, quas urbis natura munitas pugnando ceperit, ni ea res longius nos ab incepto traheret.

8. Sed profecto fortuna in omni re dominatur; ea res cunctas ex lubidine magis quam ex vero celebrat obscuratque. Atheniensium res gestae, sicuti ego aestumo, satis amplae magnificaeque fuere, verum aliquanto minores tamen quam fama feruntur, sed (quia provenire ibi scriptorum magna ingenia, per terrarum orbem Atheniensium facta pro maxumis celebrantur, ita eorum, (qui ea fecere,) virtus tanta habetur, quantum ea verbis potuere extollere praecleara ingenia, at populo Romano nunquam ea copia fuit, quia prudentissimus quisque maxime negotiosus erat; ingenium nemo sine corpore exercebat; optimus quisque facere (quam dicere,) sua ab aliis benefacta laudari quam ipse aliorum narrare malebat.

9. Igitur domi militiaeque boni mores colebantur; concordia maxuma, minuma avaritia erat; ius bonumque apud eos non legibus magis quam natura valebat. iurgia, discordias, simultates cum hostibus exercebant, cives cum civibus de virtute certabant; in suppliciis deorum magnifici, domi parci, in amicis fideles erant. duabus his artibus, audacia in bello, (ubi pax evenerat,) aequitate, seque remque publicam curabant, quarum rerum ego maxuma documenta haec habeo, quod in bello saepius vindictam est in eos, qui contra imperium in hostem pugnaverant, quique tardius revocati praelio excesserant, quam qui signa

relinquere aut pulsī loco cedere ausi erant; in pace vero, ^{et in pace} (quod beneficiis quam metu imperium agitabant,) et accepta ^{et in pace} iniuria ignoscere quam persēqui malebant.

10. Sed ubi labore atque iustitia res publica crevit, reges magni bello domiti, nationes ferae et populi ingentes vi subacti, Karthago, aemula imperi Romani, ab stirpe interiit, cuncta maria terraeque patebant, saevire fortuna ac miscere omnia coepit, (qui labores, pericula, dubias atque asperas res facile toleraverant, his otium divitiarumque optandae aliis) oneri miseriaeque fuere, igitur primo pecuniae, (deinde imperi cupido) crevit; ea (quasi) materies omnium malorum fuere, namque avaritia fidem, probitatem ceterasque artis bonas subvortit; pro his superbiam, crudelitatem, deos neglegere, omnia venalia habere edocuit, ambitio multos mortalis falsos fieri subegit, aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere, amicitias inimicitiasque non ex re, sed ex commōdo aestimare, magisque voltum quam ingenium bonum habere, haec primo paulatim crescere, interdum vindicari; post, ubi contagio (quasi pestilentia) invasit, civitas immutata, imperium ex iustissimo atque optimo crudēle intolerandumque factum.

11. Sed primo magis ambitio quam avaritia animos hominum exercebat, quod tamen vitium propius virtutem erat, nam gloriam, honorem, imperium bonus et ignavus aequae sibi exoptant; sed ille vera via nititur, huic quia bonae artes desunt, dolis atque fallaciis contendit. avaritia pecuniae studium habet, quam nemo sapiens concupivit; ea (quasi venenis malis inbuita) corpus animumque virilem effeminat, semper infinita, insatiabilis est, neque copia neque inopia minuitur, sed postquam L. Sulla, (armis recepta re publica) bonis initiis malos eventus habuit, rapere omnes, trahere, domum alius, alius agros cupere, neque modum neque modestiam victores habere, foeda crudeliaque in civis facinora facere, huic accedebat, quod L. Sulla exercitum, (quem in Asia ductaverat, quo sibi fidum faceret,) contra morem maiorum luxuriose nimisque liberaliter habuerat, loca aenoena, voluptaria facile in otio ferocis militum animos molliverant, ibi primum insuevit exercitus populi Romani amare, potare, signa, tabulas pictas, vasa caelata mirari, ea privatim ac publice rapere, delubra spoliare, sacra profanaque omnia polluere. igitur hi milites, (postquam victoriam adepti sunt, nihil reliqui victis fecere, quippe secundae res, sapientium ani-

timendum fuit

G. SALUSTI CRISPI

mos fatigant; ne illi corruptis moribus victoriae temperarent.

12. Postquam divitiae honori esse coepere et eas gloria, imperium, potentia sequebatur, (hebescere virtus,) paupertas probro haberi, innocentia pro malivolentia duci coepit. igitur ex divitiis juventutem luxuria atque avaritia cum superbia invasere; rapere, consumere, sua parvi pendere, aliena cupere, pudorem, pudicitiam, divina atque humana promiscua, nihil pensi neque moderati habere. operae pretium est, (quoniam domos atque villas cognoveris in urbium modum exaedificatas,) visere templa deorum, quae nostri maiores, religiosissimi mortales, fecere. verum illi delubra deorum pietate, domos suas gloria decorabant, neque victis quidquam praeter iniuriae licentiam eripiebant. [at hi contra ignavissimi homines per summum saeculus omnia ea sociis adimere,] quae fortissimi viri victores reliquerant; proinde (quasi iniuriam facere id demum esset) imperio uti.

Nam quid ea memorem, quae (nisi his (qui videre) nemini credibilia sunt; ea privatis compluribus subvorsos montis,) maria constructa esse, quibus mihi videntur ludibrio fuisse divitiae; quippe (quas honeste habere licebat,) abuti per turpitudinem properabant. sed lubido stupri, ganeae ceterique cultus non minor incesserat; viri muliebria pati, mulieres pudicitiam in propulo habere; vescendi causa terraque marique omnia exquirere, dormire prius quam somni cupidus esset, non fainem aut sitim neque frigus neque lassitudinem opperriri, sed ea omnia luxu antecapere, haec juventutem, (ubi familiares opes defecerant,) ad facinora accendebant. animus inbutus malis artibus haud facile lubricinibus carebat; eo profusius modis omnibus quaestui atque sumptui deditus erat.

14. In tanta [itaque] tamque corrupta civitate Catilina, id quod factu facillimum erat, omnium flagitiorum atque facinorum circum se (tamquam stipulatorum catervas) habebat. nam quicumque impudicus, adulter, ganeo manu, ventre, bene bona patria laceraverat, quicquid alienum aes grande conflaverat, quo flagitium aut facinus redimeret, praeterea omnes undique parricidae, sacrilegi, convicti iudiciis aut pro factis iudicium timentes, ad hoc quos manus atque lingua periurio aut sanguine civili alebat, postremo omnes quos flagitium, egestas, conscius animus exagitabat, hi Catilinae proximi familiaresque erant. quodsi quis etiam a culpa vacuus in amicitiam eius inciderat, cotidiano usu

icido - cido - casum - ere = ignis
icido - idi - isum - ere = exilium

CATILINA.

atque inlecebris facile par similisque ceteris efficiebatur. sed maxime adulescentium familiaritates adpetebat; eorum animi molles aetate et fluxi, dolis haud difficulter capiebantur. nam ut quousque studium ex aetate flagrabat, aliis scorta praebere, aliis canes atque equos mercari, postremo neque sumptui neque modestiae suae curae, dum illos obnoxios fidosque sibi faceret, scio fuisse nonnullos (qui ita existumarent iuventutem, quae domum Catilinae frequentabat) parum honeste pudicitiam habuisse; sed ex aliis rebus magis quam quod quoquam id compertum foret, haec fama valebat.

15. Iam primum adulescens Catilina multa nefanda stupra fecerat, cum virgine nobili, cum sacerdote Vestae, alia huiusmodi contra ius fasque. postremo captus amore Aurcliae Orestillae, quous praeter formam nihil unquam bonus laudavit, quod ea subere illi dubitabat, timens privignum adulta aetate, (pro certo creditur) peccato filio vacuam domum scelestis nuptiis fecisse. quae quidem res mihi inprimis videtur causa fuisse facinoris maturandi, namque animus impurus, dis hominibusque intestus, neque vigilis neque quietibus sedari poterat; ita conscientia mentem excitam vastabat. igitur color ei exanguis, foedi oculi, citus modo, modo tardus incessus; proterus in facie voltuque recordia inerat.

16. Sed iuventutem, quam, ut supra diximus, inlexerat, multis modis mala facinora edocebat. ex illis testes signatoresque falsos commodare; fidem, fortunas, pericula villa habere, post, ubi eorum famam atque pudorem adtriverat, maiora alia imperabat; si causa peccandi in praesens minus suppetebat, nihilo minus insontis sicuti sontis circumvenire, iugulare; scilicet, ne per otium torpescerent manus aut animus, gratuito potius malus atque crudelis erat. his amicis sociisque confisus Catilina, simul quod aes alienum per omnis terras ingens erat, et quod plerique Sullani milites, largius suo usi, rapinarum et victoriae veteris memores civile bellum exoptabant, opprimendae rei publicae consilium capit. in Italia nullus exercitus; G. Pompeius in extremis terris bellum gerebat; ipsi consulatum petenti magna spes; senatus nihil sane intentus; vitae tranquillaeque res omnes; sed ea prorsus opportuna Catilinae.

17. Igitur circiter kalendas Iunias, L. Caesare et G. Vergulo consulibus, primo singulos adpellare, hortari alios, alios temptare; opes suas, inparatam rem publicam, magna

praemia coniurationis docere. ubi satis explorata sunt quae voluit, in unum omnis convocat, quibus maxuma necessitudo et plurimum audaciae inerat. eo convenere senatorii ordinis P. Lentulus Sura, P. Autronius, L. Cassius Longinus, G. Cethegus, P. et Servius Sullae, Servi filii, L. Vargunteius, Q. Annius, M. Porcius Laeca, L. Bestia, Q. Curius; praeterea ex equestri ordine M. Fulvius Nobilior, L. Statilius, P. Gabinius Capito, G. Cornelius; ad hoc multi ex coloniis et municipiis, domi nobiles. erant praeterea complures paulo occultius consili huiusce participes nobiles, quos magis dominationis spes hortabatur quam inopia aut aliqua necessitudo. ceterum inventus pleraque, sed maxume nobilium, Catilinae inceptis favebat; quibus in otio vel magnifice vel molliter vivere copia erat, incerta pro certis, bellum quam pacem malebant. fuere item ea tempestate qui crederent M. Licinium Crassum non ignarum eius consili fuisse; quia Gn. Pompeius invisus ipsi magnum exercitum ductabat, quousvis opes voluisse contra illius potentiam crescere, simul confisum, si coniuratio valuisset, facile apud illos principem se fore.

18. Sed antea item coniuravere pauci contra rem publicam, in quibus Catilina fuit; de qua quam verissime poterō, dicam. L. Tullo et M. Lepido consulibus, P. Autronius et P. Sulla designati consules, legibus ambitus interrogati poenas dederant. post paulo Catilina, pecuniarum repetundarum reus, prohibitus erat consulatum petere, quod intra legitimos dies profiteri nequiverit. erat eodem tempore Gn. Piso, adulescens nobilis, summae audaciae, egens, factiosus, quem ad perturbandam rem publicam inopia atque mali mores stimulabant. cum hoc Catilina et Autronius circiter nonas Decembris consilio communicato parabant in Capitolio kalendis Ianuariis L. Cottam et L. Torquatam consules interficere, ipsi fascibus conreptis Pisonem cum exercitu ad obtinendas duas Hispanias mittere. ea re cognita, rursus in nonas Februarias consilium caedis transtulerant. iam tum non consulibus modo, sed plerisque senatoribus perniciem machinabantur. quodni Catilina maturasset pro curia signum sociis dare, eo die post conditam urbem Romam pessimum facinus patratum foret. quia nondum frequentes armati convenerant, ea res consilium diremit.

19. Postea Piso in citeriorem Hispaniam quaestor pro praetore missus est, adnitente Crasso, quod eum infestum inimicum Gn. Pompeio cognoverat. neque tamen senatus

provinciam invitus dederat; quippe foedum hominem a re publica procul esse volebat; simul quia boni complures praesidium in eo putabant, et iam tum potentia Pompei formidolosa erat. sed is Piso in provincia ab equitibus Hispanis, quos in exercitu ductabat, iter faciens occisus est. sunt qui ita dicunt, imperia eius iniusta, superba, crudelia barbaros nequivisse pati; alii autem equites illos Gn. Pompei veteres fidosque clientis voluntate eius Pisonem adgressos; nunquam Hispanos praeterea tale facinus fecisse, sed imperia saeva multa ante perpessos. nos eam rem in medio relinquemus. de superiore coniuratione satis dictum.

20. Catilina, ubi eos, quos paulo ante memoravi, convenisse videt, tametsi cum singulis multa saepe egerat, tamen in rem fore credens universos adpellare et cohortari, in abditam partem aedium secessit, atque ibi, omnibus arbitris procul amotis, orationem huiuscemodi habuit. Ni virtus fidesque vostra spectata mihi forent, nequiquam oportuna res cecidisset; spes magna, dominatio in manibus frustra fuissent. neque ego per ignaviam aut vana ingenia incerta pro certis captarem. sed quia multis et magnis tempestatibus vos cognovi fortis fidosque mihi, eo animus ausus est maximum atque pulcherrimum facinus incipere, simul quia vobis eadem quae mihi bona malaque esse intellexi; nam idem velle atque idem nolle, ea demum firma amicitia est, sed ego quae mente agitavi omnes iam antea divorsi audistis. ceterum mihi in dies magis animus accenditur, quom considero, quae condicio vitae futura sit, nisi nosmet ipsi vindicamus in libertatem, nam postquam res publica in paucorum potentium ius atque dicionem concessit, semper illis reges, tetrarchae vectigales esse, populi, nationes stipendia pendere; ceteri omnes, strenui, boni, nobiles atque ignobiles volgas fuimus sine gratia, sine auctoritate, iis obnoxii, quibus, si res publica valeret, formidini essemus. itaque omnis gratia, potentia, honos, divitiae apud illos sunt, aut ubi illi volunt; nobis reliquere pericula, repulsas, iudicia, egestatem. quae quouaque tandem patiemini fortissimi viri? nonne emori per virtutem praestat quam vitam miseram atque inhonestam, ubi alienae superbiae ludibrio fueris, per dedecus amittere? verum enimvero pro deum atque hominum fidem victoria in manu vobis est, viget aetas, animus valet; contra illis annis atque divitiis omnia consenuerunt. tantummodo incepto opus est; cetera res expediet. etenim quis

mortalium, quoi virile ingenium est, tolerare potest, illis divitias superare, quas profundant in extruendo mari et montibus coequandis, nobis rem familiarem etiam ad necessaria decesse? illos binas aut amplius domos continuare, nobis larem familiarem nusquam ullum esse? quom tabulas, signa, toreumata emunt, nova diruunt, alia aedificant, postremo omnibus modis pecuniam trahunt vexant, tamen summa lubidine divitias suas vincere nequeunt. at nobis est domi inopia, foris aes alienum, mala res, spes multo asperior; denique quid reliqui habemus praeter miseram animam? quin igitur expergiscimini? en illa, illa, quam saepe optastis, libertas, praeterea divitiae, decus, gloria in oculis sita sunt. fortuna omnia ea victoribus praemia posuit. res, tempus, pericula, egestas, belli spolia magnifica magis quam oratio mea vos hortantur. vel imperatore vel milite me utemini; neque animus neque corpus a vobis aberit. haec ipsa, ut spero, vobiscum una consul agam, nisi forte me animus fallit, et vos servire magis quam imperare parati estis.

21. Postquam accepere ea homines, quibus mala abunde omnia erant, sed neque res neque spes bona ulla, tametsi illis quietam movere magna merces videbatur, tamen postulavere plerique, uti proponeret, quae condicio belli foret, quae praemia armis peterent, quid ubique opis aut spei haberent. tum Catilina polliceri tabulas novas, proscriptionem locupletium, magistratus, sacerdotia, rapinas, alia omnia, quae bellum atque libido victorum fert, praeterea esse in Hispania citeriore Pisonem, in Mauretania cum exercitu P. Sittium Nucerinum, consili sui participes; petere consulatum G. Antonium, quem sibi collegam fore speraret, hominem et familiarem et omnibus necessitudinibus circumventum; cum eo se consulem initium agundi facturum. ad hoc maledictis increpabat omnes bonos, suorum unum quemque nominans laudare; admonerat alium egestatis, alium cupiditatis suae, compluris periculi aut ignominiae, multos victoriae Sullanae, quibus ea praedae fuerat. postquam omnium animos alacris videt, cohortatus, ut petitionem suam curae haberent, conventum dimisit.

22. Fuere ea tempestate qui dicerent, Catilinam, oratione habita, quom ad iusiurandum popularis sceleris sui adiceret, humani corporis sanguinem vino permixtum in pateris circumtulisse; inde quom post execrationem omnes degustavissent, sicuti in sollemnibus sacris fieri consuevit,

aperuisse consilium suum, atque eo dictitare fecisse, quo inter se magis fidi forent, alius alii tanti facinoris consci. nonnulli ficta et haec et multa praeterea existimabant ab iis, qui Ciceronis invidiam, quae postea orta est, leniri credebant atrocitate sceleris eorum, qui poenas dederant. nobis ea res pro magnitudine parum comperta est.

23. Sed in ea coniuratione fuit Q. Curius, natus haud obscuro loco, flagitiis atque facinoribus coopertus, quem censores senatu probri gratia moverant. huic homini non minor vanitas inerat quam audacia; neque reticere, quae audierat, neque suamet ipse scelera occultare, prorsus neque dicere neque facere quidquam pensi habebat. erat ei cum Fulvia, muliere nobili, stupri vetus consuetudo, quod quom minus gratus esset, quia inopia minus largiri poterat, repente glorians maria montisque polliceri coepit et minari interdum ferro, ni sibi obnoxia foret, postremo agitare ferocius quam solitus erat, at Fulvia, insolentiae Curi causa cognita, tale periculum rei publicae haud occultum habuit, sed sublato auctore de Catilinae coniuratione quae quoque modo audierat compluribus narravit. ea res in primis studia hominum accendit ad consulatum mandandum M. Tullio Ciceroni. namque antea pleraque nobilitas invidia aestuabat, et quasi pollui consulatum credebant, si eum quamvis egregius homo novus adeptus foret. sed ubi periculum advenit, invidia atque superbia post fuere.

24. Igitur comitiis habitis consules declarantur M. Tullius et G. Antonius, quod factum primo popularis coniurationis concusserrat. neque tamen Catilinae furor minuebatur, sed in dies plura agitare, arma per Italiam locis opportunis parare, pecuniam sua aut amicorum fide sumptam mutuam Faesulas ad Manlium quendam portare, qui postea princeps fuit belli faciundi. ea tempestate plurimos quoque generis homines adscivisse sibi dicitur, mulieres etiam aliquot, quae primo ingentis sumptus studio corporis toleraverant, post ubi aetas tantummodo quaestui neque luxuriae modum fecerat, aes alienum grande conflaverant. per eas se Catilina credebatur posse servitia urbana sollicitare, urbem incendere, viros earum vel adiungere sibi vel interficere.

25. Sed in his erat Sempronia, quae multa saepe virilis audaciae facinora commiserat. haec mulier genere atque forma, praeterea viro, liberis satis fortunata fuit; literis Graecis et Latinis docta, psallere et saltare elegantius, quam necesse est probae, multa alia, quae instrumenta

luxuriae sunt. sed ei cariora semper omnia quam decus atque pudicitia fuit; pecuniae an famae minus parceret, haud facile discerneres; lubidine sic accensa, ut saepius peteret viros quam peteretur. sed ea saepe antehac fidem prodiderat, creditum abiuraverat, caedis conscia fuerat, luxuria atque inopia praeceps abierat. verum ingenium eius haud absurdum; posse versus facere, iocum movere, sermone uti vel modesto vel molli vel procaci; prorsus multae facetiae multusque lepos inerat.

32 26. His rebus comparatis Catilina ~~nihil~~ minus in proximum annum consulatum petebat, sperans, si designatus foret, facile se ex voluntate Antonio usurum. neque interea quietus erat, sed omnibus modis insidias parabat Ciceroni. neque illi tamen ad cavendum dolus aut astutiae deerant. namque a principio consulatus sui multa pollicendo per Fulviam effecerat, ut Q. Curius, de quo paulo ante memoravi, consilia Catilinae sibi proderet. ad hoc collegam suum Antonium pactione provinciae perpulerat, ne contra rem publicam sentiret; circum se praesidia amicorum atque clientium occulte habebat. postquam dies comitorum venit, et Catilinae neque petitio neque insidiae, quas consuli fecerat, prospere [con]cessere, constituit bellum facere et extrema omnia experiri, quoniam quae occulte temptaverat aspera foedaque evenerant.

33 27. Igitur G. Manlium Faesulas atque in eam partem Etruriae, Septimium quendam Camertem in agrum Picenum, G. Iulium in Apuliam dimisit; praeterea alium alio, quem ubique opportunum sibi fore credebat. interea Romae multa simul moliri, consuli insidias tendere, parare incendia, opportuna loca armatis hominibus obsidere, ipse cum telo esse, item alios iubere, hortari, uti semper intenti paratique essent, dies noctisque festinare, vigilare, neque insomniis neque labore fatigari. postremo ubi multa agitantibus nihil procedit, rursus intempesta nocte coniurationis principes convocat per M. Porcium Laecam, ibique multa de ignavia eorum questus, docet se Manlium praemisisse ad eam multitudinem, quam ad capiunda arma paraverat, item alios in alia loca opportuna, qui initium belli facerent, seque ad exercitum proficisci cupere, si prius Ciceronem oppressisset; eum suis consiliis multum obficere.

28. Igitur perterritis ac dubitantibus ceteris, G. Cornelius eques Romanus operam suam pollicitus, et cum eo L. Vargunteius senator constituere ea nocte paulo post cum armatis hominibus sicuti salutatum introire ad Cice-

ronem ac de improvviso domi suae inparatum confodere. Curius ubi intellegit, quantum periculum consuli impendat, propere per Fulviam Ciceroni dolum, qui parabatur, enuntiat. ita illi ianua prohibiti tantum facinus frustra susceperant. interea Manlius in Etruria plebem sollicitare, egestate simul ac dolore iniuriae novarum rerum cupidam, quod Sullae dominatione agros bonaque omnia amiserat, praeterea latrones quousque generis, quorum in ea regione magna copia erat, nonnullos ex Sullanis coloniis, quibus lubido atque luxuria ex magnis rapinis nihil reliqui fecerant.

29. Ea quom Ciceroni nuntiarentur, ancipiti malo per-motus, quod neque urbem ab insidiis privato consilio longius tueri poterat, neque exercitus Manli quantus aut quo consilio foret satis compertum habebat, rem ad senatum refert, iam antea volgi rumoribus exagitata. itaque, quod plerumque in atroci negotio solet, senatus decrevit, darent operam consules, ne quid res publica detrimenti caperet. ea potestas per senatum more Romano magistratui maxima permittitur, exercitum parare, bellum gerere, coercere omnibus modis socios atque civis, domi militiaeque imperium atque iudicium summum habere; aliter sine populi iussu nulli earum rerum consuli ius est.

30. Post paucos dies L. Saenius senator in senatu litteras recitavit, quas Faesulis adlatas sibi dicebat, in quibus scriptum erat, G. Manlium arma cepisse cum magna multitudine ante diem VI. kalendas Novembris. simul, id quod in tali re solet, alii portenta atque prodigia nuntiabant, alii conventus fieri, arma portari, Capuae atque in Apulia servile bellum moveri. igitur senati decreto Q. Marcius Rex Faesulas, Q. Metellus Creticus in Apuliam circumque ea loca missi; hi utrique ad urbem imperatores erant, impediti ne triumpharent calumnia paucorum, quibus omnia honesta atque inhonesta vendere mos erat. sed praetores Q. Pompeius Rufus Capuam, Q. Metellus Celer in agrum Picenum; hisque permissum, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent. ad hoc, si quis indicavisset de coniuratione, quae contra rem publicam facta erat, praemium servo libertatem et sestertia centum, libero impunitatem eius rei et sestertia ducenta; itemque decrevere, uti gladiatoriae familiae Capuam et in cetera municipia distribuerentur pro quousque opibus, Romae per totam urbem vigiliae haberentur, iisque minores magistratus praeessent.

31. Quibus rebus permota civitas atque inmutata urbis

facies erat; ex summa laetitia atque lascivia, quae diuturna quies pepererat, repente omnis tristitia invasit; festinare, trepidare, neque loco neque homini quoquam satis credere, neque bellum gerere, neque pacem habere, suo quisque metu pericula metiri. ad hoc mulieres, quibus rei publicae magnitudine belli timor insolitus incesserat, adfligare sese, manus supplices ad caelum tendere, miserari parvos liberos, rogare, omnia pavere, superbia atque deliciis omissis sibi patriaeque diffidere. at Catilinae crudelis animus eadem illa movebat, tametsi praesidia parabantur et ipse lege Plautia interrogatus erat ab L. Paulo. postremo dissimulandi causa aut sui expurgandi, sicuti iurgio lacessitus foret, in senatum venit. tum M. Tullius consul, sive praesentiam eius timens sive ira commotus, orationem habuit luculentam atque utilem rei publicae, quam postea scriptam edidit. sed ubi ille adsedit, Catilina, ut erat paratus ad dissimulanda omnia, demisso vultu, voce supplici postulare, „Patres conscripti ne quid de se temere crederent; ea familia ortum, ita se ab adolescentia vitam instituisse, ut omnia bona in spe haberet; ne aestumarent, sibi, patricio homini, quous ipsius atque maiorum plurima beneficia in plebem Romanam essent, perdita re publica opus esse, quom eam servaret M. Tullius, inquilinus civis urbis Romae.“ ad hoc maledicta alia quom adderet, obstrepere omnes, hostem atque parricidam vocare. tum ille furibundus: „Quoniam quidem circumventus“ inquit „ab inimicis praeceps agor, incendium meum ruina extinguiam.“

32. Dein se ex curia domum proripuit; ibi multa ipse secum volvens, quod neque insidiae consuli procedebant et ab incendio intellegebat urbem vigiliis munitam, optimum factu credens exercitum augere ac prius quam legiones scriberentur, multa antecapere, quae bello usui forent, nocte intempesta cum paucis in Manliana castra profectus est, sed Cethego atque Lentulo ceterisque, quorum cognoverat promptam audaciam, mandat, quibus rebus possent opes factionis confirmare, insidias consuli maturent, caedem, incendia aliaque belli facinora parent; sese prope diem cum magno exercitu ad urbem accessurum. dum haec Romae geruntur, G. Manlius ex suo numero legatos ad Marcium Regem mittit cum mandatis huiusmodi.

33. „Deos hominesque testamur, imperator, nos arma neque contra patriam cepisse, neque quo periculum aliis faceremus, sed uti corpora nostra ab iniuria tuta forent, qui miseri, egentes, violentia atque crudelitate feneratorum

plerique patriae, sed omnes fama atque fortunis expertes sumus; neque quoquam nostrum licuit more maiorum lege uti, neque amisso patrimonio liberum corpus habere, tanta saevitia feneratorum atque praetoris fuit. saepe maiores nostri miseri plebis Romanae, decretis suis inopiae eius opitulati sunt; ac novissime memoria nostra, propter magnitudinem aeris alieni, volentibus omnibus bonis, argentum aere [communi] solutum est. saepe ipsa plebes, aut dominandi studio permota, aut superbia magistratuum, armata a patribus secessit. at nos non imperium neque divitias petimus, quarum rerum causa bella atque certamina omnia inter mortalis sunt, sed libertatem, quam nemo bonus nisi cum anima simul amittit. te atque senatum obtestamur, consulatis miseris civibus, legis praesidium, quod iniquitas praetoris eripuit, restituatis; neve nobis eam necessitudinem inponatis, ut quaeramus, quoniam modo maxime ulti sanguinem nostrum pereamus."

34. Ad haec Q. Marcius respondit: „Si quid ab senatu petere vellent, ab armis discedant, Romam supplices proficiscantur; ea mansuetudine atque misericordia senatum populumque Romanum semper fuisse, ut nemo unquam ab eo frustra auxilium petiverit.“ at Catilina ex itinere plerisque consularibus, praeterea optumo quoque, litteras mittit: „Se falsis criminibus circumventum, quoniam factioni inimicorum resistere nequiverit, fortunae cedere, Massiliam in exilium proficisci: non quo sibi tanti sceleris conscius esset, sed uti res publica quieta foret, neve ex sua contentione seditio oriretur.“ ab his longe divorsas litteras Q. Catulus in senatu recitavit, quas sibi nomine Catilinae redditas dicebat; earum exemplum infra scriptum est.

35. „L. Catilina Q. Catulo. Egregia tua fides re cognita, grata mihi magnis in meis periculis, fiduciam commendationi meae tribuit. quamobrem defensionem in novo consilio non statui parare, satisfactionem ex nulla conscientia de culpa proponere decrevi, quam mediisfidius veram licet cognoscas. iniuriis contumeliisque concitatus, quod fructu laboris industriaeque meae privatus statum dignitatis non obtinebam, publicam miserorum causam pro mea consuetudine suscepi, non quin aes alienum meis nominibus ex possessionibus solvere possim, quom et alienis nominibus liberalitas Orestillae suis filiaeque copiis persolveret; sed quod non dignos homines honore honestatos videbam, meque falsa suspicione alienatum

esse sentiebam. hoc nomine satis honestas pro meo casu spes reliquae dignitatis conservandae sum secutus. plura quom scribere vellem, nuntiatum est vim mihi parari. nunc Orestillam commendo tuaeque fidei trado: eam ab iniuria defendas per liberos tuos rogatus. havelo."

36. Sed ipse paucos dies commoratus apud G. Flaminium in agro Arretino, dum vicinitatem antea sollicitatam armis exornat, cum fascibus atque aliis imperi insignibus in castra ad Manlium contendit. haec ubi Romae comperta sunt, senatus Catilinam et Manlium hostis iudicat; ceterae multitudini diem statuit, ante quam sine fraude liceret ab armis discedere praeter rerum capitalium condemnatis. praeterea decernit, uti consules delectum habeant, Antonius cum exercitu Catilinam persequi maturet, Cicero urbi praesidio sit. ea tempestate mihi imperium populi Romani multo maxime miserabile visum est, quod quom ad occasum ab ortu solis omnia domita armis parerent, domi otium atque divitiae, quae prima mortales putant, adfluere, fuere tamen cives, qui seque remque publicam obstinatis animis perditum irent. namque duobus senati decretis ex tanta multitudine neque praemio inductus coniurationem patefecerat neque ex castris Catilinae quisquam omnium discesserat; tanta vis morbi ac veluti tabes plerosque civium animos invaserat.

37. Neque solum illis aliena mens erat, qui consocii coniurationis fuerant, sed omnino cuncta plebes novarum rerum studio Catilinae incepta probabat. id adeo more suo videbatur facere. nam semper in civitate, quibus opes nullae sunt, bonis invident, malos extollunt, vetera odere, nova exoptant, odio suarum rerum mutari omnia student, turba atque seditionibus sine cura aluntur; quoniam egestas facile habetur sine damno. sed urbana plebes, ea vero praeceps erat de multis causis. primum omnium, qui ubique probro atque petulantia maxime praestabant, item alii per dedecora patrimonii amissis, postremo omnes, quos flagitium aut facinus domo expulerat, hi Romam sicut in sentinam confluxerant. deinde multi memores Sullanae victoriae, quod ex gregariis militibus alios senatores videbant, alios ita divites, ut regio victu atque cultu aetatem agerent, sibi quisque, si in armis foret, ex victoria talia sperabat. praeterea iuventus, quae in agris manuum mercede inopiam toleraverat, privatis atque publicis largitionibus excita urbanum otium ingrato labori praetulerat; eos atque alios omnis malum

*Tbo
juu
apo
14*

publicum alebat. quo minus mirandum est homines egen-
tis, malis moribus, maxuma spe, rei publicae iuxta ac
sibi consuluisse. praeterea quorum victoria Sullae paren-
tes proscripti, bona erepta, ius libertatis inminutum erat,
haud sane alio animo belli eventum expectabant. ad hoc
quicumque aliarum atque senatus partium erant, contur-
bari rem publicam quam minus valere ipsi malebant. id
adeo malum multos post annos in civitatem revorterat.

38. Nam postquam Gn. Pompeio et M. Crasso con-
sulibus tribunicia potestas restituta est, homines adule-
scentes, summam potestatem nacti, quibus aetas animus-
que ferox erat, coepere senatum criminando plebem ex-
agitare, dein largiundo atque pollicitando magis incendere;
ita ipsi clari potentesque fieri. contra eos summa ope ni-
tebatur pleraque nobilitas senatus specie pro sua magni-
tudine. namque uti paucis verum absolvam, post illa
tempora quicumque rem publicam agitavere, honestis no-
minibus, alii sicuti populi iura defenderent, pars quo
senatus auctoritas maxuma foret, bonum publicum simu-
lantes, pro sua quisque potentia certabant; neque illis
modestia neque modus contentionis erat; utrique victoriam
crudeliter exercebant.

39. Sed postquam Gn. Pompeius ad bellum maritu-
mum atque Mithridaticum missus est, plebis opes inmi-
natae, paucorum potentia crevit. hi magistratus, provin-
cias, aliaque omnia tenere, ipsi innoxii, florentes, sine
metu aetatem agere, ceterosque iudiciis terrere, quo ple-
bem in magistratu placidius tractarent. sed ubi primum
dubiis rebus novandi spes oblata est, vetus certamen
animos eorum arrexerit. quodsi primo proelio Catilina su-
perior aut aequa manu discessisset, profecto magna elades
atque calamitas rem publicam oppressisset; neque illis,
qui victoriam adepti forent, diutius ea uti licuisset, quin
defessis et exsanguibus ceteris qui plus posset imperium
atque libertatem extorqueret. fuere tamen extra coniura-
tionem complures, qui ad Catilinam initio profecti sunt;
in his erat A. Fulvius, senatoris filius, quem retractum
ex itinere parens necari iussit. isdem temporibus Romae
Lentulus, sicuti Catilina praeceperat, quoscunque moribus
aut fortuna novis rebus idoneos credebatur, aut per se aut
per alios sollicitabat, neque solum civis, sed quousque
modi genus hominum, quod modo bello usui foret.

40. Igitur P. Umbreno cuidam negotium dat, uti le-
gatos Allobrogum requirat eosque, si possit, impellat ad

societatem belli, existumans publice privatimque aere alieno oppressos, praeterea, quod natura gens Gallica bellicosa esset, facile eos ad tale consilium adduci posse. Umbrenus, quod in Gallia negotiatus erat, plerisque principibus civitatum notus erat atque eos noverat; itaque sine mora, ubi primum legatos in foro conspexit, percunctatus pauca de statu civitatis, et quasi dolens eius casum, requirere coepit, quem exitum tantis malis sperarent. postquam videt illos queri de avaritia magistratuum, accusare senatum, quod in eo auxilii nihil esset, miseriis suis remedium mortem expectare: „At ego“ inquit „vobis, si modo viri esse vultis, rationem ostendam, qua tanta ista mala effugiatis.“ haec ubi dixit, Allobroges in maximam spem adducti Umbrenum orare, ut sui miseretur; nihil tam asperum neque tam difficile esse, quod non cupidissime facturi essent, dum ea res civitatem aere alieno liberaret. ille eos in domum D. Bruti perducit, quod foro propinqua erat neque aliena consili propter Sempronianum; nam tum Brutus ab Roma aberat. praeterea Gabinium accersit, quo maior auctoritas sermoni inesset. eo praesente coniurationem aperit, nominat socios, praeterea multos quousque generis innoxios, quo legatis animus amplior esset; deinde eos pollicitos operam suam domum dimittit.

41. Sed Allobroges diu in incerto habuere, quidnam consili caperent. in altera parte erat aes alienum, studium belli, magna merces in spe victoriae, at in altera maiores opes, tuta consilia, pro incerta spe certa praemia. haec illis volventibus tandem vicit fortuna rei publicae. itaque Q. Fabio Sangae, quous patrocínio civitas plurimum utebatur, rem omnem, uti cognoverant, aperiunt. Cicero, per Sangam consilio cognito, legatis praecepit, ut studium coniurationis vehementer simulent, ceteros adeant, bene polliceantur, dentque operam, uti eos quam maxime manifestos habeant.

42. Isdem fere temporibus in Gallia citeriore atque ulteriore, item in agro Piceno, Bruttio, Apulia motus erat. namque illi, quos ante Catilina dimiserat, inconsulte ac veluti per dementiam cuncta simul agebant; nocturnis conciliis, armorum atque telorum portationibus, festinando, agitando omnia, plus timoris quam periculi effecerant. ex eo numero compluris Q. Metellus Celer praetor ex senatus consulto, causa cognita, in vincula comiecerat; item in citeriore Gallia G. Murena, qui ei provinciae legatus praeerat.

43. At Romae Lentulus cum ceteris, qui principes coniurationis erant, paratis, ut videbatur, magnis copiis, constituerat, uti quom Catilina in agrum Faesulanum cum exercitu venisset, L. Bestia tribunus plebis contione habita quereretur de actionibus Ciceronis, bellique gravissimum invidiam optumo consuli inponeret; eo signo proxima nocte cetera multitudo coniurationis suum quisque negotium exequeretur. sed ea divisa hoc modo dicebantur: Statilius, Gabinus uti cum magna manu duodecim simul opportuna loca urbis incenderent, quo tumultu facilior aditus ad consulem ceterosque, quibus insidiae parabantur, fieret; Cethegus Ciceronis ianuam obsideret eumque vi adgrederetur, alius autem alium; sed filii familiarum, quorum ex nobilitate maxuma pars erat, parentes interficerent, simul caede et incendio percussis omnibus, ad Catilinam erumperent. inter haec parata atque decreta Cethegus semper querebatur de ignavia sociorum; illos dubitando et dies prolatando magnas oportunitates corrumpere, facto, non consulto, in tali periculo opus esse, seque, si pauci adiuverent, languentibus aliis, impetum in curiam facturum. natura ferrox, vehemens, manu promptus erat; maxumum bonum in celeritate putabat.

44. Sed Allobroges ex praecepto Ciceronis per Gabinium ceteros conveniunt; ab Lentulo, Cethego, Statilio, item Cassio postulant iusiurandum, quod signatum ad civis perferant; aliter haud facile eos ad tantum negotium impelli posse. ceteri nihil suspicantes dant; Cassius semet eo brevi venturum pollicetur ac paulo ante legatos ex urbe proficiscitur. Lentulus cum his T. Volturcium quendam Crotonensem mittit, ut Allobroges prius quam domum pergerent, cum Catilina data atque accepta fide societatem confirmarent. ipse Volturcio litteras ad Catilinam dat, quarum exemplum infra scriptum est. „Qui sis ex eo, quem ad te misi, cognosces. fac cogites, in quanta calamitate sis, et memineris te virum esse; consideres, quid tuae rationes postulent; auxilium petas ab omnibus, etiam ab infimis.“ ad hoc mandata verbis dat: „Quom ab senatu hostis iudicatus sit, quo consilio servitia repudiet? in urbe parata esse, quae iusserit; ne cunctetur ipse propius accedere.“

45. His rebus ita actis, constituta nocte, qua profiscerentur, Cicero per legatos cuncta edoctus L. Valerio Flacco et G. Pompino praetoribus imperat, ut in ponte Mulvio per insidias Allobrogum comitatus deprehendant;

rem omnem aperit, quous gratia mittebantur, cetera, uti facto opus sit, ita agant, permittit. illi, homines militares, sine tumultu praesidiis conlocatis, sicuti praeceptum erat, occulte pontem obsidunt. postquam ad id loci legati cum Volturcio venerunt et simul utrimque clamor exortus est, Galli, cito cognito consilio, sine mora praetoribus se tradunt. Volturcius primo cohortatus ceteros gladio se a multitudine defendit, deinde ubi a legatis desertus est, multa prius de salute sua Pomptinum obtestatus, quod notus ei erat, postremo timidus ac vitae diffidens velut hostibus sese praetoribus dedit.

46. Quibus rebus confectis omnia propere per nuntios consuli declarantur. at illum ingens cura atque laetitia simul occupavere; nam laetabatur intellegens coniuratione patefacta civitatem periculis ereptam esse, porro autem anxius erat, dubitans, in maximo scelere tantis civibus deprehensis, quid facto opus esset; poenam illorum sibi oneri, impunitatem perdundae rei publicae fore credebat. igitur confirmato animo vocari ad sese iubet Lentulum, Cethegum, Statilium, Gabinium, item quendam Caeparium Terracinensem, qui in Apuliam ad concitanda servitia proficisci parabat. ceteri sine mora veniunt: Caeparius paulo ante domo egressus cognito indicio [ex urbe] profugerat. consul Lentulum, quod praetor erat, ipse manu tenens in senatum perducit; reliquos cum custodibus in aedem Concordiae venire iubet. eo senatum advocat, magnaque frequentia eius ordinis Volturcium cum legatis introducit, Flaccum praetorem scrinium cum litteris, quas a legatis acceperat, eodem adferre iubet.

47. Volturcius interrogatus de itinere, de litteris, postremo quid aut qua de causa consili habuisset, primo fingere alia, dissimulare de coniuratione; post, ubi fide publica dicere iussus est, omnia, uti gesta erant, aperit docetque se paucis ante diebus a Gabinio et Caepario socium adscitum nihil amplius scire quam legatos; tantummodo audire solitum ex Gabinio, P. Autronium, Ser. Sullam, L. Vargunteium, multos praeterea in ea coniuratione esse. eadem Galli fatentur ac Lentulum dissimulantem coarguunt praeter litteras sermonibus, quos ille habere solitus erat: ex libris Sibyllinis regnum Romae tribus Cornelii portendi; Cinnam atque Sullam antea, se tertium esse, quod fatum foret urbis potiri; praeterea ab incenso Capitolio illum esse vigesimum annum, quem saepe ex prodigiis haruspices respondissent bello civili cruentum

fore. igitur perlectis litteris, quom prius omnes signa sua cognovissent, senatus decernit, uti abdicato magistratu Lentulus, itemque ceteri in liberis custodiis habeantur. itaque Lentulus P. Lentulo Spintheri, qui tum aedilis erat, Cethegus Q. Cornificio, Statilius G. Caesari, Gabinius M. Crasso, Caeparius (nam is paulo ante ex fuga retractus erat) Gn. Terentio senatori traduntur.

48. Interea, plebes coniuratione patefacta, quae primo cupida rerum novarum nimis bello favebat, mutata mente Catilinae consilia execrari, Ciceronem ad caelum tollere; veluti ex servitute erepta gaudium atque laetitiam agitabat. namque alia belli facinora praedae magis quam detrimento fore, incendium vero crudele, immoderatum ac sibi maxime calamitosum putabat, quippe quoi omnes copiae in usu cotidiano et cultu corporis erant. post eum diem quidam L. Tarquinius adductus ad senatum erat, quem ad Catilinam proficiscentem ex itinere retractum aiebant. is, quom se diceret indicaturum de coniuratione, si fides publica data esset, iussus a consule quae sciret edicere, eadem fere quae Volturcius, de paratis incendiis, de caede bonorum, de itinere hostium senatum docet; praeterea se missum a M. Crasso, qui Catilinae nuntiaret, ne eum Lentulus et Cethegus alique ex coniuratione deprehensi terrerent, eoque magis properaret ad urbem accedere, quo et ceterorum animos reficeret et illi facilius e periculo eriperentur. sed ubi Tarquinius Crassum nominavit, hominem nobilem, maximis divitiis, summa potentia, alii rem incredibilem rati, pars tametsi verum existumabant, tamen quia in tali tempore tanta vis hominis magis leniunda quam exagitanda videbatur, plerique Crasso ex negotiis privatis obnoxii conclamant indicem falsum esse, deque ea re postulant uti referatur. itaque consulente Cicerone frequens senatus decernit, Tarquini indicium falsum videri, eumque in vinculis retinendum, neque amplius potestatem faciundam, nisi de eo indicaret, quouis consilio tantam rem mentitus esset. erant eo tempore, qui existumarent, indicium illud a P. Autronio machinatum, quo facilius adpellato Crasso per societatem periculi reliquos illius potentia tegeret. alii Tarquinium a Cicerone inmissum aiebant, ne Crassus more suo suscepto malorum patrociniis rem publicam conturbaret. ipsum Crassum ego postea praedicantem audivi, tantam illam contumeliam sibi a Cicerone inpositam.

49. Sed isdem temporibus Q. Catulus et G. Piso neque

precibus neque gratia neque pretio Ciceronem impellere potuere, uti per Allobroges aut per alium indicem G. Caesar falso nominaretur. nam uterque cum illo gravis inimicitias exercebat: Piso obpugnatus in iudicio pecuniarum repetundarum propter quousdam Transpadani supplicium iniustum; Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod in extrema aetate, maxumis honoribus usus, ab adulescentulo Caesare victus discesserat. res autem oportuna videbatur, quod is privatim egregia liberalitate, publice maxumis muneribus grandem pecuniam debebat. sed ubi consulem ad tantum facinus impellere nequeunt, ipsi singulatim circumeundo atque ementiundo ea, quae se ex Volturcio aut Allobrogibus audisse dicerent, magnam illi invidiam conflaverant, usque adeo, ut nonnulli equites Romani, qui praesidi causa cum telis erant circum aedem Concordiae, seu periculi magnitudine seu animi mobilitate impuls, quo studium suum in rem publicam clarius esset, egredienti ex senatu Caesari gladio minitarentur.

50. Dum haec in senatu aguntur et dum legatis Allobrogum et T. Volturcio, conprobato eorum indicio, praemia decernuntur, liberti et pauci ex clientibus Lentuli divorsis itineribus opifices atque servitia in vicis ad eum eripiendum sollicitabant, partim exquirebant duces multitudinum, qui pretio rem publicam vexare soliti erant. Cethegus autem per nuntios familiam atque liberos suos, lectos et exercitatos orabat in audaciam, ut grege facto cum telis ad sese inrumperent. consul, ubi ea parari cognovit, dispositis praesidiis, ut res atque tempus monebat, convocato senatu refert, quid de his fieri placeat, qui in custodiam traditi erant. sed eos paulo ante frequens senatus iudicaverat contra rem publicam fecisse. tum D. Iunius Silanus, primus sententiam rogatus, quod eo tempore consul designatus erat, de his, qui in custodiis tenebantur, praeterea de L. Cassio, P. Furio, P. Umbreno, Q. Annio, si deprehensi forent, supplicium sumundum decreverat; isque postea, permotus oratione G. Caesaris, pedibus in sententiam Tib. Neronis iturum se dixerat, quod de ea re praesidiis additis referendum censuerat. sed Caesar, ubi ad eum ventum est, rogatus sententiam a consule, huiusmodi verba locutus est.

51. „Omnis homines, patres conscripti, qui de rebus dubiis consultant, ab odio, amicitia, ira atque misericordia vacuos esse decet. haud facile animus verum providet, ubi illa obficiunt, neque quisquam omnium lubricum simul

et usui paruit. ubi intenderis ingenium, valet; si libido possidet, ea dominatur, animus nihil valet. magna mihi copia est memorandi, P. C., qui reges atque populi ira aut misericordia impulsī male consuluerint; sed ea malo dicere, quae maiores nostri contra lubricinē animi sui recte atque ordine fecere. bello Macedonico, quod cum rege Perse gessimus, Rhodiorum civitas, magna atque magnifica, quae populi Romani opibus creverat, infida et adversa nobis fuit; sed postquam bello confecto de Rhodiis consultum est, maiores nostri, ne quis divitiarum magis quam iniuriæ causa bellum inceptum diceret, impunitos eos dimisere. item bellis Punicis omnibus, quom saepe Karthaginenses et in pace et per inducias multa nefaria facinora fecissent, nunquam ipsi per occasionem talia fecere; magis, quid se dignum foret, quam quid in illos iure fieri posset, quaerebant. hoc item vobis providendum est, P. C., ne plus apud vos valeat P. Lentuli et ceterorum scelus quam vostra dignitas; neu magis irae vestrae quam famae consulatis. nam si digna poena pro factis eorum reperitur, novum consilium adprobo; sin magnitudo sceleris omnium ingenia exuperat, his utendum censeo, quae legibus comparata sunt. plerique eorum, qui ante me sententias dixerunt, composite atque magnifice casum rei publicae miserati sunt; quae belli saevitia esset, quae victis acciderent, enumeravere; rapi virgines, pueros, divelli liberos a parentum complexu, matres familiarum pati, quae victoribus conlībuisent, fana atque domos spoliari, caedem, incendia fieri, postremo armis, cadaveribus, cruore atque luctu omnia compleri. sed, per deos immortalis, quo illa oratio pertinuit? an uti vos infestos coniurationi faceret? scilicet quem res tanta et tam atrox non permovit, eum oratio accendat. non ita est; neque quovisquam mortalium iniuriæ suae parvae videntur: multi eas gravius aequo habuere. sed alia aliis licentia est, P. C. qui demissi in obscuro vitam habent, si quid iracundia deliquere, pauci sciunt; fama atque fortuna eorum pares sunt: qui magno imperio praediti in excelso aetatem agunt, eorum facta cuncti mortales novere. ita in maxuma fortuna minuma licentia est; neque studere, neque odisse, sed minime irasci decet; quae apud alios iracundia dicitur, ea in imperio superbia atque crudelitas adpellatur. equidem ego sic aestumo, P. C., omnis cruciatus minores quam facinora illorum esse; sed plerique mortales postrema meminere, et in hominibus impiis sceleris eorum obliti de

poena disserunt, si ea paulo severior fuit. D. Silanum, virum fortem atque strenuum, certo scio, quae dixerit studio rei publicae dixisse, neque illum in tanta re gratiam aut inimicitias exercere; eos mores eamque modestiam viri cognovi. verum sententia eius mihi non crudelis, — quid enim in talis homines crudele fieri potest? — sed aliena a re publica nostra videtur. nam profecto aut metus aut iniuria te subegit, Silane, consulem designatum, genus poenae novom decernere. de timore supervacaneum est disserere, quom praesertim diligentia clarissimi viri, consulis, tanta praesidia sint in armis. de poena possum equidem dicere id quod res habet; in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem, non cruciatum esse, eam cuncta mortalium mala dissolvere, ultra neque curae neque gaudio locum esse. sed, per deos immortalis, quamobrem in sententiam non addidisti, uti prius verberibus in eos animadvorteretur? an, quia lex Porcia vetat? at aliae leges item condemnatis civibus non animam eripi, sed exilium permitti iubent. an, quia gravius est verberari quam necari? quid autem acerbum aut nimis grave est in homines tanti facinoris convictos? sin, quia levius est; qui convenit in minore negotio legem timere, quom eam in maiore neglexeris? at enim quis reprehendet, quod in parricidas rei publicae decretum erit? tempus, dies, fortuna, quouis libido gentibus moderatur. illis merito accidet, quidquid evenerit; ceterum vos, P. C., quid in alios statuatis, considerate. omnia mala exempla ex [rebus] bonis orta sunt; sed ubi imperium ad ignaros [cives] aut minus bonos pervenit, novom illud exemplum ab dignis et idoneis ad indignos et non idoneos transfertur. Lacedaemonii devictis Atheniensibus triginta viros inposuere, qui rem publicam eorum tractarent. hi primo coepere pessimum quemque et omnibus invisum indemnatum necare; ea populus lactari et merito dicere fieri. post ubi paulatim licentia crevit, iuxta bonos et malos lubricose interficere, ceteros metu terrere. ita civitas servitute oppressa stultae laetitiae gravis poenas dedit. nostra memoria victor Sulla quom Damasippum et alios huiusmodi, qui malo rei publicae creverant, iugulari iussit, quis non factum eius laudabat? homines scelestos et factiosos, qui seditionibus rem publicam exagitaverant, merito necatos aiebant. sed ea res magnae initium cladis fuit. nam uti quisque domum aut villas, postremo vas aut vestimentum aliquotius concupiverat, dabat operam, ut is in proscripto-

rum numero esset. ita illi, quibus Damasippi mors laetitiae fuerat, paulo post ipsi trahebantur; neque prius finis iugulandi fuit quam Sulla omnis suos divitiis explevit. atque ego haec non in M. Tullio neque his temporibus vereor, sed in magna civitate multa et varia ingenia sunt. potest alio tempore, alio consule, quoi item exercitus in manu sit, falsum aliquid pro vero credi; ubi hoc exemplo per senatus decretum consul gladium eduxerit, quis illi finem statuet aut quis moderabitur? maiores nostri, P. C., neque consili neque audaciae umquam eguere, neque illis superbia obstabat, quo minus aliena instituta, si modo proba erant, imitarentur. arma tela atque militaria ab Samnitibus, insignia magistratuum ab Tuscis pleraque sumpserunt: postremo quod ubique apud socios aut hostis idoneum videbatur, cum summo studio domi exequabantur, imitari quam invidere bonis malebant. sed eodem illo tempore, Graeciae morem imitati, verberibus animadvortebant in civis, de condemnatis summum supplicium sumebant. postquam res publica adolevit et multitudine civium factiones valere, circumvenire innocentes, alia huiusmodi fieri coepere, tum lex Porcia aliaeque leges paratae sunt, quibus legibus exilium dampnatis permissum est. ego hanc causam, P. C., quo minus novum consilium capiamus, in primis magnam puto. profecto virtus atque sapientia maior in illis fuit, qui ex parvis opibus tantum imperium fecere quam in nobis, qui ea bene parata vix retinemus. placet igitur eos dimitti et augeri exercitum Catilinae? minime, sed ita censeo: publicandas eorum pecunias, ipsos in vinculis habendos per municipia, quae maxime opibus valent; neu quis de his postea ad senatum referat neve cum populo agat; qui aliter fecerit, senatum existimare eum contra rem publicam et salutem omnium facturum."

52. Postquam Caesar dicendi finem fecit, ceteri verbo alius alii varie adsentiebantur: at M. Porcius Cato rogatus sententiam huiusmodi orationem habuit. „Longe mihi alia mens est, P. C., quom res atque pericula nostra considero, et quom sententias nonnullorum ipse mecum reputo. illi mihi disseruisse videntur de poena eorum, qui patriae, parentibus, aris atque focis suis bellum paravere; res autem monet cavere ab illis magis quam, quid in illos statuamus, consultare. nam cetera maleficia tum persequare, ubi facta sunt; hoc nisi provideris ne accadat, ubi evenit, frustra iudicia inprolores; capta urbe nihil sit reliqui

victis. sed, per deos immortalis, ego vos adpello, qui semper domos, villas, signa, tabulas vestras pluris quam rem publicam fecistis, si ista, quouscunque modi sunt quae amplexamini, retinere, si voluptatibus vestris otium praebere vultis, expergiscimini aliquando et capessite rem publicam. non agitur de vectigalibus neque de sociorum iniuriis: libertas et anima nostra in dubio est. saepe numero, P. C., multa verba in hoc ordine feci, saepe de luxuria atque avaritia nostrorum civium questus sum, multosque mortalis ea causa adversos habeo; qui mihi atque animo meo nullius unquam delicti gratiam fecissem, haud facile alterius lubricum malefacta condonabam. sed ea tametsi vos parvi pendebatis, tamen res publica firma erat; opulentia negligentiam tolerabat. nunc vero non id agitur, bonisne an malis moribus vivamus, neque quantum aut quam magnificum imperium populi Romani sit, sed haec quouscunque modi videntur, nostra an nobiscum una hostium futura sint. hic mihi quisquam mansuetudinem et misericordiam nominat. iampridem equidem nos vera vocabula rerum amisimus, quia bona aliena largiri liberalitas, malarum rerum audacia fortitudo vocatur, eo res publica in extremo sita est. sint sane, quoniam ita se mores habent, liberales ex sociorum fortunis, sint misericordes in furibus aerari; ne illi sanguinem nostrum largiantur, et dum paucis sceleratis parcunt, bonos omnis perditum eant. bene et composite G. Caesar paulo ante in hoc ordine de vita et morte disseruit, credo falsa existumans ea, quae de inferis memorantur, divorso itinere malos a bonis loca taetra, inculta, foeda atque formidolosa habere. itaque censuit pecunias eorum publicandas, ipsos per municipia in custodiis habendos; videlicet timens, ne, si Romae sint, aut a popularibus coniurationis aut a multitudine conducti per vim eripiantur. quasi vero mali atque sceleresti tantummodo in urbe et non per totam Italiam sint, aut non ibi plus possit audacia, ubi ad defendendum opes minores [sunt]. quare vanum equidem hoc consilium est, si periculum ex illis metuit; si in tanto omnium metu solus non timet, eo magis refert me mihi atque vobis timere. quare quom de P. Lentulo ceterisque statuetis, pro certo habetote, vos simul de exercitu Catilinae et de omnibus coniuratis decernere. quanto vos attentius ea ageritis, tanto illis animus infirmior erit; si paululum modo vos languere viderint, iam omnes feroces aderunt. nolite existumare, maiores nostros armis rem publicam ex parva magnam

fecisse. si ita res esset, multo pulcherrumam eam nos haberemus; quippe sociorum atque civium, praeterea armorum atque equorum maior copia nobis quam illis est. sed alia fuere, quae illos magnos fecere, quae nobis nulla sunt, domi industria, foris iustum imperium, animus in consulendo liber, neque delicto neque lubrici obnoxius. pro his nos habemus luxuriam atque avaritiam, publice egestatem, privatim opulentiam; laudamus divitias, sequimur inertiam; inter bonos et malos discrimen nullum est; omnia virtutis praemia ambitio possidet. neque mirum est: ubi vos separatim sibi quisque consilium capitis, ubi domi voluptatibus, hic pecuniae aut gratiae servitis, eo fit, ut inpetus fiat in vacuum rem publicam. sed ego haec omitto. coniuravere nobilissimi cives patriam incendere, Gallorum gentem infestissimam nomini Romano ad bellum accersunt; dux hostium cum exercitu supra caput est: vos cunctamini etiam nunc et dubitatis, quid intra moenia deprehensis hostibus faciatis? miseremini censeo, — deliquere homines adolescentuli per ambitionem, — atque etiam armatos dimittatis. ne ista vobis mansuetudo et misericordia, si illi arma ceperint, in miseriam convortatur. scilicet res ipsa aspera est, sed vos non timetis eam. immo vero maxime; sed inertia et mollitia animi alius alium expectantes cunctamini, videlicet dis immortalibus confisi, qui hanc rem publicam saepe in maximis periculis servavere. non votis neque suppliciis muliebribus auxilia deorum parantur; vigilando, agendo, bene consulendo prospera omnia cedunt; ubi socordiae te atque ignaviae tradideris, nequiquam deos inploras; irati infestique sunt. apud maiores nostros A. Manlius Torquatus bello Gallico filium suum, quod is contra imperium in hostem pugnaverit, necari iussit, atque ille egregius adolescens immoderatae fortitudinis morte poenas dedit: vos de crudelissimis parricidis quid statuatis cunctamini? videlicet cetera vita eorum huic sceleri obstat. verum parcite dignitati Lentuli, si ipse pudicitiae, si famae suae, si dis aut hominibus umquam ullis pepercit; ignoscite Cethegi adolescentiae, nisi iterum patriae bellum fecit. nam quid ego de Gabinio, Statilio, Caepario loquar? quibus si quicquam umquam pensi fuisset, non ea consilia de re publica habuissent. postremo, P. C., si mehercule peccato locus esset, facile paterer vos ipsa re corrigi, quoniam verba contemnitis; sed undique circumventi sumus. Catilina cum exercitu faucibus urget: alii intra moenia atque in sinu

urbis sunt hostes: neque parari neque consuli quicquam potest occulte; quo magis properandum est. quare ego ita censeo: quom nefario consilio sceleratorum civium res publica in maxuma pericula venerit, hique indicio T. Volturni et legatorum Allobrogum convicti confessique sint caedem, incendia aliaque se foeda atque crudelia facinora in civis patriamque paravisse, de confessis sicuti de manifestis rerum capitalium more maiorum supplicium sumundum."

53. Postquam Cato adsedit, consulares omnes itemque senatus magna pars sententiam eius laudant, virtutem animi ad caelum ferunt, alii alios increpantes timidos vocant, Cato clarus atque magnus habetur, senati decretum fit, sicuti ille censuerat. sed multa mihi legenti, multa audienti, quae populus Romanus domi militiaeque, mari atque terra praeclara facinora fecit, forte lubuit adtendere, quae res maxume tanta negotia sustinuisset. sciebam saepenumero parva manu cum magnis legionibus hostium contendisse; cognoveram parvis copiis bella gesta cum opulentis regibus, ad hoc saepe fortunae violentiam toleravisse, facundia Graecos, gloria belli Gallos ante Romanos fuisse. ac mihi multa agitati constabat, paucorum civium egregiam virtutem cuncta patravisse, eoque factum, uti divitias paupertas, multitudinem paucitas superaret. sed postquam luxu atque desidia civitas corrupta est, rursus res publica magnitudine sua imperatorum atque magistratuum vitia sustentabat, ac, sicuti effeta parentum, multis tempestatibus haud sane quisquam Romae virtute magnus fuit. sed memoria mea ingenti virtute, divorsis moribus fuere viri duo, M. Cato et G. Caesar; quos quoniam res obtulerat, silentio praeterire non fuit consilium, quin utriusque naturam et mores, quantum ingenio possem, aperirem.

54. Igitur his genus, actas, eloquentia prope aequalia fuere, magnitudo animi par, item gloria, sed alia alii. Caesar beneficiis ac munificentia magnus habebatur, integritate vitae Cato. ille mansuetudine et misericordia clarus factus, huic severitas dignitatem addiderat. Caesar dando, sublevando, ignoscendo, Cato nihil largiundo gloriam adeptus est. in altero miseri perfugium erat, in altero malis perniciēs; illius facilitas, huius constantia laudabatur. postremo Caesar in animum induxerat laborare, vigilare; negotiis amicorum intentus sua neglegere, nihil denegare, quod dono dignum esset; sibi magnum imperium, exerci-

tum, bellum novum exoptabat, ubi virtus enitescere posset. at Catoni studium modestiae, decoris, sed maxime severitatis erat. non divitiis cum divite, neque factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat, esse quam videri bonus malebat; ita quo minus petebat gloriam, eo magis illam adsequebatur.

55. Postquam, ut dixi, senatus in Catonis sententiam discessit, consul optimum factu ratus, noctem, quae instabat, antecapere, ne quid eo spatio novaretur, triumviros quae supplicium postulabat parare iubet; ipse, praesidiis dispositis, Lentulum in carcerem deducit; idem fit ceteris per praetores. est in carcere locus, quod Tullianum appellatur, ubi paululum ascenderis ad laevam, circiter duodecim pedes humi depressus. eum muniunt undique parietes atque insuper camera lapideis fornicibus iuncta, sed inculta, tenebris, odore foeda atque terribilis eius facies est. in eum locum postquam demissus est Lentulus, vindices rerum capitalium, quibus praeceptum erat, laqueo gulam fregere. ita ille patricius ex gente clarissima Corneliorum, qui consulare imperium Romae habuerat, dignum moribus factisque suis exitium vitae invenit. de Cethego, Statilio, Gabinio, Caepario eodem modo supplicium sumptum est.

56. Dum ea Romae geruntur, Catilina ex omni copia, quam et ipse adduxerat et Manlius habuerat, duas legiones instituit, cohortis pro numero militum complet, deinde, ut quisque voluntarius aut ex sociis in castra venerat, aequaliter distribuerat, ac brevi spatio legiones numero hominum expleverat, quom initio non amplius duobus milibus habuisset. sed ex omni copia circiter pars quarta erat militaribus armis instructa; ceteri, ut quemque casus armaverat, sparos aut lanceas, alii praeacutas sudis portabant. sed postquam Antonius cum exercitu adventabat, Catilina per montis iter facere, modo ad urbem, modo Galliam versus castra movere, hostibus occasionem pugnandi non dare; sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romae socii incepta patravissent. interea servitia repudiabat, quous initio ad eum magnae copiae concurrebant, opibus coniurationis fretus, simul alienum suis rationibus existumans, videri causam civium cum servis fugitivis communicavisse.

57. Sed postquam in castra nuntius pervenit Romae coniurationem patefactam, de Lentulo et Cethego ceteris-

que, quos supra memoravi, supplicium sumptum; plerique, quos ad bellum spes rapinarum aut novarum rerum studium inlexerat, dilabuntur; reliquos Catilina per montis asperos magnis itineribus in agrum Pistoriensem abducit, eo consilio, uti per tramites occulte perfugeret in Galliam Transalpinam. at Q. Metellus Celer cum tribus legionibus in agro Piceno praesidebat, ex difficultate rerum eadem illa existumans, quae supra diximus, Catilinam agitare. igitur, ubi iter eius ex perfugis cognovit, castra propere movit ac sub ipsis radicibus montium consedit, qua illi descensus erat in Galliam properanti. neque tamen Antonius procul aberat, utpote qui magno exercitu locis aequioribus expeditos in fuga sequeretur, sed Catilina postquam videt montibus atque copiis hostium sese clausum, in urbe res adversas, neque fugae neque praesidi ullam spem, optimum factu ratus in tali re fortunam belli temptare, statuit cum Antonio quam primum confligere. itaque contione advocata huiuscemodi orationem habuit.

58. „Compertum ego habeo, milites, verba virtutem non addere, neque ex ignavo strenuum neque fortem ex timido exercitum oratione imperatoris fieri. quanta quovis animo audacia natura aut moribus inest, tanta in bello patere solet. quem neque gloria neque pericula excitant, nequiquam hortere; timor animi auribus obficit. sed ego vos, quo pauca monerem, advocavi; simul uti causam mei consilii aperirem. scitis equidem, milites, socordia atque ignavia Lentuli quantam ipsi nobisque cladem attulerit; quoque modo, dum ex urbe praesidia opperior, in Galliam proficisci nequiverim. nunc vero quo loco res nostrae sint, iuxta mecum omnes intellegitis. exercitus hostium duo, unus ab urbe, alter a Gallia obstant; diutius in his locis esse, si maxime animus ferat, frumenti atque aliarum rerum egestas prohibet. quocunque ire placet, ferro iter aperiendum est. quapropter vos moneo, uti forti atque parato animo sitis et, quom proelium inibitis, memineritis vos divitias, decus, gloriam, praeterea libertatem atque patriam in dextris vestris portare. si vincimus, omnia nobis tuta erunt, commeatus abunde, municipia atque coloniae patebunt; si metu cesserimus, eadem illa adversa fient: neque locus neque amicus quisquam teget, quem arma non texerint. praeterea, milites, non eadem nobis et illis necessitudo impendet; nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus: illis supervacaneum est pro potentia

paucorum pugnare. quo audacius adgrediamini, memores pristinae virtutis. licuit vobis cum summa turpitudine in exilio aetatem agere; potuistis nonnulli Romae amissis bonis alienas opes expectare: quia illa foeda atque intoleranda viris videbantur, haec sequi decrevistis. si haec relinquere vultis, audacia opus est; nemo nisi victor pace bellum mutavit. nam in fuga sperare salutem, quom arma, quibus corpus tegitur, ab hostibus avorteris, ea vero dementia est. semper in proelio maxumum est periculum, qui maxime timent; audacia pro muro habetur. quom vos considero, milites, et quom facta vostra aestumo, magna me spes victoriae tenet. animus, aetas, virtus vostra me hortantur; praeterea necessitudo, quae etiam timidos fortis facit. nam multitudo hostium ne circumvenire queat, prohibent angustiae loci. quodsi virtuti vestrae fortuna inviderit, cavete, inulti animam amittatis, neu capti potius sicuti pecora trucidemini, quam virorum more pugnantem cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis."

59. Haec ubi dixit, paululum commoratus, signa canere iubet atque instructos ordines in locum aequum deducit. dein remotis omnium equis, quo militibus exaequato periculo animus amplior esset, ipse pedes exercitum pro loco atque copiis instruit. nam uti planities erat inter sinistros montis et a dextra rupe aspera, octo cohortis in fronte constituit, reliquarum signa in subsidio artius collocat. ab his centuriones omnis, lectos et evocatos, praeterea ex gregariis militibus optimum quemque armatum in primam aciem subducit. G. Manlium in dextra, Faesulanum quendam in sinistra parte curare iubet; ipse cum libertis et colonis propter aquilam adsistit, quam bello Cimbrico G. Marius in exercitu habuisse dicebatur. at ex altera parte G. Antonius, pedibus aeger, quod proelio adesse nequibat, M. Petreio legato exercitum permittit. ille cohortis veteranas, quas tumulti causa conscripserat, in fronte, post eas ceterum exercitum in subsidiis locat. ipse equo circumiens, unum quemque nominans adpellat, hortatur, rogat, ut meminerint, se contra latrones incermis, pro patria, pro liberis, pro aris atque focis suis certare. homo militaris, quod amplius annos triginta tribunus atque praefectus, aut legatus aut praetor cum magna gloria in exercitu fuerat, plerosque ipsos factaque eorum fortia noverat; ea commemorando militum animos accendebat.

60. Sed ubi, omnibus rebus exploratis, Petreius tuba signum dat, cohortis paulatim incedere iubet, idem facit hostium exercitus. postquam eo ventum est, unde [a] ferentariis proelium committi posset, maximo clamore cum infestis signis concurrunt; pila omittunt, gladiis res geritur. veterani, pristinae virtutis memores, cominus acriter instare; illi haud timidi resistunt; maxuma vi certatur. interea Catilina cum expeditis in prima acie versari, laborantibus subcurrere; integros pro sauciis accersere, omnia providere, multum pugnare, ipse saepe hostem ferire; strenui militis et boni imperatoris officia simul exequabatur. Petreius, ubi videt Catilinam, contra ac ratus erat, magna vi tendere, cohortem praetoriam in medios hostis inducit, eosque perturbatos atque alios alibi resistentes interficit; deinde utrimque ex lateribus ceteros adgreditur. Manlius et Faesulanus in primis pugnantes cadunt. postquam Catilina fusas copias seque cum paucis relictum videt, memor generis atque pristinae suae dignitatis, in confertissimos hostis incurrit ibique pugnans confoditur.

61. Sed confecto proelio, tum vero cerneret, quanta audacia, quanta vis animi fuisset in exercitu Catilinae. nam fere, quem quisque vivos pugnando locum ceperat, eum anima amissa corpore tegebat. pauci autem, quos medios cohors praetoria disiecerat, paulo divorsius, sed omnes tamen advorsis vulneribus conciderant. Catilina vero longe a suis inter hostium cadavera repertus est, paululum etiam spirans ferociamque animi, quam habuerat vivos, in vultu retinens. postremo ex omni copia neque in proelio neque in fuga quisquam civis ingenuus captus est: ita cuncti suae hostiumque vitae iuxta pepercerant. neque tamen exercitus populi Romani laetam aut incruentam victoriam adeptus erat; nam strenuissimus quisque aut occiderat in proelio aut graviter vulneratus discesserat. multi autem, qui e castris visundi aut spoliandi gratia processerant, volventes hostilia cadavera, amicum alii, pars hospitem aut cognatum reperiebant; fuere item, qui inimicos suos cognoscerent. ita varie per omnem exercitum laetitia, maeror, luctus atque gaudia agitabantur.

G. SALUSTI CRISPI

BELLUM IUGURTHINUM.

1. Falso queritur de natura sua genus humanum, quod inbecilla atque aevi brevis forte potius quam virtute regatur. nam contra reputando neque maius aliud neque praestabilius invenias, magisque naturae industriam hominum quam vim aut tempus deesse. sed dux atque imperator vitae mortalium animus est, qui, ubi ad gloriam virtutis via grassatur, abunde pollens potensque et clarus est, neque fortuna eget, quippe probitatem, industriam aliasque artis bonas neque dare neque eripere quoiquam potest. sin captus pravis cupidinibus ad inertiam et voluptatis corporis vessum datus est, perniciose lubricine paulisper usus, ubi per socordiam vires, tempus, ingenium diffluxere, naturae infirmitas accusatur; suam quique culpam auctores ad negotia transferunt. quodsi hominibus bonarum rerum tanta cura esset, quanto studio aliena ac nihil profutura multaque etiam periculosa petunt; neque regerentur magis quam regerent casus, et eo magnitudinis procederent, ubi pro mortalibus gloria aeterni fierent.

2. Nam uti genus hominum compositum ex corpore et anima est, ita res cunctae studiaque omnia nostra corporis alia, alia animi naturam sequuntur. igitur praeclara facies, magnae divitiae, ad hoc vis corporis et alia huiusmodi omnia brevi dilabuntur; at ingenii egregia facinora sicuti anima immortalia sunt. postremo corporis et fortunae bonorum ut initium sic finis est, omniaque orta occidunt et aucta senescunt: animus incorruptus, aeternus, rector humani generis, agit atque habet cuncta neque ipse habetur. quo magis pravitas eorum admiranda est, qui dediti corporis gaudiis per luxum et ignaviam aetatem agunt, ceterum ingenium, quo neque melius neque amplius aliud in natura mortalium est, incultu atque socordia torpescere sinunt; quom praesertim tam multae variaeque sint artes animi, quibus summa claritudo paratur.

3. Verum ex his magistratus et imperia, postremo omnis cura rerum publicarum minime mihi hac tempestate capiunda videntur; quoniam neque virtuti honos datur, neque illi, quibus per fraudem ius fuit, utique fusi aut eo

magis honesti sunt. nam vi quidem regere patriam aut parentes, quamquam et possis et delicta corrigas, tamen inopportunum est; quom praesertim omnes rerum mutationes caedem, fugam, aliaque hostilia portendant; frustra autem niti, neque aliud se fatigando nisi odium quaerere, extremae dementiae est; nisi forte quem inhonesta et pernicioiosa lubido tenet, potentiae paucorum decus atque libertatem suam gratificari.

4. Ceterum ex aliis negotiis, quae ingenio exercentur, in primis magno usui est memoria rerum gestarum: cuius de virtute quia multi dixerunt, praetereundum puto; simul ne per insolentiam quis existimet memet studium meum laudando extollere. atque ego credo fore, qui, quia decrevi procul a re publica aetatem agere, tanto tamque utili labori meo nomen inertiae inponant: certe, quibus maxuma industria videtur salutare plebem et convivii gratiam quaerere. qui si reputaverint, et quibus ego temporibus magistratum adeptus sim, et quales viri idem adsequi nequiverint, et postea quae genera hominum in senatum pervenerint, profecto existumabunt me magis merito quam ignavia iudicium animi mei mutavisse, maiusque commodum ex otio meo quam ex aliorum negotiis rei publicae venturum. nam saepe ego audiivi, Q. Maxumum, P. Scipionem, praeterea civitatis nostrae praeclaros viros solitos ita dicere, quom maiorum imagines intuerentur, vehementissime sibi animum ad virtutem accendi. scilicet non ceram illam neque figuram tantam vim in sese habere, sed memoria rerum gestarum eam flammam egregiis viris in pectore crescere neque prius sedari, quam virtus eorum famam atque gloriam adaequaverit. at contra, quis est omnium his moribus, quin divitiis et sumptibus, non probitate neque industria cum maioribus suis contendat? etiam homines novi, qui antea per virtutem soliti erant nobilitatem antevenire, furtim et per latrocinia potius quam bonis artibus ad imperia et honores nituntur; perinde quasi praetura et consulatus atque alia omnia huiusmodi per se ipsa clara [et] magnifica sint, ac non perinde habeantur, ut eorum, qui ea sustinent, virtus est. verum ego liberius altiusque processui, dum me civitatis morum piget taedetque; nunc ad inceptum redeo.

5. Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Iugurtha rege Numidarum gessit; primum quia magnum et atrox variaque victoria fuit, dein quia tunc primum superbiae nobilitatis obviam itum est; quae contentio divina

et humana cuncta permiscuit eoque vecordiae processit, uti studiis civilibus bellum atque vastitas Italiae finem faceret. sed priusquam huiusmodi rei initium expediam, pauca supra repetam, quo ad cognoscendum omnia industria magis magisque in aperto sint. bello Punico secundo, quo dux Karthaginensium Hannibal post magnitudinem nominis Romani Italiae opes maxime adtriverat, Masinissa rex Numidarum, in amicitiam receptus a P. Scipione, cui postea Africano cognomen ex virtute fuit, multa et praeclara rei militaris facinora fecerat; ob quae victis Karthaginensibus et capto Suface, quous in Africa magnum atque late imperium valuit, populus Romanus quascunque urbis et agros manu ceperat, regi dono dedit. igitur amicitia Masinissae bona atque honesta nobis permansit. sed imperi vitaeque eius finis idem fuit. dein Micipsa filius regnum solus obtinuit, Mastanabale et Gulussa fratribus morbo absumptis. is Adherbalem et Hiempsalem ex sese genuit, Iugurthamque, filium Mastanabalis fratris, quem Masinissa, quod ortus ex concubina erat, privatum dereliquerat, eodem cultu quo liberos suos domi habuit.

6. Qui ubi primum adolevit, pollens viribus, decora facie, sed multo maxime ingenio validus, non se luxu neque inertiae corrumpendum dedit, sed, uti mos gentis illius est, equitare, iaculari, cursu cum aequalibus certare, et quom omnis gloria anteiret, omnibus tamen carus esse; ad hoc pleraque tempora in venando agere, leonem atque alias feras primus aut in primis ferire, plurimum facere et minimum ipse de se loqui. quibus rebus Micipsa tametsi initio laetus fuerat, existumans virtutem Iugurthae regno suae gloriae fore, tamen, postquam hominem adulescentem exacta sua aetate et parvis liberis magis magisque crescere intellegit, vehementer eo negotio permotus, multa cum animo suo volvebat. terrebat eum natura mortalium avida imperi et praeceps ad explendam animi cupidinem, praeterea oportunitas suae liberorumque aetatis, quae etiam mediocris viros spe praedae transvorsos agit; ad hoc studia Numidarum in Iugurtham accensa, ex quibus, si talem virum dolis interfecisset, ne qua seditio aut bellum oriretur, anxius erat.

7. His difficultatibus circumventus ubi videt neque per vim neque insidiis obprimi posse hominem tam acceptum popularibus, quod erat Iugurtha manu promptus et adpetens gloriae militaris, statuit eum obiectare periculis et eo modo fortunam temptare. igitur bello Numantino Micipsa,

quem populo Romano equitum atque peditum auxilia mitteret, sperans vel ostentando virtutem vel hostium saevitia facile eum occasurum, praefecit Numidis, quos in Hispaniam mittebat. sed ea res longe aliter, ac ratus erat, evenit. nam Iugurtha, ut erat inpigro atque acri ingenio, ubi naturam P. Scipionis, qui tum Romanis imperator erat, et morem hostium cognovit, multo labore multaque cura, praeterea modestissime parendo et saepe obviam eundo periculis in tantam claritudinem brevi pervenerat, ut nostris vehementer carus, Numantinis maximo terrori esset. ac sane, quod difficile in primis est, et proelio strenuus erat et bonus consilio; quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex audacia temeritatem adferre plerumque solet. igitur imperator omnis fere res asperas per Iugurtham agere, in amicis habere, magis magisque eum in dies amplecti; quippe cuius neque consilium neque inceptum ullum frustra erat. huc accedebat munificentia animi et ingeni sollertia, quibus rebus sibi multos ex Romanis familiari amicitia coniunxerat.

8. Ea tempestate in exercitu nostro fuere complures novi atque nobiles, quibus divitiae bono honestoque potiores erant, factiosi domi, potentes apud socios, clari magis quam honesti, qui Iugurthae non mediocrem animum pollicitando accendebant, si Micipsa rex occidisset, fore, uti solus imperio Numidiae potiretur, in ipso maxumam virtutem, Romae omnia venalia esse. sed postquam Numantia deleta P. Scipio dimittere auxilia et ipse revorti domum decrevit, donatum atque laudatum magnifice pro contione Iugurtham in praetorium adduxit ibique secreto monuit, ut potius publice quam privatim amicitiam populi Romani coleret neu quibus largiri insuesceret; periculose a paucis emi, quod multorum esset: si permanere vellet in suis artibus, ultro illi et gloriam et regnum venturum, sin properantius pergeret, suamet ipsum pecunia praecipitem casurum.

9. Sic locutus cum litteris eum, quas Micipsae redderet, dimisit. earum sententia haec erat: „Iugurthae tui bello Numantino longe maxuma virtus fuit, quam rem tibi certo scio gaudio esse. nobis ob merita sua carus est; ut idem senatui et populo Romano sit, summa ope nitimur. tibi quidem pro nostra amicitia gratulor. en habes virum dignum te atque avo suo Masinissa.“ igitur rex, ubi ea, quae fama acceperat, ex litteris imperatoris ita esse cognovit, cum virtute tum gratia viri permotus flexit animum

suum et Iugurtham beneficiis vincere adgressus est, statimque eum adoptavit et testamento pariter cum filiis heredem instituit, sed ipse paucos post annos morbo atque aetate confectus quom sibi finem vitae adesse intellegeret, coram amicis et cognatis itemque Adherbale et Hiempsale filiis dicitur huiusmodi verba cum Iugurtha habuisse.

10. „Parvom ego, Iugurtha, te amisso patre, sine spe, sine opibus, in meum regnum accepi, existumans non minus me tibi, quam liberis si genuissem, ob beneficia carum fore; neque ea res falsum me habuit, nam, ut alia magna et egregia tua omittam, novissime rediens Numan-tia meque regnumque meum gloria honoravisti tuaque vir-tute nobis Romanos ex amicis amicissimos fecisti; in Hispania nomen familiae renovatum est; postremo, quod difficillimum inter mortalis est, gloria invidiam vicisti. nunc, quoniam mihi natura finem vitae facit, per hanc dexteram, per regni fidem moneo obtestorque te, uti hos, qui tibi genere propinqui, beneficio meo fratres sunt, caros habeas, neu malis alienos adiungere quam sanguine con-iunctos retinere. non exercitus neque thesauri praesidia regni sunt, verum amici, quos neque armis cogere neque auro parare queas; officio et fide pariuntur. quis autem amicior quam frater fratri? aut quem alienum fidum inve-nies, si tuis hostis fueris? equidem ego vobis regnum trado firmum, si boni eritis, si mali, inbecillum. nam concordia parvae res crescunt, discordia maxumae dilabuntur. cete-rum ante hos te, Iugurtha, qui aetate et sapientia prior es, ne aliter quid eveniat, providere decet. nam in omni certamine qui opulentior est, etiamsi accipit iniuriam, ta-men quia plus potest, facere videtur. vos autem, Adher-bale et Hiempsal, colite, observate talem hunc virum, imi-tamini virtutem et enitimini, ne ego meliores liberos sumpsisse videar quam genuisse.“

11. Ad ea Iugurtha, tametsi regem ficta locutum in-tellegebat et ipse longe aliter animo agitabat, tamen pro tempore benigne respondit. Micipsa paucis post diebus moritur. postquam illi more regio iusta magnifice fece-rant, reguli in unum convenerunt, ut inter se de cunctis negotiis disceptarent. sed Hiempsal, qui minus ex illis erat, natura ferox et iam ante ignobilitatem Iugurthae, quia materno genere impar erat, despiciens, dextra Adher-balem adsedit, ne medius ex tribus, quod apud Numidas honori ducitur, Iugurtha foret. dein tamen ut aetati con-cederet fatigatus a fratre, vix in partem alteram transductus

est. ibi quom multa de administrando imperio dissererent, Iugurtha inter alias res iacit, oportere quinquenni consulta et decreta omnia rescindi; nam per ea tempora confectum annis Micipsam parum animo valuisse. tum idem Hiempsal placere sibi respondit; nam ipsum illum his tribus proxumis annis adoptione in regnum pervenisse. quod verbum in pectus Iugurthae altius quam quisquam ratus erat, descendit. itaque ex eo tempore ira et metu anxius moliri, parare atque ea modo cum animo habere, quibus Hiempsal per dolum caperetur. quae ubi tardius procedunt neque lenitur animus ferox, statuit quovis modo inceptum perficere.

12. Primo conventu, quem ab regulis factum supra memoravi, propter dissensionem placuerat dividi thesauros finisque imperi singulis constitui. itaque tempus ad utramque rem decernitur, sed maturius ad pecuniam distribuendam. reguli interea in loca propinqua thesauris alius alio concessere. sed Hiempsal in oppido Thirmita forte eius domo utebatur, qui proximus licitor Iugurthae carus acceptusque ei semper fuerat; quem ille casu ministrum oblatum promissis onerat inpellitque, uti tamquam suam visens domum eat, portarum clavis adulterinas paret (nam verae ad Hiempsalem referebantur); ceterum, ubi res postularet, se ipsum cum magna manu venturum. Numida mandata brevi conficit atque, uti doctus erat, noctu Iugurthae milites introducit. qui postquam in aedis inrupere, divorsi regem quaerere, dormientis alios, alios occurrentis interficere, scrutari loca abdita, clausa effringere, strepitu et tumultu omnia miscere; quom Hiempsal interim reperitur occultans se tugurio mulieris ancillae, quo initio pavidus et ignarus loci perfugerat. Numidae caput eius, ut iussi fuerant, ad Iugurtham referunt.

13. Ceterum fama tanti facinoris per omnem Africam brevi tempore divolgatur; Adherbalem omnisque, qui sub imperio Micipsae fuerant, metus invadit; in duas partis Numidae discedunt; plures Adherbalem sequuntur, sed illum alterum bello meliores. igitur Iugurtha quam maximas potest copias armat, urbis partim vi, alias voluntate imperio suo adiungit, omni Numidiae imperare parat. Adherbal, tametsi Romam legatos miserat, qui senatum docerent de caede fratris et fortunis suis, tamen fretus multitudine militum, parabat armis contendere. sed ubi res ad certamen venit, victus ex proelio profugit in provinciam ac deinde Romam contendit. tum Iugurtha patris con-

siliis, postquam omnis Numidiae potiebatur, in otio facinus suum cum animo reputans, timere populum Romanum neque advorsus iram eius usquam nisi in avaritia nobilitatis et pecunia sua spem habere. itaque paucis diebus cum auro et argento multo Romam legatos mittit, quis praecipit, primum uti veteres amicos muneribus expleant, deinde novos adquirant, postremo quaecunque possint largiundo parare ne cunctentur. sed ubi Romam legati venere et ex praecepto regis hospitibus aliisque, quorum ea tempestate in senatu auctoritas pollebat, magna munera misere, tanta commutatio incessit, ut ex maxuma invidia in gratiam et favorem nobilitatis Iugurtha veniret; quorum pars spe, alii praemio inducti, singulos ex senatu ambiundo nitebantur, ne gravius in eum consuleretur. igitur ubi legati satis confidunt, die constituto senatus utrisque datur. tum Adherbalem hoc modo locutum accepimus.

14. „Patres conscripti, Micipsa pater meus moriens mihi praecepit, uti regni Numidiae tantummodo procuracionem existumarem meam, ceterum ius et imperium eius penes vos esse; simul eniterer domi militiaeque quam maxumo usui esse populo Romano; vos mihi cognatorum, vos in adfinium locum ducerem: si ea fecissem, in vostra amicitia exercitum, divitias, munimenta regni me habiturum. quae quom praecepta parentis mei agitare, Iugurtha, homo omnium, quos terra sustinet, sceleratissimus contempto imperio vostro, Masinissae me nepotem et iam ab stirpe socium atque amicum populi Romani regno fortunisque omnibus expulit. atque ego, patres conscripti, quoniam eo miseriarum venturus eram, vellem potius ob mea quam ob maiorum meorum beneficia posse a vobis auxilium petere, ac maxume deberi mihi beneficia populi Romani, quibus non egerem; secundum ea, si desideranda erant, uti debitis uterer. sed quoniam parum tuta per se ipsa probitas est, neque mihi in manu fuit, Iugurtha qualis foret, ad vos confugi, patres conscripti, quibus, quod mihi miserrimum est, cogor prius oneri quam usui esse. ceteri reges aut bello victi in amicitiam a vobis recepti sunt, aut in suis dubiis rebus societatem vestram adpetiverunt; familia nostra cum populo Romano bello Karthaginensi amicitiam instituit, quo tempore magis fides eius quam fortuna petenda erat. quorum progeniem vos, patres conscripti, nolite pati me nepotem Masinissae frustra a vobis auxilium petere. si ad impetrandum nihil causae haberem praeter miserandam fortunam, quod paulo ante

rex genere, fama atque copiis potens, nunc deformatus aerumnis, inops, alienas opes expecto, tamen erat maiestatis Romani populi prohibere iniuriam neque pati quouisquam regnum per scelus crescere. verum ego his finibus eiectus sum, quos maioribus meis populus Romanus dedit, unde pater et avos meus una vobiscum expulere Sufacem et Karthaginiensis. vostra beneficia mihi erepta sunt, patres conscripti, vos in mea iniuria despecti estis. eheu me miserum! huccine, Micipsa pater, beneficia tua evasere, ut, quem tu parem cum liberis tuis regnique participem fecisti, is potissimum stirpis tuae extinator sit? nunquamne ergo familia nostra quieta erit? semperne in sanguine, ferro, fuga versabitur? dum Karthaginienses incolumes fuere, iure omnia saeva patiebamur; hostes ab latere, vos amici procul, spes omnis in armis erat. postquam illa pestis ex Africa eiecta est, laeti pacem agitabamus, quippe quis hostis nullus erat, nisi forte quem vos iussissetis. ecce autem ex improviso Iugurtha, intoleranda audacia, scelere atque superbia se efferens, fratre meo atque eodem propinquo suo interfecto, primum eius regnum sceleris sui praedam fecit, post, ubi me isdem dolis nequit capere, nihil minus quam vim aut bellum expectantem in imperio vostro, sicut videtis, extorrem patria, domo, inopem et coopertum miseriis effecit, ut ubivis tutius quam in regno meo essem. ego sic existumabam, patres conscripti, uti praedicantem audiveram patrem meum, qui vostram amicitiam diligenter colerent, eos multum laborem suscipere, ceterum ex omnibus maxime tutos esse. quod in familia nostra fuit, praestitit, uti in omnibus bellis adesset vobis; nos uti per otium tuti simus, in vostra manu est, patres conscripti. pater nos duos fratres reliquit; tertium, Iugurtham, beneficiis suis ratus est coniunctum nobis fore. alter eorum necatus est, alterius ipse ego manus inpias vix effugi. quid agam? aut quo potissimum infelix accedam? generis praesidia omnia extincta sunt; pater, uti necesse erat, naturae concessit; fratri, quem minime decuit, propinquus per scelus vitam eripuit; adfinis, amicos, propinquos ceteros meos alium alia clades oppressit; capti ab Iugurtha pars in crucem acti, pars bestiis obiecti sunt; pauci, quibus relicta est anima, clausi in tenebris, cum maerore et luctu morte graviolem vitam exigunt. si omnia, quae aut amisi aut ex necessariis adversa facta sunt, incolumia manerent, tamen, si quid ex improviso mali accidisset, vos inplorarem, patres conscripti,

quibus pro magnitudine imperi ius et iniurias omnis curae esse decet. nunc vero exul patria, domo, solus atque omnium honestarum rerum egens, quo accedam aut quos adpellem? nationesne an reges, qui omnes familiae nostrae ob vostram amicitiam infesti sunt? an quoquam mihi adire licet, ubi non maiorum meorum hostilia monumenta plurima sint? aut quisquam nostri misereri potest, qui aliquando vobis hostis fuit? postremo Masinissa nos ita instituit, patres conscripti, ne quem coleremus nisi populum Romanum, ne societates, ne foedera nova acciperemus; abunde magna praesidia nobis in vostra amicitia fore; si huic imperio fortuna mutaretur, una occidendum nobis esse. virtute ac dis volentibus magni estis et opulenti; omnia secunda et oboedientia sunt; quo facilius sociorum iniurias curare licet. tantum illud vereor, ne quos privata amicitia Iugurthae parum cognita transvorsos agat, quos ego audio maxuma ope niti, ambire, fatigare vos singulos, ne quid de absente incognita causa statuatis, fingere me verba et fugam simulare, quoi licuerit in regno manere. quodutinam illum, quouis inpio facinore in has miserias proiectus sum, eadem haec simulantem videam, et aliquando aut apud vos aut apud deos immortalis rerum humanarum cura oriatur; nae ille, qui nunc sceleribus suis ferox atque praeclarus est, omnibus malis excruciatu inpietatis in parentem nostrum, fratris mei necis mearumque miseriarum gravis poenas reddat. iamiam frater, animo meo carissime, quamquam tibi immaturo et unde minime decuit vita erepta est, tamen laetandum magis quam dolendum puto casum tuum; non enim regnum tuum, sed fugam, exilium, egestatem et omnis has, quae me premunt, aerumnas cum anima simul amisisti. at ego infelix, in tanta mala praecipitatus ex patrio regno, rerum humanarum spectaculum praebeo, incertus quid agam, tuasne iniurias persequar, ipse auxili egens, an regno consulam, quouis vitae necisque potestas ex opibus alienis pendet. utinam emori fortunis meis honestus exitus esset! neu vivere contemptus viderer, si defessus malis iniuriae concessissem. nunc neque vivere lubet, neque mori licet sine dedecore. patres conscripti, per vos, per liberos atque parentes vestros, per maiestatem populi Romani subvenite mihi misero, ite obviam iniuriae, nolite pati regnum Numidiae, quod vestrum est, per scelus et sanguinem familiae nostrae tabescere."

15. Postquam rex finem loquendi fecit, legati Iugurthae, largitione magis quam causa freti, paucis respondent:

ἄνθρωποι θεοκρατῆς ὑποτάκτου βασιλέως

„Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum; Adherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequivisset: Iugurtham ab senatu petere, ne se alium putarent, ac Numantiae cognitus esset, neu verba inimici ante facta sua ponerent.“ deinde utrique curia egrediuntur. senatus statim consulitur: fautores legatorum, praeterea senatus magna pars gratia depravata, Adherbalis dicta contemnere, Iugurthae virtutem extollere laudibus; gratia, voce, denique omnibus modis pro alieno scelere et flagitio sua quasi pro gloria nitebantur. at contra pauci, quibus bonum et aequum divitiis carius erat, subveniendum Adherbali et Hiempsalis mortem severe vindicandam censebant; sed ex omnibus maxime Aemilius Scaurus, homo nobilis, impiger, factionis, avidus potentiae, honoris, divitiarum, ceterum vitia sua callide occultans. is postquam videt regis largitionem famosam impudentemque, veritus, quod in tali re solet, ne polluta licentia invidiam accenderet, animum a consueta lubricitate continuit.

16. Vicit tamen in senatu pars illa, quae vero pretium aut gratiam anteferebat. decretum fit, uti decem legati regnum, quod Micipsa obtinuerat, inter Iugurtham et Adherbalem dividerent. quoniam legationis princeps fuit L. Opimius, homo clarus et tum in senatu potens, quia consul, G. Graccho et M. Fulvio Flacco interfectis, acerrime victoriam nobilitatis in plebem exercuerat. eum Iugurtha tametsi Romae in amicis habuerat, tamen accuratissime recepit, dando et pollicendo multa perfecit, uti fama, fide, postremo omnibus suis rebus commodum regis anteferebat. reliquos legatos eadem via adgressus, plerosque capit; paucis carior fides quam pecunia fuit. in divisione, quae pars Numidiae Mauretanium attingit, agro virisque opulentior, Iugurthae traditur: illam alteram specie quam usu potiore, quae portuosior et aedificiis magis exornata erat, Adherbal possedit.

17. Res postulare videtur Africae situm paucis exponere et eas gentis, quibuscum nobis bellum aut amicitia fuit, attingere. sed quae loca et nationes ob calorem aut asperitatem, item solitudines minus frequentata sunt, de his haud facile compertum narraverim; cetera quam paucissimis absolvam. in divisione orbis terrae plerique in parte tertia Africam posuere, pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa. ea finis habet ab occidente fretum nostri maris et Oceani, ab ortu solis

declivem latitudinem, quem locum Katabathmon incolae adpellant. mare saevom, inportuosum, ager frugum fertilis, bonus pecori, arbori infecundus, caelo terraque penuria aquarum. genus hominum salubri corpore, velox, patiensque laborum; plerosque senectus dissolvit, nisi qui ferro aut bestiis interiere; nam morbus haud saepe quemquam superat; ad hoc malefici generis plurima animalia. sed qui mortales initio Africam habuerint, quique postea accesserint, aut quomodo inter se permixti sint, quamquam ab ea fama, quae plerosque obtinet, divorsum est, tamen uti ex libris Punicis, qui regis Hiempsalis dicebantur, interpretatum nobis est, utique rem sese habere cultores eius terrae putant, quam paucissimis dicam. ceterum fides eius rei penes auctores erit.

18. Africam initio habuere Gaetuli et Libyes, asperi inculique, quis cibus erat caro ferina atque humi pabulum, uti pecoribus. hi neque moribus neque lege aut imperio quousquam regebantur; vagi, palantes, quas nox coegerat, sedes habebant. sed postquam in Hispania Hercules, sicuti Afri putant, interit, exercitus eius, compositus ex variis gentibus, amisso duce ac passim multis sibi quisque imperium petentibus, brevi dilabuntur. ex eo numero Medi, Persae et Armeni, navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos occupavere. sed Persae intra Oceanum magis; hique alveos navium invorsos pro tuguriis habuere, quia neque materia in agris neque ab Hispanis emundi aut mutandi copia erat; mare magnum et ignara lingua commercia prohibebant. hi paulatim per connubia Gaetulos secum miscuere, et quia saepe temptantes agros alia, deinde alia loca petiverant, semet ipsi Nomadas adpellavere. ceterum adhuc aedificia Numidarum agrestium, quae mapalia illi vocant, oblonga, incurvis lateribus tecta, quasi navium carinae sunt. Medis autem et Armenis accessere Libyes (nam hi propius mare Africum agitabant, Gaetuli sub sole magis, haud procul ab ardoribus); hique mature oppida habuere; nam freto divisi ab Hispania mutare res inter se instituerant. nomen eorum paulatim Libyes conrupere, barbara lingua Mauros pro Medis adpellantes. sed res Persarum brevi adolevit; ac postea nomine Numidae, propter multitudinem a parentibus digressi, possedere ea loca, quae proxume Karthaginem Numidia adpellatur. deinde utrique alteris freti finitimos armis aut metu sub imperium suum coegere, nomen gloriamque sibi addidere; magis ii, qui ad nostrum mare

processerant, quia Libyes quam Gaetuli minus bellicosi. denique Africae pars inferior pleraque ab Numidis possessa est; victi omnes in gentem nomenque imperantium concessere.

19. Postea Phoenices, alii multitudinis domi minuendae gratia, pars imperi cupidine, sollicitata plebe et aliis novarum rerum avidis, Hipponem, Hadrumentum, Leptim aliasque urbis in ora maritima condidere, eaeque brevi multum auctae, pars originibus suis praesidio, aliae decori fuere. nam de Karthagine silere melius puto quam parum dicere, quoniam alio properare tempus monet. igitur ad Katabathmon, qui locus Aegyptum ab Africa dividit, secundo mari prima Cyrene est, colonia Theraeon, ac deinceps duae Syrtes, interque eas Leptis; deinde Philaenon arae, quem locum Aegyptum versus finem imperi habuere Karthaginienses, post aliae Punicae urbes. cetera loca usque ad Mauretaniam Numidae tenent; proxime Hispaniam Mauri sunt. super Numidiam Gaetulos accepimus partim in tuguriis, alios incultius vagos agitare, post eos Aethiopas esse, dehinc loca exusta solis ardoribus. igitur bello Iugurthino pleraque ex Punicis oppida et finis Karthaginiensium, quos novissime habuerant, populus Romanus per magistratus administrabat, Gaetulorum magna pars et Numidae usque ad flumen Mulucham sub Iugurtha erant, Mauris omnibus rex Bocchus imperitabat, praeter nomen cetera ignarus populi Romani, itemque nobis neque bello neque pace antea cognitus. de Africa et eius incolis ad necessitudinem rei satis dictum.

20. Postquam, diviso regno, legati Africa discessere, et Iugurtha contra timorem animi praemia sceleris adeptum sese videt, certum esse ratus, quod ex amicis apud Numantiam acceperat, omnia Romae venalia esse, simul et illorum pollicitationibus accensus, quos paulo ante muneribus expleverat, in regnum Adherbalem animum intendit. ipse acer, bellicosus; at is, quem petebat, quietus, inbellis, placido ingenio, oportunus iniuriae, metuens magis quam metuendus. igitur ex improviso finis eius cum magna manu invadit; multos mortalis cum pecore atque alia praeda capit, aedificia incendit, pleraque loca hostiliter cum equitatu accedit, deinde cum omni multitudine in regnum suum convortit, existumans Adherbalem dolore permotum iniurias suas manu vindicaturum, eamque rem belli causam fore. at ille, quod neque se parem armis existumabat et amicitia populi Romani magis quam Numi-

dis fretus erat, legatos ad Iugurtham de iniuriis questum misit; qui tametsi contumeliosa dicta rettulerant, prius tamen omnia pati decrevit quam bellum sumere, quia temptatum antea secus cesserat. neque eo magis cupido Iugurthae minuebatur, quippe qui totum eius regnum animo iam invaserat. itaque non uti antea cum praedatoria manu, sed magno exercitu comparato bellum gerere coepit et aperte totius Numidiae imperium petere. ceterum qua pergebat urbis, agros vastare, praedas agere, suis animum, hostibus terrorem augere.

21. Adherbal ubi intellegit eo processum, uti regnum aut relinquendum esset aut armis retinendum, necessario copias parat et Iugurthae obvius procedit. interim haud longe a mari prope Cirtam oppidum utriusque exercitus consedit, et quia diei extremum erat, proelium non inceptum. sed ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine, milites Iugurthini signo dato castra hostium invadunt; semisomnos partim, alios arma sumentis fugant funduntque; Adherbal cum paucis equitibus Cirtam profugit, et ni multitudo togatorum fuisset, quae Numidas insequentis moenibus prohibuit, uno die inter duos reges coeptum atque patratum bellum foret. igitur Iugurtha oppidum circumscedit, vineis turribusque et machinis omnium generum expugnare adgreditur, maxime festinans tempus legatorum antecapere, quos ante proelium factum ab Adherbale Romam missos audiverat. sed postquam senatus de bello eorum accepit, tres adulescentes in Africam legantur, qui ambos reges adeant, senatus populiue Romani verbis nuntient: „Velle et censere eos ab armis discedere, de controversiis suis iure potius quam bello disceptare; ita seque illisque dignum esse.“

22. Legati in Africam maturantes veniunt, eo magis, quod Romae, dum proficisci parant, de proelio facto et oppugnatione Cirtae audiebatur; sed is rumor clemens erat. quorum Iugurtha accepta oratione respondit: „Sibi neque maius quidquam neque carius auctoritate senatus esse; ab adolescentia ita se enisum, ut ab optumo quoque probaretur; virtute, non malitia P. Scipioni, summo viro, placuisse; ob eandem artis a Micipsa, non penuria liberorum, in regnum adoptatum esse. ceterum quod plura bene atque strenue fecisset, eo animum suum iniuriam minus tolerare: Adherbalem dolis vitae suae insidiatum; quod ubi conperisset, sceleri eius obviam isse; populum Romanum neque recte neque pro bono facturum, si ab iure

gentium sese prohibuerit; postremo de omnibus rebus legatos Romam brevi missurum.“ ita utrique digrediuntur. Adherbalis adpellandi copia non fuit.

23. Iugurtha ubi eos Africa decessisse ratus est, neque propter loci naturam Cirtam armis expugnare potest, vallo atque fossa moenia circumdat, turris extruit easque praesidiis firmat, praeterea dies noctisque aut per vim aut dolis temptare, defensoribus moenium praemia modo, modo formidinem ostentare, suos hortando ad virtutem arrigere, prorsus intentus cuncta parare. Adherbal, ubi intellegit omnis suas fortunas in extremo sitas, hostem infestum, auxili spem nullam, penuria rerum necessariarum bellum non trahi posse, ex his, qui una Cirtam profugerant, duos maxime inpigros delegit; eos multa pollicendo ac miserando casum suum confirmat, uti per hostium munitiones noctu ad proximum mare, dein Romam pergerent. Numidae paucis diebus iussa efficiunt; litterae Adherbalis in senatu recitatae, quarum sententia haec fuit.

24. „Non mea culpa saepe ad vos oratum mitto, patres conscripti, sed vis Iugurthae subigit, quem tanta lubido extinguendi me invasit, ut neque vos neque deos immortalis in animo habeat, sanguinem meum quam omnia malit. itaque quintum iam mensem socius et amicus populi Romani armis obsessus teneor, neque mihi Micipsae patris mei beneficia neque vostra decreta auxiliantur; ferro aut fame acrius urguear incertus sum. plura de Iugurtha scribere dehortatur me fortuna mea; etiam antea expertus sum parum fidei miseris esse. nisi tamen intellego illum supra quam ego sum petere, neque simul amicitiam vestram et regnum meum sperare. utrum gravius existimet, nemini occultum est. nam initio occidit Hiempsalem, fratrem meum, deinde patrio regno me expulit; quae sane fuerint nostrae iniuriae, nihil ad vos. verum nunc vestrum regnum armis tenet, me, quem vos imperatorem Numidis posuistis, clausum obsidet; legatorum verba quanti fecerit, pericula mea declarant. quid est reliquum nisi vis vestra, qua moveri possit? nam ego quidem vellem et haec, quae scribo, et illa, quae antea in senatu questus sum, vana forent potius, quam miseria mea fidem verbis faceret. sed quoniam eo natus sum, ut Iugurthae scelerum ostentui essem, non iam mortem neque aerumnas, tantummodo inimici imperium et cruciatus corporis deprecor. regno Numidiae, quod vestrum est, uti lubet consulite; me manibus impiis eripite per maiestatem imperi, per amicitiae

fidem, si ulla apud vos memoria remanet avi mei Masi-
nissae."

25. His litteris recitatis fuere, qui exercitum in Afri-
cam mittendum censerent et quam primum Adherbali sub-
veniendum; de Iugurtha interim uti consuleretur, quoniam
legatis non paruisset, sed ab isdem illis regis fautoribus
summa ope enisum est, ne tale decretum fieret. ita bonum
publicum, ut in plerisque negotiis solet, privata gratia de-
victum. legantur tamen in Africam maiores natu, nobiles,
amplis honoribus usi; in quis fuit M. Scaurus, de quo
supra memoravimus, consularis et tum in senatu princeps.
hi, quod res in invidia erat, simul et ab Numidis obse-
crati, triduo navim ascendere, dein brevi Uticam adpulsi
litteras ad Iugurtham mittunt, quam ocissime ad provin-
ciam accedat, seque ad eum ab senatu missos. ille ubi
accepit homines claros, quorum auctoritatem Romae pol-
lere audiverat, contra inceptum suum venisse, primo con-
motus, metu atque lubricine divorsus agitabatur. timebat
iram senatus, ni paruisset legatis; porro animus cupidine
caecus ad inceptum scelus rapiebatur. vicit tamen in avido
ingenio pravum consilium. igitur exercitu circumdato
summa vi Cirtam inrumpere nititur, maxime sperans,
diducta manu hostium aut vi aut dolis sese casum victo-
riae inventurum. quod ubi secus procedit neque quod
intenderat efficere potest, ut prius quam legatos conveni-
ret, Adherbali potiretur; ne amplius morando Scaurum,
quem plurimum metuebat, incenderet, cum paucis equi-
tibus in provinciam venit. ac tametsi senatus verbis graves
minae nuntiabantur, quod ab oppugnatione non desisteret,
multa tamen oratione consumpta legati frustra discessere.

26. Ea postquam Cirtae audita sunt, Italici, quorum
virtute moenia defensabantur, confisi deditione facta propter
magnitudinem populi Romani inviolatos sese fore, Adher-
bali suadent, uti seque et oppidum Iugurthae tradat, tan-
tum ab eo vitam paciscatur, de ceteris senatui curae fore.
at ille, tametsi omnia potiora fide Iugurthae rebatur, tamen
quia penes eosdem, si advorsaretur, cogundi potestas erat,
ita, uti censuerant Italici, deditionem facit. igitur Iugur-
tha in primis Adherbalem excruciatum necat, deinde omnis
puberes Numidas atque negotiatores promiscue, uti quis-
que armatus obviis fuerat, interficit.

27. Quod postquam Romae cognitum est, et res in
senatu agitari coepta, idem illi ministri regis interpellando
ac saepe gratia, interdum iurgiis trahendo tempus, atro-

citatem facti leniebant. ac ni G. Memmius, tribunus plebis designatus, vir acer et infestus potentiae nobilitatis, populum Romanum edocuisset id agi, ut per paucos factiones Iugurthae scelus condonaretur, profecto omnis invidia prolatandis consultationibus dilapsa foret: tanta vis gratiae atque pecuniae regis erat. sed ubi senatus delicti conscientia populum timet, lege Sempronia provinciae futuris consulibus Numidia atque Italia decretae; consules declarati P. Scipio Nasica, L. Bestia Calpurnius; Calpurnio Numidia, Scipioni Italia obvenit; deinde exercitus, qui in Africam portaretur, scribitur; stipendium aliaque, quae bello usui forent, decernuntur.

28. At Iugurtha, contra spem nuntio accepto, quippe quoi Romae omnia venum ire in animo haeserat, filium et cum eo duos familiaris ad senatum legatos mittit, hisque ut illis, quos Hiempsale interfecto miserat, praecipit, omnis mortalis pecunia adgrediantur. qui postquam Romam adventabant, senatus a Bestia consultus est, placeretne legatos Iugurthae recipi moenibus; hique decrevere, nisi regnum ipsumque deditum venissent, uti in diebus proximis decem Italia decederent. consul Numidis ex senati decreto nuntiari iubet; ita infectis rebus illi domum discedunt. interim Calpurnius parato exercitu legat sibi homines nobilis, factiones, quorum auctoritate, quae deliquisset, munita fore sperabat; in quis fuit Scaurus, quoniam de natura et habitu supra memoravimus. nam in consule nostro multae bonaeque artes animi et corporis erant, quas omnis avaritia praepediebat; patiens laborum, acri ingenio, satis providens, belli haud ignarus, firmissimum contra pericula et insidias. sed legiones per Italiam Rhegium atque inde Siciliam, porro ex Sicilia in Africam transvectae. igitur initio acriter Calpurnius paratis commeatibus Numidiam ingressus est, multosque mortalis et urbis aliquot pugnando cepit.

29. Sed ubi Iugurtha per legatos pecunia temptare bellique quod administrabat asperitatem ostendere coepit, animus aeger avaritia facile convorsus est. ceterum socius et administer omnium consiliorum adsumitur Scaurus, qui tametsi a principio, plerisque ex factione eius corruptis, acerrume regem inpuernerat, tamen magnitudine pecuniae a bono honestoque in pravum abstractus est. sed Iugurtha primum tantummodo belli moram redimebat, existumans sese aliquid interim Romae pretio aut gratia effecturum; postea vero quam participem negoti Scaurum

accepit, in maxumam spem adductus recuperandae pacis, statuit cum eis de omnibus pactionibus praesens agere. ceterum interea fidei causa mittitur a consule Sextius quaestor in oppidum Iugurthae Vagam; quonius rei species erat acceptio frumenti, quod Calpurnius palam legatis imperaverat, quoniam deditionis mora induciae agitabantur. igitur rex, uti constituerat, in castra venit, ac pauca praesenti consilio locutus de invidia facti sui atque uti in deditionem acciperetur, reliqua cum Bestia et Scauro secreta transigit, dein postero die, quasi per saturam sententiis exquisitis, in deditionem accipitur. sed uti pro consilio imperatum erat, elephantum triginta, pecus atque equi multi cum parvo argenti pondere quaestori traduntur. Calpurnius Romam ad magistratus rogandos proficiscitur. in Numidia et exercitu nostro pax agitabatur.

30. Postquam res in Africa gestas quoque modo actae forent fama divulgavit, Romae per omnis locos et conventus de facto consulis agitari. apud plebem gravis invidia, patres solliciti erant; probarentne tantum flagitium, an decretum consulis subverterent, parum constabat. ac maxime eos potentia Scauri, quod is auctor et socius Bestiae ferebatur, a vero bonoque inpediebat. at G. Memmius, quonius de libertate ingeni et odio potentiae nobilitatis supra diximus, inter dubitationem et moras senatus contionibus populum ad vindicandum hortari, monere, ne rem publicam, ne libertatem suam desererent, multa superba et crudelia facinora nobilitatis ostendere; prorsus intentus omni modo plebis animum accendebat. sed quoniam ea tempestate Romae Memmi facundia clara pollensque fuit, decere existumavi unam ex tam multis orationem eius perscribere, ac potissimum eam dicam, quam in contione post reditum Bestiae huiuscemodi verbis disseruit.

31. „Multa dehortantur me a vobis, Quirites, ni studium rei publicae omnia superet, opes factionis, vestra patientia, ius nullum, ac maxime, quod innocentiae plus periculi quam honoris est. nam illa quidem piget dicere, his annis XV quam ludibrio fueritis superbiae paucorum, quam foede quamque inulti perierint vestri defensores, ut vobis animus ab ignavia atque socordia corruptus sit, qui ne nunc quidem obnoxii inimicis exurgitis, atque etiam nunc timetis eos, quibus decet terrori esse. sed quamquam haec talia sunt, tamen ire obviam factionis potentiae animus subigit. certe ego libertatem, quae mihi a parente meo tradita est, experiar; verum id frustra an ob rem

faciam, in vostra manu situm est, Quirites. neque ego vos hortor, quod saepe maiores nostri fecere, ut contra iniurias armati eatis. nihil vi, nihil secessionem opus est: necesse est suomet ipsi more praecipites eant. occiso Ti. Graccho, quem regnum parare aiebant, in plebem Romanam quaestiones habitae sunt. post G. Gracchi et M. Fulvi caedem item vestri ordinis multi mortales in carcere necati sunt; utriusque cladis non lex, verum libido eorum finem fecit. sed sane fuerit regni paratio plebi sua restituere; quidquid sine sanguine civium ulcisci nequitur, iure factum sit. superioribus annis taciti indignabimini aerarium exilari, reges et populos liberos paucis nobilibus vectigal pendere, penes eosdem et summam gloriam et maximas divitias esse; tamen haec talia facinora impune suscepisse parum habuere. itaque postremo leges, maiestas vestra, divina et humana omnia hostibus tradita sunt. neque eos, qui ea fecere, pudet aut poenitet, sed incedunt per ora vestra magnifici, sacerdotia et consulatus, pars triumphos suos ostentantes, perinde quasi ea honori non praedae habeant. servi aere parati iniusta imperia dominorum non perferunt; vos, Quirites, in imperio nati, aequo animo servitutem toleratis? at qui sunt ii, qui rem publicam occupare? homines sceleratissimi, cruentis manibus, inmani avaritia, nocentissimi et idem superbissimi, quibus fides, decus, pietas, postremo honesta atque inhonesta omnia quaestui sunt. pars eorum occidis tribunos plebis, alii quaestiones iniustas, plerique caedem in vos fecisse, pro munimento habent. ita quam quisque pessume fecit, tam maxime tutus est; metum ab scelere suo ad ignaviam vestram transtulere; quos omnis eadem cupere, eadem odisse, eadem metuere in unum coegit. sed haec inter bonos amicitia, inter malos factio est. quodsi tam vos libertatis curam haberetis, quam illi ad dominationem accensi sunt, profecto neque res publica, sicuti nunc, vastaretur, et beneficia vestra penes optimos, non audacissimos forent. maiores vestri parandi iuris et maiestatis constituendae gratia bis per secessionem armati Aventinum occupare, vos pro libertate, quam ab illis accepistis, nonne summa ope nitentini? atque eo vehementius, quo minus dedecus est parta amittere quam omnino non paravisse. dicet aliquis: quid igitur censes? vindicandum in eos, qui hosti prodidere rem publicam. non manu neque vi, quod magis vos fecisse quam illis accidisse indignum est, verum quaestionibus et indicio ipsius Iugurthae, qui

si dediticius est, profecto iussis vestris oboediens erit; sin ea contemnit, scilicet existumabitis, qualis illa pax aut deditio sit, ex qua ad Iugurtham scelerum impunitas, ad paucos potentis maxumae divitiae, ad rem publicam damna atque dedecora pervenerint. nisi forte nondum etiam vos dominationis eorum satietas tenet, et illa quam haec tempora magis placent, quom regna, provinciae, leges, iura, iudicia, bella atque paces, postremo divina et humana omnia penes paucos erant; vos autem, hoc est, populus Romanus, invicti ab hostibus, imperatores omnium gentium, satis habebatis animam retinere; nam servitutem quidem quis vestrum recusare audebat? atque ego, tamen si viro flagitiosissimum existumo inpune iniuriam accepisse, tamen vos hominibus sceleratissimis ignoscere, quoniam cives sunt, aequo animo paterer, ni misericordia in perniciem casura esset. nam et illis, quantum inopunitatis habent, parum est inpune male fecisse, nisi deinde faciendi licentia eripitur, et vobis aeterna sollicitudo remanebit, quom intellegitis aut serviundum esse aut per manus libertatem retinendam. nam fidei quidem aut concordiae quae spes est? dominari illi volunt, vos liberi esse, facere illi iniurias, vos prohibere; postremo sociis nostris veluti hostibus, hostibus pro sociis utuntur. potestne in tam divorsis mentibus pax aut amicitia esse? quare moneo hortorque vos, ne tantum scelus impunitum omittatis. non peculatus aerari factus est, neque per vim sociis ereptae pecuniae, quae quamquam gravia sunt, tamen consuetudine iam pro nihilo habentur; hosti acerrimo prodita senatus auctoritas, proditum imperium vestrum est, domi militiaeque res publica venalis fuit. quae nisi quaesita erunt, nisi vindicatum in noxios, quid erit reliquum, nisi ut illis, qui ea fecere, oboedientes vivamus? nam inpune quaelibet facere, id est regem esse. neque ego vos, Quirites, hortor, ut malitis civis vestros perperam quam recte fecisse, sed ne ignoscendo malis bonos perditum eatis. ad hoc in re publica multo praestat benefici quam malefici inmemorem esse; bonus tantummodo segnior fit, ubi negligas, at malus improbior. ad hoc si iniuriae non sint, haud saepe auxili egeas."

32. Haec atque alia huiusmodi saepe dicundo Memmius populo persuadet, uti L. Cassius, qui tum praetor erat, ad Iugurtham mitteretur eumque interposita fide publica Romam duceret, quo facilius indicio regis Scauri et reliquorum, quos pecuniae captae accersebant, delicta

patefierent. dum haec Romae geruntur, qui in Numidia relictī a Bestia exercitui praeerant, secuti morem imperatoris sui plurima et flagitiosissima facinora fecere. fuere, qui auro corrupti elephantos Iugurthae traderent; alii per fugas vendere, pars ex pacatis praedas agebant; tanta vis avaritiae in animos eorum veluti tabes invaserat. at Cassius, perlata rogatione a G. Memmio ac perculsa omni nobilitate, ad Iugurtham proficiscitur eique timido et ex conscientia diffidenti rebus suis persuadet, quoniam se populo Romano dedisset, ne vim quam misericordiam eius experiri mallet. privatim praeterea fidem suam interponit, quam ille non minoris quam publicam ducebat; talis ea tempestate fama de Cassio erat.

33. Igitur Iugurtha contra decus regium cultu quam maxime miserabili cum Cassio Romam venit. ac tametsi in ipso magna vis animi erat, confirmatus ab omnibus, quorum potentia aut scelere cuncta ea gesserat, quae supra diximus, G. Baebium tribunum plebis magna mercede parat, quous inpuentia contra ius et iniurias omnis munitus foret. at G. Memmius, advocata contione, quamquam regi infesta plebes erat, et pars in vincula duci iubebat, pars, nisi socios sceleris sui aperiret, more maiorum de hoste supplicium sumi; dignitati quam irae magis consulens, sedare motus et animos eorum mollire, postremo confirmare, fidem publicam per sese inviolatam fore. post, ubi silentium coepit, producto Iugurtha, verba facit; Romae Numidiaque facinora eius memorat, scelera in fratres patremque ostendit. quibus iuvantibus quibusque ministris ea egerit, quamquam intellegat populus Romanus, tamen velle manifesta magis ex illo habere. si verum aperiat, in fide et clementia populi Romani magnam spem illi sitam; sin reticeat, non saluti sociis fore, sed se suasque spes corrupturum.

34. Deinde, ubi Memmius dicundi finem fecit et Iugurtha respondere iussus est, G. Baebius, tribunus plebis, quem pecunia corruptum supra diximus, regem tacere iubet; ac tametsi multitudo, quae in contione aderat, vehementer accensa, terrebat eum clamore, voltu, saepe impetu atque aliis omnibus, quae ira fieri amat, vicit tamen inpuentia. ita populus ludibrio habitus ex contione discedit: Iugurthae Bestiaeque et ceteris, quos illa quaestio exagitabat, animi augescunt.

35. Erat ea tempestate Romae Numida quidam, nomine Massiva, Gulussae filius, Masinissae nepos; qui,

quia in dissensione regum Iugurthae advorsus fuerat, deducta Cirta et Adherbale interfecto profugus ex Africa abierat. huic Sp. Albinus, qui proximo anno post Bestiam cum Q. Minucio Rufo consulatum gerebat, persuadet, quoniam ex stirpe Masinissae sit, Iugurthamque ob scelera invidia cum metu urgeat, regnum Numidiae ab senatu petat. avidus consul belli gerundi movere quam senescere omnia malebat; ipsi provincia Numidia, Minucio Macedonia evenerat. quae postquam Massiva agitare coepit, neque Iugurthae in amicis satis praesidi est, quod eorum alium conscientia, alium mala fama et timor impediebat, Bomilcari, proximo ac maxime fido sibi, imperat, pretio, sicuti multa confecerat, insidiatores Massivae paret, ac maxime occulte, sin id parum procedat, quovis modo Numidam interficiat. Bomilcar mature regis mandata exequitur, et per homines talis negotii artifices itinera egressusque eius, postremo loca atque tempora cuncta explorat, deinde, ubi res postulabat, insidias tendit. igitur unus ex eo numero, qui ad caedem parati erant, paulo inconsultius Massivam adgreditur; illum obtruncat, sed ipse deprehensus, multis hortantibus et in primis Albino consule, indicium profitetur. fit reus magis ex aequo bonoque quam ex iure gentium Bomilcar, comes eius, qui Romam fide publica venerat. at Iugurtha manifestus tanti sceleris non prius omisit contra verum niti, quam animum advortit, supra gratiam atque pecuniam suam invidiam facti esse. igitur, quamquam in priore actione ex amicis quinquaginta vades dederat, regno magis quam vadibus consulens, clam in Numidiam Bomilcarem dimittit, veritus ne reliquos popularis metus invaderet parendi sibi, si de illo supplicium sumptum foret. et ipse paucis diebus eodem profectus est, iussus a senatu Italia decedere. sed postquam Roma egressus est, fertur saepe eo tacitus respiciens postremo dixisse: „urbem venalem et mature perituram, si emptorem invenerit.“

36. Interim Albinus renovato bello com meatum, stipendium aliaque, quae militibus usui forent, maturat in Africam portare; ac statim ipse profectus, uti ante comitia, quod tempus haud longe aberat, armis aut deditione aut quovis modo bellum conficeret. at contra Iugurtha trahere omnia et alias deinde alias morae causas facere, polliceri deditionem, ac deinde metum simulare, cedere instanti et paulo post, ne sui diffiderent, instare; ita belli modo, modo pacis mora consulem ludificare. ac fuere,

qui tunc Albinum haud ignarum consili regis existumarent, neque ex tanta properantia tam facile tractum bellum sociordia magis quam dolo crederent. sed postquam dilapso tempore comitorum dies adventabat, Albinus, Aulo fratre in castris pro praetore relicto, Romam decessit.

37. Ea tempestate Romae seditionibus tribuniciis atrociter res publica agitabatur. P. Lucullus et L. Annius, tribuni plebis, resistantibus conlegis, continuare magistratum nitebantur, quae dissensio totius anni comitia impediebat. ea mora in spem adductus Aulus, quem pro praetore in castris relictum supra diximus, aut conficiundi belli aut terrore exercitus ab rege pecuniae capiundae, milites mense Ianuario ex hibernis in expeditionem evocat, magnisque itineribus hieme aspera pervenit ad oppidum Suthul, ubi regis thesauri erant. quod quamquam et saevitia temporis et oportunitate loci neque capi neque obsideri poterat (nam circum murum situm in praerupti montis extremo planities limosa hiemalibus aquis paludem fecerat), tamen aut simulandi gratia, quo regi formidinem adderet, aut cupidine caecus ob thesauros oppidi potiundi vineas agere, aggerem iacere, aliaque, quae incepto usui forent, properare.

38. At Ingurtha, cognita vanitate atque inperitia legati, subdole eius angere amentiam, missitare supplicantis legatos, ipse quasi vitabundus per saltuosa loca et tramites exercitum ducere. denique Aulum spe pactionis perpulit, uti relicto Suthule in abditas regiones sese veluti cedentem insequeretur; ita delicta occultiora fuere. interea per homines callidos diu noctuque exercitum temptabat, centuriones ducesque turmarum partim uti transfugerent cernere, alii signo dato locum uti desererent. quae postquam ex sententia instruit, intempesta nocte de improviso multitudo Numidarum Auli castra circumvenit. milites Romani, percussi tumultu insolito, arma capere alii, alii se abdere, pars territos confirmare, trepidare omnibus locis; vis magna hostium, caelum nocte atque nubibus obscuratum, periculum anceps, postremo fugere an manere tutius foret, in incerto erat. sed ex eo numero, quos paulo ante corruptos diximus, cohors una Ligurum cum duabus turmis Thracum et paucis gregariis militibus transiit ad regem, et centurio primi pili tertiae legionis per munitionem, quam uti defenderet acceperat, locum hostibus introeundi dedit, eaque Numidae cuncti irupere. nostri foeda fuga, plerique abiectis armis, proximum collem

occupavere. nox atque praeda castrorum hostis, quo minus victoria uterentur, remorata sunt. deinde Iugurtha postero die cum Aulo in conloquio verba facit: „tametsi ipsum cum exercitu fame et ferro clausum tenet, tamen se memorem humanarum rerum, si secum foedus faceret, incolumis omnis sub iugum missurum; praeterea uti diebus decem Numidia discederet.“ quae quamquam gravia et flagiti plena erant, tamen, quia mortis metu mutabantur, sicuti regi lubuerat, pax convenit.

39. Sed ubi ea Romae conperta sunt, metus atque maeror civitatem invasere. pars dolere pro gloria imperi, pars insolita rerum bellicarum timere libertati, Aulo omnes infesti, ac maxime, qui bello saepe praeclari fuerant, quod armatus dedecore potius quam manu salutem quaesiverat. ob ea consul Albinus ex delicto fratris invidiam ac deinde periculum timens, senatum de foedere consulebat, et tamen interim exercitui supplementum scribere, ab sociis et nomine Latino auxilia accersere, denique omnibus modis festinare. senatus ita, uti par fuerat, decernit, suo atque populi iniussu nullum potuisse foedus fieri. consul inpeditus a tribunis plebis, ne quas paraverat copias secum portaret, paucis diebus in Africam proficiscitur; nam omnis exercitus, uti convenerat, Numidia deductus in provincia hiemabat. postquam eo venit, quamquam persequi Iugurtham et mederi fraternae invidiae animo ardebat, cognitis militibus, quos praeter fugam, soluto imperio, licentia atque lascivia corruperat, ex copia rerum statuit sibi nihil agitandum.

40. Interim Romae G. Mamilius Limetanus tribunus plebis rogationem ad populum promulgat, uti quaereretur in eos, quorum consilio Iugurtha senati decreta neglegisset, quique ab eo in legationibus aut imperiis pecunias acceperant, qui elephantos quique perfugas tradidissent, item qui de pace aut bello cum hostibus pactiones fecissent. huic rogationi partim conscii sibi, alii ex partium invidia pericula metuentes, quoniam aperte resistere non poterant, quin illa et alia talia placere sibi faterentur, occulte per amicos ac maxime per homines nominis Latini et socios Italicos impedimenta parabat. sed plebes incredibile memoratu est quam intenta fuerit quantaque vi rogationem iusserit, [decreverit, voluerit] magis odio nobilitatis, quoi mala illa parabantur, quam cura rei publicae; tanta lubido in partibus erat. igitur ceteris metu perculsis, M. Scaurus, quem legatum Bestiae fuisse supra

docuimus, inter laetitiam plebis et suorum fugam, trepida etiamtum civitate, quom ex Mamili rogatione tres quaesitores rogarentur, effecerat, uti ipse in eo numero crearetur. sed quaestio exercita aspere violenterque ex rumore et lubricine plebis; ut saepe nobilitatem, sic ea tempestate plebem ex secundis rebus insolentia ceperat.

41. Ceterum mos partium popularium et senatus factionum, ac deinde omnium malarum artium paucis ante annis Romae ortus est otio atque abundantia earum rerum, quae prima mortales ducunt. nam ante Karthaginem deletam populus et senatus Romanus placide modesteque inter se rem publicam tractabant, neque gloriae neque dominationis certamen inter civis erat; metus hostilis in bonis artibus civitatem retinebat. sed ubi illa formido mentibus decessit, scilicet ea, quae res secundae amant, lascivia atque superbia incessere. ita, quod in adversis rebus optaverant otium, postquam adepti sunt, asperius acerbisque fit. namque coepere nobilitas dignitatem, populus libertatem in lubricinam vortere, sibi quisque ducere, trahere, rapere. ita omnia in duas partis abstracta sunt, res publica, quae media fuerat, dilacerata. ceterum nobilitas factione magis pollebat, plebis vis soluta atque dispersa in multitudine minus poterat. paucorum arbitrio belli domique agitabatur, penes eosdem aerarium, provinciae, magistratus, gloriae triumphique erant; populus militia atque inopia urguebatur; praedas bellicas imperatores cum paucis diripiebant; interea parentes aut parvi liberi militum, uti quisque potentiori confinis erat, sedibus pellebantur. ita cum potentia avaritia sine modo modestiaeque invadere, polluere et vastare omnia, nihil pensi neque sancti habere, quoad semet ipsam praecipitavit. nam ubi primum ex nobilitate reperti sunt, qui veram gloriam iniustae potentiae anteponerent, moveri civitas et dissensio civilis quasi permixtio terrae oriri coepit.

42. Nam postquam Tiberius et G. Gracchus, quorum maiores Punico atque aliis bellis multum rei publicae addiderant, vindicare plebem in libertatem et paucorum scelera patefacere coepere, nobilitas noxia atque eo perculsa modo per socios ac nomen Latinum, interdum per equites Romanos, quos spes societatis a plebe dimoverat, Gracchorum actionibus obviam ierat, et primo Tiberium, dein paucos post annos eadem ingredientem Gaium, tribunum alterum, alterum triumvirum coloniis deducundis, cum M. Fulvio Flacco ferro necaverat. et sane Gracchis

cupidine victoriae haud satis moderatus animus fuit: sed bono vinci satius est quam malo more iniuriam vincere. igitur ea victoria nobilitas ex lubricitate sua usa multos mortalis ferro aut fuga extinxit, plusque in reliquum sibi timoris quam potentiae addidit. quae res plerumque magnas civitatis pessum dedit, dum alteri alteros vincere quovis modo et victos acerbius ulcisci volunt. sed de studiis partium et omnis civitatis moribus si singulatim aut pro magnitudine parem disserere, tempus quam res maturius me deseret. quamobrem ad inceptum redeo.

43. Post Auli foedus exercitusque nostri foedam fugam Metellus et Silanus, consules designati, provincias inter se partiverant, Metelloque Numidia evenerat, acri viro et quamquam advorso populi partium, fama tamen aequabili et inviolata. is ubi primum magistratum ingressus est, alia omnia sibi cum conlega ratus, ad bellum, quod gesturus erat, animum intendit. igitur diffidens veteri exercitui milites eligere scribere, praesidia undique accersere, arma, tela, equos et cetera instrumenta militiae parare, ad hoc conneatum adfatim, denique omnia, quae in bello vario et multarum rerum egenti usui esse solent. ceterum ad ea patranda senatus auctoritate, socii nomenque Latinum et reges ultro auxilia mittendo, postremo omnis civitas summo studio adnitebatur. itaque ex sententia omnibus rebus paratis compositisque in Numidiam proficiscitur, magna spe civium, quom propter artis bonas, tum maxime quod advorsum divitias invictum animum gerebat, et avaritia magistratuum ante id tempus in Numidia nostrae opes contusae hostiumque auctae erant.

44. Sed ubi in Africam venit, exercitus ei traditur a Sp. Albino pro consule iners, inbellis, neque periculi neque laboris patiens, lingua quam manu promptior, praedator ex sociis et ipse praeda hostium, sine imperio et modestia habitus. ita imperatori novo plus ex malis moribus sollicitudinis quam ex copia militum auxilii aut spei bonae accedebat. statuit tamen Metellus, quamquam et aestivorum tempus comitionum mora imminuerat, et expectatione eventus civium animos intentos putabat, non prius bellum adtingere quam maiorum disciplina milites laborare coegisset. nam Albinus, Auli fratris exercitusque clade percussus, postquam decreverat non egredi provincia, quantum temporis aestivorum in imperio fuit, plerumque milites stativis castris habebat, nisi quom odores aut pabuli egestas locum mutare subegerat. sed neque

muniebantur ea, neque more militari vigiliae deducebantur; uti quoque lubebat, ab signis aberat; lixae permixti cum militibus diu noctuque vagabantur, et palantes agros vastare, villas expugnare, pecoris et mancipiorum praedas certantes agere, eaque mutare cum mercatoribus vino advectitio et aliis talibus; praeterea frumentum publice datum vendere, panem in dies mercari; postremo quaecunque dici aut fingi queunt ignaviae luxuriaeque probra, in illo exercitu cuncta fuere et alia amplius.

45. Sed in ea difficultate Metellum non minus quam in rebus hostilibus magnum et sapientem virum fuisse conperior; tanta temperantia inter ambitionem saevitiamque moderatum: namque edicto primum adiumenta ignaviae sustulisse, ne quisquam in castris panem aut quem alium coctum cibum venderet, ne lixae exercitum sequerentur, ne miles gregarius in castris neve in agmine servum aut iumentum haberet; ceteris arte modum statuisse. praeterea transvorsis itineribus cotidie castra movere, iuxta ac si hostes adessent, vallo atque fossa munire, vigiliis crebras ponere et eas ipse cum legatis circumire, item in agmine in primis modo, modo in postremis, saepe in medio adesse, ne quispiam ordine egrederetur, uti cum signis frequentes incederent, miles cibum et arma portaret. ita prohibendo a delictis magis quam vindicando exercitum brevi confirmavit.

46. Interea Iugurtha, ubi quae Metellus agebat ex nuntiis acceperat, simul de innocentia eius certior Romae factus, diffidere suis rebus ac tum demum veram deditiorem facere conatus est. igitur legatos ad consulem cum suppliciis mittit, qui tantummodo ipsi liberisque vitam peterent, alia omnia dederent populo Romano. sed Metello iam antea experimentis cognitum erat genus Numidarum infidum, ingenio mobili, novarum rerum avidum esse. itaque legatos alium ab alio divorsos adgreditur, ac paulatim temptando, postquam oportunos sibi cognovit, multa pollicendo persuadet, uti Iugurtham maxime vivum, si id parum procedat, necatum sibi traderent; ceterum palam, quae ex voluntate forent, regi nuntiari iubet. deinde ipse paucis diebus intento atque infesto exercitu in Numidiam procedit, ubi contra belli faciem tuguria plena hominum, pecora cultoresque in agris erant; ex oppidis et mapalibus praefecti regis obvii procedebant, parati frumentum dare, conneatum portare, postremo omnia, quae imperarentur, facere. neque Metellus idcirco minus, sed pariter

ac si hostes adessent, munito agmine incedere, late explorare omnia, illa deditiois signa ostentui credere et insidiis locum temptari. itaque ipse cum expeditis cohortibus, item funditorum et sagittariorum delecta manu apud primos erat, in postremo G. Marius legatus cum equitibus curabat, in utrumque latus auxilios equites tribunis legionum et praefectis cohortium dispertiverat, ut cum his permixti velites, quocunque accederent, equitatus hostium propulsarent. nam in Iugurtha tantus dolus tantaque peritia locorum et militiae erat, ut absens an praesens, pacem an bellum gerens perniciosior esset, in incerto haberetur.

47. Erat haud longe ab eo itinere, quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vaga, forum rerum venalium totius regni maxime celebratum, ubi et incolere et mercari consueverant Italici generis multi mortales. huc consul simul temptandi gratia, et si paterentur, ob opportunitates loci, praesidium inposuit; praeterea imperavit frumentum et alia, quae bello usui forent, comportare, ratus id quod res monebat, frequentiam negotiatorum et conmeatum iuvaturum exercitum et iam paratis rebus munimento fore. inter haec negotia Iugurtha impensius modo legatos supplices mittere, pacem orare, praeter suam liberorumque vitam omnia Metello dedere. quos item, uti priores, consul inlectos ad proditionem domum dimittebat, regi pacem quam postulabat neque abnuere neque polliceri et inter eas moras promissa legatorum expectare.

48. Iugurtha ubi Metelli dicta cum factis composuit ac se suis artibus temptari animadvortit, quippe quod verbis pax nuntiabatur, ceterum re bellum asperum erat, urbs maxuma alienata, ager hostibus cognitus, animi popularium temptati, coactus rerum necessitudine statuit armis certare. igitur explorato hostium itinere in spem victoriae adductus ex opportunitate loci, quam maximas potest copias omnium generum parat ac per tramites occultos exercitum Metelli antevenit. erat in ea parte Numidiae, quam Adherbal in divisione possederat, flumen oriens a meridie, nomine Muthul, a quo aberat mons ferme milia passuum viginti tractu pari, vastus ab natura et humano cultu. sed ex eo medio quasi collis oriebatur, in imensum pertingens, vestitus oleastro ac murtetis aliisque generibus arborum, quae humi arido atque arenoso gignuntur. media autem planities deserta penuria aquae praeter flumini propinqua loca; ea consita arbustis pecore atque cultoribus frequentabantur.

49. Igitur in eo colle, quem transverso itinere porrectum docuimus, Iugurtha extenuata suorum acie consedit, elephantis et parti copiarum pedestrium Bomilcarem praefecit eumque edocet, quae ageret; ipse propior montem cum omni equitatu et peditibus delectis suos conlocat. dein singulas turmas et manipulos circumiens monet atque obtestatur, uti memores pristinae virtutis et victoriae sese regnumque suum ab Romanorum avaritia defendant; cum his certamen fore, quos antea victos sub iugum miserint; ducem illis, non animum mutatum; quae ab imperatore decuerint, omnia suis provisa, locum superiorem, ut prudentes cum inperitis, ne pauciores cum pluribus aut rudes cum bello melioribus manum consererent; proinde parati intentique essent signo dato Romanos invadere; illum diem aut omnis labores et victorias confirmaturum, aut maxumarum aerumnarum initium fore. ad hoc viritum, uti quemque ob militare facinus pecunia aut honore extulerat, commonefacere benefici sui et eum ipsum aliis ostentare; postremo pro quousque ingenio pollicendo, minitendo, obtestando, alium alio modo excitare, quom interim Metellus, ignarus hostium, monte digrediens cum exercitu conspicatur, primo dubius, quidnam insolita facies ostenderet (nam inter virgulta equi Numidaeque consederant, neque plane occultati humilitate arborum, et tamen incerti, quidnam esset, cum natura loci tum dolo ipsi atque signa militaria obscurati); dein brevi cognitis insidiis paulisper agmen constituit. ibi conmutatis ordinibus in dextro latere, quod proximum hostis erat, triplicibus subsidiis aciem instruxit, inter manipulos funditores et sagittarios dispertit, equitatum omnem in cornibus locat, ac pauca pro tempore milites hortatus aciem, sicuti instruxerat, transversis principis in planum deducit.

50. Sed ubi Numidas quietos neque colle degredi animadvortit, veritus ex anni tempore et inopia aquae, ne siti conficeretur exercitus, Rutilium legatum cum expeditis cohortibus et parte equitum praemisit ad flumen, uti locum castris antecaperet, existumans hostis crebro impetu et transversis proeliis iter suum remoratorios, et quoniam armis diffiderent, lassitudinem et sitim militum temptaturos. deinde ipse pro re atque loco, sicuti monte descenderat, paulatim procedere, Marius post principia habere, ipse cum sinistrae alae equitibus esse, qui in agmine principes facti erant. at Iugurtha, ubi extremum agmen Metelli primos suos praetergressum videt, praesidio quasi duum mi-

lium peditum montem occupat, qua Metellus descenderat, ne forte cedentibus advorsariis receptui ac post munimento foret; dein repente signo dato hostis invadit. Numidae alii postremos caedere, pars a sinistra ac dextra temptare, infensi adesse atque instare, omnibus locis Romanorum ordines conturbare, quorum etiam qui firmioribus animis obvii hostibus fuerant, ludificati incerto proelio, ipsi modo eminus sauciabantur, neque contra feriundi aut conserendi manum copia erat; ante iam docti ab Iugurtha equites, ubicunque Romanorum turma insequi coeperat, non confertim neque in unum sese recipiebant, sed alius alio quam maxime divorsi. ita numero priores, si ab persequendo hostis detertere nequiverant, disiectos ab tergo aut lateribus circumveniebant; sin oportunior fugae collis quam campi fuerat, ea vero consueti Numidarum equi facile inter virgulta evadere; nostros asperitas et insolentia loci retinebat.

51. Ceterum facies totius negoti varia, incerta, foeda atque miserabilis; dispersi a suis pars cedere, alii insequi, neque signa neque ordines observare, ubi quemque periculum ceperat, ibi resistere ac propulsare, arma tela, equi viri, hostes atque cives permixti, nihil consilio neque imperio agi, fors omnia regere. itaque multum diei processerat, quom etiamtum eventus in incerto erat. denique omnibus labore et aestu languidis Metellus, ubi videt Numidas minus instare, paulatim milites in unum conducit, ordines restituit et cohortis legionarias quattuor advorsum pedites hostium conlocat. eorum magna pars superioribus locis fessa consederat. simul orare et hortari milites, ne deficerent, neu paterentur hostis fugientis vincere; neque illis castra esse neque munimentum ullum, quo cedentes tenderent, in armis omnia sita. sed nec Iugurtha quidem interea quietus erat; circumire, hortari, renovare proelium et ipse cum delectis temptare omnia, subvenire suis, hostibus dubiis instare, quos firmos cognoverat, eminus pugnando retinere.

52. Eo modo inter se duo imperatores, summi viri certabant, ipsi pares, ceterum opibus disparibus. nam Metello virtus militum erat, locus advorsus, Iugurthae alia omnia praeter milites oportuna. denique Romani, ubi intellegunt neque sibi perfugium esse neque ab hoste copiam pugnandi fieri (et iam diei vesper erat), advorso colle, sicuti praeceptum fuerat, evadunt. amisso loco Numidae fusi fugatique; pauci interiere, plerosque velocitas et regio hostibus

ignara tutata sunt. interea Bomilcar, quem elephantis et parti copiarum pedestrium praefectum ab Iugurtha supra diximus, ubi eum Rutilius praetergressus est, paulatim suos in aequum locum deducit ac, dum legatus ad flumen, quo praemissus erat, festinans pergit, quietus, uti res postulabat, aciem exornat, neque remittit quid ubique hostis ageret explorare. postquam Rutilium consedissee iam et animo vacuum accepit, simulque ex Iugurthae proelio clamorem angere, veritus, ne legatus cognita re laborantibus suis auxilio foret, aciem, quam diffidens virtuti militum arcte statuerat, quo hostium itinere obficeret, latius porrigit, eoque modo ad Rutili castra procedit.

53. Romani ex improvise pulveris vim magnam animadvertunt; nam prospectum ager arbustis consitus prohibebat. et primo rati humum aridam vento agitari, post ubi aequabilem manere et, sicuti acies movebatur, magis magisque adpropinquare vident, cognita re properantes armam capiunt ac pro castris, sicuti imperabatur, consistunt. deinde, ubi propius ventum est, utrumque magno clamore concurritur. Numidae tantum modo remorati, dum in elephantis auxilium putant, postquam eos inpeditos ramis arborum atque ita disiectos circumveniri vident, fugam faciunt ac plerique abiectis armis collis aut noctis quae iam aderat auxilio integri abeunt. elephantum quattuor capti sunt, reliqui omnes numero quadraginta interfecti. at Romani, quamquam itinere atque opere castrorum et proelio fessilassique erant, tamen, quod Metellus amplius opinione morabatur, instructi intentique obviam procedunt. nam dolus Numidarum nihil languidi neque remissi patiebatur. ac primo obscura nocte, postquam haud procul inter se erant, strepitu, velut hostes, adventare, alteri apud alteros formidinem simul et tumultum facere, et paene imprudentia admissum facinus miserabile, ni utrumque praemissi equites rem exploravissent. igitur pro metu repente gaudium exortum, milites alius alium laeti adpellant, acta edocent atque audiunt, sua quisque fortia facta ad caelum fert. quippe res humanae ita sese habent: in victoria vel ignavis gloriari licet, adversae res etiam bonos detractant.

54. Metellus in isdem castris quadriduo moratus saucios cum cura reficit, meritos in proeliis more militiae donat, univrosos in contione laudat atque agit gratias; hortatur ad cetera, quae levia sunt, parem animum gerant; pro victoria iam pugnatum satis, reliquos labores pro praeda fore. tamen interim transfugas et alios oportunos, Iugur-

tha ubi gentium aut quid agitare, cum paucisne esset, an exercitum haberet, ut sese victus gereret, exploratum misit. ut ille sese in loca saltuosa et natura munita receperat, ibique cogebat exercitum numero hominum ampliorem, sed hebetem infirmumque, agri ac pecoris magis quam belli cultorem. id ea gratia eveniebat, quod praeter regiones equites nemo omnium Numidarum ex fuga regem sequitur; quo quousque animus fert, eo discedunt, neque id flagitium militiae ducitur; ita se mores habent. igitur Metellus ubi videt regis etiamtum animum ferocem esse, bellum renovari, quod nisi ex illius lubricine geri non posset, praeterea inimicum certamen sibi cum hostibus, minore detrimento illos vinci quam suos vincere, statuit non proeliis neque in acie, sed alio more bellum gerendum. itaque in loca Numidiae opulentissima pergit, agros vastat, multa castella et oppida temere munita aut sine praesidio capit incenditque; puberes interfici iubet, alia omnia militum praedam esse, ea formidine multi mortales Romanis dediti obsides; frumentum et alia, quae usui forent, adfatim praelibita, ubicunque res postulabat, praesidium inpositum. quae negotia multo magis quam proelium male pugnatum ab suis regem terrebant; quippe quod spes omnis in fuga sita erat, sequi cogebatur, et qui sua loca defendere nequiverat, in alienis bellum gerere. tamen ex copia quod optimum videbatur consilium capit, exercitum plerumque in isdem locis operiri iubet, ipse cum delectis equitibus Metellum sequitur, nocturnis et avisiis itineribus ignoratus Romanos palantis repente adgreditur. eorum plerique inermes cadunt, multi capiuntur, nemo omnium intactus profugit, et Numidiae, priusquam ex castris subveniretur, sicuti iussi erant, in proximos collis discedunt.

55. Interim Romae gaudium ingens ortum cognitis Metelli rebus, ut seque et exercitum more maiorum gereret, in adverso loco victor tamen virtute fuisset, hostium agro potiretur, Iugurtham magnificum ex Auli socordia spem salutis in solitudine aut fuga coegisset habere. itaque senatus ob ea feliciter acta dis immortalibus supplicia decernere, civitas trepida antea et sollicita de belli eventu laeta agere, fama de Metello praeclara esse. igitur eo intentior ad victoriam niti, omnibus modis festinare, cavere tamen, necubi hosti oportunus fieret, meminisse post gloriam invidiam sequi. ita quo clarior erat, eo magis anxius erat, neque post insidias Iugurthae effuso exercitu praedari; ubi frumento aut pabulo opus erat, cohortes cum omni

equitatu praesidium agitabant; exercitus partem ipse, reliquos Marius ducebat. sed igni magis quam praeda ager vastabatur. duobus locis haud longe inter se castra faciebant; ubi vi opus erat, cuncti aderant; ceterum quo fuga atque formido latius cresceret, divorsi agebant. eo tempore Iugurtha per collis sequi, tempus aut locum pugnae quaerere; qua venturum hostem audierat, pabulum et aquarum fontis, quorum penuria erat, conrumpere; modo se Metello, interdum Mario ostendere, postremos in agmine temptare ac statim in collis regredi, rursus aliis, post aliis minitari, neque proelium facere neque otium pati, tantummodo hostem ab incepto retinere.

56. Romanus imperator ubi se dolis fatigari videt neque ab hoste copiam pugnandi fieri, urbem magnam et in ea parte qua sita erat arcem regni, nomine Zamam, statuit obpugnare, ratus id quod negotium poscebat Iugurtham laborantibus suis auxilio venturum ibique proelium fore. at ille, quae parabantur a perfugis edoctus, magnis itineribus Metellum antevenit, oppidanos hortatur, moenia defendant, additis auxilio perfugis, quod genus ex copiis regis, quia fallere nequibat, firmissimum erat. praeterea pollicetur in tempore semet cum exercitu adfore. ita compositis rebus in loca quam maxime occulta discedit ac post paulo cognoscit Marium ex itinere frumentatum cum paucis cohortibus Siccam missum, quod oppidum primum omnium post malam pugnam ab rege defecerat. eo cum delectis equitibus noctu pergit et iam egredientibus Romanis in porta pugnam facit; simul magna voce Siccenses hortatur, uti cohortis ab tergo circumveniant; fortunam illis praeclari facinoris casum dare; si id fecerint, postea sese in regno, illos in libertate sine metu aetatem acturos. ac ni Marius signa inferre atque evadere oppido properavisset, profecto cuncti aut magna pars Siccensium fidem mutavissent; tanta mobilitate sese Numidae gerunt. sed milites Iugurthini paulisper ab rege sustentati, postquam maiore vi hostes urgunt, paucis amissis profugi discedunt.

57. Marius ad Zamam pervenit. id oppidum in campo situm magis opere quam natura munitum erat, nullius idoneae rei egens, armis virisque opulentum. igitur Metellus pro tempore atque loco paratis rebus cuncta moenia exercitu circumvenit, legatis imperat, ubi quisque curaret. deinde signo dato undique simul clamor ingens oritur; neque ea res Numidas terret, infensi intentique sine tumultu manent, proelium incipitur. Romani, pro ingenio quisque,

pars eminus glande aut lapidibus pugnare; alii succedere ac murum modo subfodere, modo scalis adgredi, cupere proelium in manibus facere. contra ea oppidani in proximos saxa volvere, sudēs, pila, praeterea picem sulfure et veda mixtam ardentia mittere. sed ne illos quidem, qui oculi manserant, timor animi satis muniverat; nam plerumque iacula tormentis aut manu emissa vulnerabant, pariter periculo, sed fama inpari, boni atque ignavi erant.

58. Dum apud Zamam sic certatur, Iugurtha ex improviso castra hostium cum magna manu invadit, remissis, qui in praesidio erant, et omnia magis quam proelium expectantibus, portam inrumpit. at nostri, repentino metu percussi, sibi quisque pro moribus consulunt; alii fugere, alii arma capere, magna pars vulnerati aut occisi. ceterum ex omni multitudine non amplius quadraginta memores nominis Romani grege facto locum cepere paulo quam alii editiorem, neque inde maxuma vi depelli quiverunt, sed tela eminus missa remittere, pauci in pluribus minus frustrari; sin Numidae propius accessissent, ibi vero virtutem ostendere et eos maxuma vi cadere, fundere atque fugare. interim Metellus quom acerrume rem gereret, clamorem [vel tumultum] hostilem a tergo accepit, dein converso equo animadvortit fugam ad se versus fieri, quae res indicabat popularis esse. igitur equitatum omnem ad castra propere misit, ac statim G. Marium cum cohortibus sociorum, eumque lacrumans per amicitiam perque rem publicam obsecrat, ne quam contumeliam remanere in exercitu victore neve hostis inultos abire sinat. ille brevi mandata efficit. at Iugurtha munimento castrorum impeditus, quom alii super vallum praecipitarentur, alii in angustiis ipsi sibi properantes obficerent, multis amissis in loca munita sese recepit. Metellus, infecto negotio, postquam nox aderat, in castra cum exercitu revortitur.

59. Igitur postero die, prius quam ad obpugnandum egrederetur, equitatum omnem in ea parte, qua regis adventus erat, pro castris agitare iubet, portas et proxima loca tribunis disperdit, deinde ipse pergit ad oppidum atque uti superiore die murum adgreditur. interim Iugurtha ex occulto repente nostros invadit; qui in proximo locati fuerant, paulisper terriți perturbantur, reliqui cito subveniunt. neque diutius Numidae resistere quivissent, nisi pedites cum equitibus permixti magnam cladem in congressu facerent; quibus illi freti, non uti equestri proelio solet, sequi, dein cedere, sed advorsis equis concurrere,

implicare ac perturbare aciem; ita expeditis peditibus suis hostis paene victos dare.

60. Eodem tempore apud Zamam magna vi certabatur, ubi quisque legatus aut tribunus curabat, eo acerrime niti, neque alius in alio magis quam in sese spem habere: pariterque oppidani agere; obpugnare aut parare omnibus locis, avidius alteri alteros sauciare quam semet tegere, clamor permixtus hortatione, laetitia, gemitu, item strepitus armorum ad caelum ferri, tela utrimque volare. sed illi, qui moenia defensabant, ubi hostes paulum modo pugnam remiserant, intenti proelium equestre prospectabant, eos, uti quaeque Iugurthae res erant, laetos modo, modo pavidos animadvorteres, ac, sicuti audiri a suis aut cerni possent, monere alii, alii hortari aut manu significare aut niti corporibus, et ea huc et illuc quasi vitabundi aut iacientes tela agitare. quod ubi Mario cognitum est (nam is in ea parte curabat), consulto lenius agere ac diffidentiam rei simulare, pati Numidas sine tumultu regis proelium visere. ita illis studio suorum adstrictis, repente magna vi murum adgreditur, et iam scalis egressi milites prope summa ceperant, quom oppidani concurrunt, lapides, ignem, alia praeterea tela ingerunt. nostri primo resistere, deinde, ubi unae atque alterae scalae conminutae, qui supersteterant, adflicti sunt, ceteri, quoquo modo potuere, pauci integri, magna pars vulneribus confecti abeunt. denique utrimque proelium nox diremit.

61. Metellus, ubi videt frustra inceptum neque oppidum capi, neque Iugurtham nisi ex insidiis aut suo loco pugnam facere, et iam aestatem exactam esse, ab Zama discedit et in iis urbibus, quae ad se defecerant, satisque munitae loco aut moenibus erant, praesidia inponit; ceterum exercitum in provinciam, quae proxuma est Numidiae, hiemandi gratia conlocat. neque id tempus ex aliorum more quieti aut luxuriae concedit, sed quoniam armis bellum parum procedebat, insidias regi per amicos tendere et eorum perfidia pro armis uti parat. igitur Bomilcarem, qui Romae cum Iugurtha fuerat et inde vadibus datis clam de Massivae nece iudicium fugerat, quod ei per maximam amicitiam maxuma copia fallendi erat, multis pollicitationibus adgreditur. ac primo efficit, uti ad se conloquendi gratia occultus veniat, deinde fide data, si Iugurtham vivum aut necatum sibi tradidisset, fore, ut illi senatus impunitatem et sua omnia concederet, facile Numidiae persuadet, cum ingenio infido, tum metuenti, ne, si pax cum

Romanis fieret, ipse per condiciones ad supplicium traderetur.

62. Is, ubi primum opportunum fuit, Iugurtham anxium ac miserantem fortunas suas accedit; monet atque lacrimans obtestatur, uti aliquando sibi liberisque et genti Numidarum optime merita provideat, omnibus proeliis sese victos, agrum vastatum, multos mortalis captos, occisos, regni opes conminutas esse; satis saepe iam et virtutem militum et fortunam temptatam; caveat, ne illo cunctante Numidae sibi consulant. his atque talibus aliis ad deditionem regis animum inpellit. mittuntur ad imperatorem legati, qui Iugurtham imperata facturum dicerent ac sine ulla pactione sese regnumque suum in illius fidem tradere. Metellus propere cunctos senatorii ordinis ex hibernis accersi iubet, eorum et aliorum, quos idoneos ducebat, consiliuro habet. ita more maiorum ex consili decreto per legatos Iugurthae imperat argenti pondo ducenta milia, elephantos omnis, equorum et armorum aliquantum. quae postquam sine mora facta sunt, iubet omnis perfugas victos adduci; eorum magna pars, uti iussum erat, adducti, pauci, quom primum deditio coepit, ad regem Bocchum in Mauretaniam abierant. igitur Iugurtha, ubi armis virisque et pecunia spoliatus est, quom ipse ad imperandum Tisidium vocaretur, rursus coepit flectere animum suum et ex mala conscientia digna timere. denique multis diebus per dubitationem consumptis, quom modo taedio rerum advorsarum omnia bello potiora duceret, interdum secum ipse reputaret, quam gravis casus in servitium ex regno foret, multis magnisque praesidiis nequidquam perditis, de integro bellum sumit. et Romae senatus de provinciis consultus Numidiam Metello decreverat.

63. Per idem tempus Uticae forte G. Mario per hostias dis supplicanti magna atque mirabilia portendi haruspex dixerat; proinde, quae animo agitabat, fretus dis ageret, fortunam quam saepissime experiretur, cuncta prospere eventura. at illum iam antea consulatus ingens cupido exagitabat, ad quem capiendum praeter vetustatem familiae alia omnia abunde erant, industria, probitas, militiae magna scientia, animus belli ingens, domi modicus, lubricus et divitiarum victor, tantummodo gloriae avidus. sed is natus et per omnem pueritiam Arpini altus, ubi primum aetas militiae patiens fuit, stipendiis faciendis, non Graeca facundia neque urbanis munditiis sese exercuit; ita inter artis bonas integrum ingenium brevi adolevit.

ergo ubi primum tribunatum militarem a populo petitis plerisque faciem eius ignorantibus, facile notus per omnes tribus declaratur. deinde ab eo magistratu alium post alium sibi peperit, semperque in potestatibus eo modo agitabat ut ampliore quam gerebat dignus haberetur. tamen is ad id locorum talis vir (nam postea ambitione praeceps ductus est) adpetere non audebat. etiamtum alios magistratus plebs, consulatum nobilitas inter se per manus tradebat. novos nemo tam clarus neque tam egregius factis erat, qui is indignus illo honore et quasi pollutus haberetur.

64. Igitur ubi Marius haruspiciis dicta eodem intendere videt, quo cupido animi hortabatur, ab Metello petendi gratia missionem rogat. quod quamquam virtus, gloria atque alia optanda bonis superabant, tamen inerat contemptor animus et superbia, commune nobilitatis malum itaque primum commotus insolita re mirari eius consilium et quasi per amicitiam monere, ne tam prava inciperet neque [tam] super fortunam animum gereret; non omnia omnibus cupiunda esse; debere illi res suas satis placere; postremo caveret id adpetere a populo Romano, quod illi iure negaretur. postquam haec atque alia talia dixit neque animus Marii flectitur, respondit, ubi primum potuisset per negotia publica, facturum sese, quae peteret. ac postea saepius eadem postulanti fertur dixisse, ne festinaret abire, satis mature illum cum filio suo consulatum petiturum. in eo tempore contubernio patris ibidem militabat, annos natus circiter viginti; quae res Marium cum pro honore, quem adfectabat, tum contra Metellum vehementer accenderat. ita cupidine atque ira, pessumis consultoribus, grassari neque facto ullo neque dicto abstinere, quod modo ambitiosum foret, milites, quibus in hibernis praeerat, laxior imperio quam antea habere, apud negotiatores, quorum magna multitudo Uticae erat, criminose, simul et magnifice de bello loqui; dimidia pars exercitus si sibi permitteretur, paucis diebus Iugurtham in catenis habiturum; ab imperatore consulto trahi, quod homo inanis et regiae superbiae imperio nimis gauderet. quae omnia illis eo firmiora videbantur, quod diuturnitate belli res familiares conruperant et animo cupienti nihil satis festinatur.

65. Erat praeterea in exercitu nostro Numida quidam nomine Gauda, Mastanabalis filius, Masinissae nepos, quem Micipsa testamento secundum heredem scripserat, morbi confectus et ob eam causam mente paululum imminuta, quod Metellus petenti more regum ut sellam iuxta poneret

item postea custodiae causa turmam equitum Romanorum, utrumque negaverat, honorem, quod eorum modo foret, quos populus Romanus reges adpellavisset, praesidium, quod contumeliosum in eos foret, si equites Romani satellites Numidiae traderentur. hunc Marius anxium adgreditur atque hortatur, ut contumeliarum imperatori cum suo auxilio poenas petat; hominem ob morbos animo parum valido secunda oratione extollit: illum regem, ingentem virum, Masinissae nepotem esse; si Iugurtha captus aut occisus foret, imperium Numidiae sine mora habiturum; id adeo mature posse evenire, si ipse consul ad id bellum missus foret. itaque et illum et equites Romanos, [milites] et negotiatores alios ipse, plerosque pacis spes inpellit, uti Romam ad suos necessarios aspere in Metellum de bello scribant, Marium imperatorem poscant. sic illi a multis mortalibus honestissima subfragatione consulatus petebatur; simul ea tempestate plebs, nobilitate fusa per legem Mamiliam, novos extollebat. ita Mario cuncta procedere.

66. Interim Iugurtha postquam omissa deditione bellum incipit, cum magna cura parare omnia, festinare, cingere exercitum, civitatis, quae ab se defecerant, formidine aut ostentando praemia adfectare, communire suos locos, arma, tela, aliaque, quae spe pacis amiserat, reficere aut commercari, servitia Romanorum adlicere et eos ipsos, qui in praesidiis erant, pecunia temptare; prorsus nihil intactum neque quietum pati, cuncta agitare. igitur Vaccenses, quo Metellus initio, Iugurtha pacificante, praesidium imposuerat, fatigati regis suppliciis neque antea voluntate alienati, principes civitatis inter se coniurant; nam vulgus, uti plerumque solet, et maxime Numidarum, ingenio mobili, seditiosum atque discordiosum erat, cupidum novarum rerum, quieti et otio advorsum. dein, compositis inter se rebus, in diem tertium constituunt, quod is festus celebratusque per omnem Africam ludum et lasciviam magis quam formidinem ostentabat. sed ubi tempus fuit, centuriones tribunosque militaris et ipsum praefectum oppidi, T. Turpilius Silanum, alius alium domos suas invitant; eos omnis praeter Turpilius inter epulas obtruncant; postea milites palantis, inermes, quippe in tali die ac sine imperio, adgrediuntur. idem plebes facit, pars edocti ab nobilitate, alii studio talium rerum incitati, quis acta consiliumque ignorantibus tumultus ipse et res novae satis placebant.

67. Romani milites, improvise metu incerti ignarique, quid potissimum facerent, trepidare; arcem oppidi, ubi signa et scuta erant, praesidium hostium; portae ante clausae fugam prohibebant; ad hoc mulieres puerique pro tectis aedificiorum saxa et alia, quae locus praebebat, certatim mittere. ita neque caveri anceps malum, neque a fortissimis infirmis generi resisti posse; iuxta boni mali, que, strenui et inbelles inulti obtruncari. in ea tanta asperitate, saevissimis Numidis et oppido undique clauso, Turpilius praefectus unus ex omnibus Italicis intactus profugit; id misericordiane hospitis, an pactione aut casu ita evenerit, parum conperimus; nisi, quia illi in tanto malo turpis vita integra fama potior fuit, improbus intestabilisque videtur.

68. Metellus, postquam de rebus Vaccae actis conperit, paulisper maestus e conspectu abit; deinde, ubi ira et aegritudo permixta sunt, cum maxuma cura ultum ire iniurias festinat. legionem, cum qua hiemabat, et quam plurimos potest Numidas equites pariter cum occasu solis expeditos educit, et postera die circiter horam tertiam pervenit in quamdam planitiem, locis paulo superioribus circumventam. ibi milites fessos itineris magnitudine et iam abnuentis omnia docet oppidum Vaccam non amplius mille passuum abesse, decere illos reliquum laborem aequo animo pati, dum pro civibus suis, viris fortissimis atque miseris, poenas caperent; praeterea praedam benigne ostendat. sic animis eorum adrectis, equites in primo late, pedites quam artissime ire et signa occultare iubet.

69. Vaccenses ubi animum advortere ad se vorum exercitum pergere, primo, uti erat res, Metellum esse rati, portas clausere, deinde ubi neque agros vastari et eos, qui primi aderant, Numidas equites vident, rursum Iugurtham arbitrati cum magno gaudio obvii procedunt. equites peditesque repente signo dato alii vulgum effusum oppidum caedere, alii ad portas festinare, pars turris capere; ira atque praedae spes amplius quam lassitudo posse. ita Vaccenses biduum modo ex perfidia laetati; civitas magna et opulens cuncta poenae aut praedae fuit. Turpilius, quem praefectum oppidi unum ex omnibus profugisse supra ostendimus, iussus a Metello causam dicere, postquam sese parum expurgat, condemnatus verberatusque capite poenas solvit; nam is civis ex Latio erat.

70. Per idem tempus Bomilcar, quocius impulsu Iugurtha deditionem, quam metu deseruit, inceperat, suspectus

regi et ipse eum suspiciens, novas res cupere, ad perniciem eius dolum quaerere, die noctuque fatigare animum; denique omnia temptando, socium sibi adiungit Nabdalsam, hominem nobilem, magnis opibus, clarum acceptumque popularibus suis, qui plerumque seorsum ab rege exercitum ductare et omnis res exequi solitus erat, quae Iugurthae fesso aut maioribus adstricto superaverant; ex quo illi gloria opesque inventae. igitur utriusque consilio dies insidiis statuitur; cetera, uti res posceret, ex tempore parari placuit; Nabdalsa ad exercitum profectus, quem inter hiberna Romanorum iussus habebat, ne ager inultis hostibus vastaretur. is postquam magnitudine facinoris percussus ad tempus non venit metusque rem impediēbat, Bomilcar simul cupidus incepta patrandi et timore socii anxius, ne omisso vetere consilio novom quaereret, litteras ad eum per homines fidelis mittit, in quis mollitiam socordiamque viri accusare, testari deos, per quos iuravisset, monere ne praemia Metelli in pestem convorteret; Iugurthae exitium adesse; ceterum suave an virtute Metelli periret, id modo agitari; proinde reputaret cum animo suo, praemia an cruciatum mallet.

71. Sed quom hae litterae adlatae, forte Nabdalsa exerceito corpore fessus in lecto quiescebat, ubi cognitis Bomilcaris verbis primo cura, deinde, uti aegrum animum solet, somnus cepit. erat ei Numida quidam negotiorum curator, fidus acceptusque et omnium consiliorum nisi novissimum particeps. qui postquam adlatas litteras audivit, et ex consuetudine ratus opera aut ingenio suo opus esse, in tabernaculum introiit, dormiente illo epistolam, super caput in pulvino temere positam, sumit ac perlegit, dein propere, cognitis insidiis, ad regem pergit. Nabdalsa paulo post expectatus ubi neque epistolam repperit et rem omnem, uti acta erat, cognovit, primo indicem persequi conatus, postquam id frustra fuit, Iugurtham placandi gratia accedit; dicit quae ipse paravisset facere perfidia clientis sui praeventa; lacrumans obtestatur per amicitiam perque sua antea fideliter acta, ne super tali scelere suspectum sese haberet.

72. Ad ea rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Bomilcare aliisque multis, quos socios insidiarum cognoverat, interfectis iram obpresserat, ne qua ex eo negotio seditio oriretur. neque post id locorum Iugurthae dies aut nox ulla quieta fuit, neque loco neque mortali quoquam aut tempori satis credere, civis hostesque

iuxta metuere, circumspectare omnia et omni strepitu pavescere, alio atque alio loco saepe contra decus regium noctu requiescere, interdum somno excitus arreptis armis tumultum facere; ita formidine quasi vecordia exagitari.

73. Igitur Metellus, ubi de casu Bomilcaris et indicio patefacto ex perfugis cognovit, rursus tamquam ad integrum bellum cuncta parat festinatque. Marium, fatigantem de profectione, simul et invitum et offensum sibi parum idoneum ratus, domum dimittit. et Romae plebes, litteris, quae de Metello ac Mario missae erant, cognitīs, volenti animo de ambobus acceperant. imperatori nobilitas, quae antea decori fuit, invidiae esse; at illi alteri generis humilitas favorem addiderat; ceterum in utroque magis studia partium quam bona aut mala sua moderata. praeterea seditiosi magistratus vulgum excitare, Metellum omnibus contionibus capitis arcessere, Mari virtutem in maius celebrare. denique plebes sic accensa, uti opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant, relictis operibus frequentarent Marium et sua necessaria post illius honorem ducerent. ita percussa nobilitate post multas tempestates novo homini consulatus mandatur, et postea populus a tribuno plebis Manlio Mancino rogatus, quem vellet cum Iugurtha bellum gerere, frequens Marium iussit. sed paulo ante senatus Numidiam [provinciam] Metello decreverat; ea res frustra fuit.

74. Eodem tempore Iugurtha amissis amicis, quorum plerosque ipse necaverat, ceteri formidine, pars ad Romanos, alii ad regem Bocchum profugerant, quom neque bellum geri sine administris posset, et novorum fidem in tanta perfidia veterum experiri periculosum duceret, varius incertusque agitabat. neque illi res neque consilium aut quisquam hominum satis placebat; itinera praefectosque in dies mutare, modo adversum hostis, interdum in solitudines pergere, saepe in fuga ac post paulo in armis spem habere, dubitare, virtuti an fidei popularium minus crederet; ita quocunque intenderat, res adversae erant. sed inter eas moras repente sese Metellus cum exercitu ostendit. Numidae ab Iugurtha pro tempore parati instructique; dein proelium incipitur. qua in parte rex pugnae adfuit, ibi aliquamdiu certatum, ceteri eius omnes milites primo congressu pulsī fugatique. Romani signorum et armorum aliquanto numero, hostium paucorum potiti; nam ferme Numidas in omnibus proeliis magis pedes quam arma tutata sunt.

75. Ea fuga Iugurtha impensius modo rebus suis diffidens cum perfugis et parte equitatus in solitudines, dein Thalam pervenit, in oppidum magnum atque opulentum, ubi plerique thesauri filiorumque eius multus pueritiae cultus erat. quae postquam Metello conperta sunt, quamquam inter Thalam flumenque proximum in spatio milium quinquaginta, loca arida atque vasta esse cognoverat, tamen spe patrandi belli, si eius oppidi potitus foret, omnis asperitates supervadere ac naturam etiam vincere adgreditur. igitur omnia iumenta sarcinis levare iubet nisi frumento dierum decem, ceterum utris modo et alia aquae idonea portari. praeterea conquirat ex agris quam plurimum potest domiti pecoris, eoque inponit vasa quousque modi, sed pleraque lignea, conlecta ex tuguriis Numidarum. ad hoc finitumis imperat, qui se post regis fugam Metello dederant, quam plurimum quisque aquae portaret; diem locumque, ubi praesto fuerit, praedicat. ipse ex flumine, quam proximum oppido aquam esse supra diximus, iumenta onerat; eo modo instructus ad Thalam proficiscitur. deinde ubi ad id loci ventum, quod Numidis praeceperat, et castra posita munitaque sunt, tanta repente caelo missa vis aquae dicitur, ut ea modo exercitui satis superque foret. praeterea conneatus spe amplior, quia Numidae, sicuti plerique in nova deditione, officia intenderant. ceterum milites religione pluvia magis usi, eaque res multum animis eorum addidit; nam rati sese dis immortalibus curae esse. deinde postero die contra opinionem Iugurthae ad Thalam perveniunt. oppidani, qui se locorum asperitate munitos crediderant, magna atque insolita re perculsi, nihilo segnius bellum parare; idem nostri facere.

76. Sed rex nihil iam infectum Metello credens, quippe qui omnia, arma, tela, locos, tempora, denique naturam ipsam ceteris imperitantem industria vicerat, cum liberis et magna parte pecuniae ex oppido noctu profugit, neque postea in ullo loco amplius uno die aut una nocte moratus simulabat sese negoti gratia properare; ceterum prodicionem timebat, quam vitare posse celeritate putabat; nam talia consilia per otium et ex oportunitate capi. at Metellus, ubi oppidanos proelio intentos, simul oppidum et operibus et loco munitum videt, vallo fossaeque moenia circumvenit. deinde iubet locis ex copia maxime idoneis vineas agere, [superque eas] aggerem iacere et super aggerem inpositis turribus opus et administros tutari. contra haec

oppidani festinare, parare; prorsus ab utrisque nihil reliquum fieri. denique Romani multo ante labore proeliisque fatigati, post dies quadraginta quam eo ventum erat, oppido modo potiti, praeda omnis ab perfugis corrupta. ii postquam murum arietibus feriri resque suas adfectas vident, aurum atque argentum et alia, quae prima ducuntur, domum regiam conportant; ibi vino et epulis onerati, illaque et domum et semet igni conrumpunt, et quas victi ab hostibus poenas metuerant, eas ipsi volentes pendere.

77. Sed pariter cum capta Thala legati ex oppido Lepti ad Metellum venerant orantes, uti praesidium praefectumque eo mitteret; Hamilcarem quendam, nobilem hominem, factiosum, novis rebus studere, advorsum quem neque imperia magistratum neque leges valerent; ni id festinaret, in summo periculo suam salutem, illorum socios fore. nam Leptitani iam inde a principio belli Iugurthini ad Bestiam consulem et postea Romam miserant amicitiam societatemque rogatum. deinde, ubi ea inpetrata, semper boni fidelesque mansere et cuncta a Bestia, Albino Metelloque imperata nave fecerant. itaque ab imperatore facile, quae petebant, adepti. emissae eo cohortes Ligurum quattuor et G. Annius praefectus.

78. Id oppidum ab Sidoniis conditum est, quos accepimus profugos ob discordias civilis, navibus in eos locos venisse; ceterum situm inter duas Syrtis, quibus nomen ex re inditum. nam duo sunt sinus prope in extrema Africa, in pares magnitudine, pari natura; quorum proxima terrae praecalta sunt, cetera, uti fors tulit, alta alia, alia in tempestate vadosa. nam ubi mare magnum esse et saevire ventis coepit, limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt; ita facies locorum cum ventis simul mutatur: Syrtes ab tractu nominatae. eius civitatis lingua modo convorsa connubio Numidarum, legum cultusque pleraque Sidonica, quae eo facilius retinebant, quod procul ab imperio regis aetatem agebant. inter illos et frequentem Numidiam multi vastique loci erant.

79. Sed quoniam in has regiones per Leptitanorum negotia venimus, non indignum videtur egregium atque mirabile facinus duorum Karthaginensium memorare; eam rem nos locus admonuit. qua tempestate Karthaginienses pleraque Africae imperitabant, Cyrenenses quoque magni atque opulenti fuere. ager in medio arenosus, una specie; neque flumen neque mons erat, qui finis eorum discerne-

ret; quae res eos in magno diuturnoque bello inter se habuit. postquam utrimque legiones item classes saepe fusae fugataeque, et alteri alteros aliquantum adtriverant, veriti, ne mox victos victoresque defessos alius adgrederetur, per inducias sponsionem faciunt, uti certo die legati domo profisciscerentur; quo in loco inter se obvii fuissent, is communis utriusque populi finis haberetur. igitur Karthagine duo fratres missi, quibus nomen Philaenis erat, maturavere iter pergere, Cyrenenses tardius iere. id socordiane an casu acciderit, parum cognovi. ceterum solet in illis locis tempestas haud secus atque in mari retinere. nam ubi per loca aequalia et nuda gignentium ventus coortus arenam humo excitavit, ea magna vi agitata ora oculosque implere solet, ita prospectu inpedito morari iter. postquam Cyrenenses aliquanto posteriores se vident et ob rem corruptam domi poenas metuunt, criminari Karthaginensis ante tempus domo digressos, conturbare rem, denique omnia malle quam victi abire. sed quomodo Poeni aliam condicionem, tantummodo aequam, peterent, Graeci optionem Karthaginensium faciunt, ut vel illi, quos finis populo suo peterent, ibi vivi obruerentur, vel eadem condicione sese, quem in locum vellent, processuros. Philaeni condicione probata seque vitamque suam rei publicae condonare; ita vivi obruti. Karthaginenses in eo loco Philaenis fratribus aras consecravere, alique illis domi honores instituti. nunc ad rem redeo.

80. Iugurtha postquam amissa Thala nihil satis firmum contra Metellum putat, per magnas solitudines cum paucis profectus, pervenit ad Gaetulos, genus hominum ferum incultumque et eo tempore ignarum nominis Romani. eorum multitudinem in unum cogit ac paulatim consuefacit ordines habere, signa sequi, imperium observare, item alia militaria facere. praeterea regis Bocchi proximos magnis muneribus et maioribus promissis ad studium sui perducit, quis adiutoribus regem adgressus inpellit, uti adversum Romanos bellum incipiat. id ea gratia facilius proniusque fuit, quod Bocchus initio huiusce belli legatos Romam miserat, foedus et amicitiam petitem, quam rem oportunissimam incepto bello pauci inpediverant caeci avaritia, quis omnia honesta atque inhonesta vendere mos erat. etiam antea Iugurthae filia Bocchi nupserat. verum ea necessitudo apud Numidas Maurosque levis ducitur, quia singuli pro opibus quisque quam plurimas uxores, denas alii, alii pluris habent, sed reges eo

amplius. ita animus multitudine distrahitur; nullam pro socia obtinent, pariter omnes viles sunt.

81. Igitur in locum ambobus placitum exercitus conveniunt; ibi fide data et accepta Iugurtha Bocchi animum oratione accendit: Romanos iniustos, profunda avaritia, communis omnium hostis esse; eandem illos causam belli cum Boccho habere quam secum et cum aliis gentibus, lubricum imperitandi, quis omnia regna adversa sint; tum sese, paulo ante Karthaginensis, item regem Persen, post, uti quisque opulentissimus videatur, ita Romanis hostem fore. his atque aliis talibus dictis ad Cirtam oppidum iter constituunt, quod ibi Metellus praedam captivosque et impedimenta locaverat. ita Iugurtha ratus aut capta urbe [operae] pretium fore aut, si dux Romanus auxilio suis venisset, proelio sese certaturos. nam callidus id modo festinabat, Bocchi pacem imminuere, ne [mox] moras agitando aliud quam bellum mallet.

82. Imperator postquam de regum societate cognovit, non temere neque, uti saepe iam victo Iugurtha consueverat, omnibus locis pugnandi copiam facit; ceterum haud procul ab Cirta castris munitis reges obperitur, melius esse ratus, cognitis Mauris, quoniam is novos hostis accesserat, ex commodo pugnam facere. interim Roma per literas certior fit provinciam Numidiam Mario datam; nam consulem factum ante acceperat. quis rebus supra bonum atque honestum percussus, neque lacrimas tenere neque moderari linguam; vir egregius in aliis artibus nimis mollior aegritudinem pati. quam rem alii in superbiam vertebant, alii bonum ingenium contumelia accensum esse, multi, quod iam parva victoria ex manibus eriperetur. nobis satis cognitum est, illum magis honore Mari quam iniuria sua ex cruciatum, neque tam anxie laturum fuisse, si adempta provincia alii quam Mario traderetur.

83. Igitur eo dolore inpeditus, et quia stultitiae videbatur alienam rem periculo suo curare, legatos ad Bocchum mittit postulatum, ne sine causa hostis populo Romano fieret; habere tum magnam copiam societatis amicitiaeque coniungendae, quae potior bello esset; et quamquam opibus suis confideret, tamen non debere incerta pro certis mutare; omne bellum sumi facile, ceterum aegerrime desinere; non in eiusdem potestate initium eius et finem esse; incipere quoivis, etiam ignavo, licere, deponi, quom victores velint; proinde sibi regnoque suo consuleret, ne florentis res suas cum Iugurthae perditis misceret. ad ea

rex satis placide verba facit: sese pacem cupere, sed Iugurthae fortunarum misereri; si eadem illi copia fieret, omnia conventura. rursus imperator contra postulata Bocchi nuntios mittit; ille probare partim, alia abnuere. eo modo saepe ab utroque missis remissisque nuntiis tempus procedere et ex Metelli voluntate bellum intactum trahi.

84. At Marius, ut supra diximus, cupientissima plebe consul factus, postquam ei provinciam Numidiam populus iussit, antea iam infestus nobilitati, tum vero multus atque ferox instare, singulos modo, modo univorsos laedere; dictitare sese consulatum ex victis illis spolia cepisse; alia praeterea magnifica pro se, et illis dolentia. interim, quae bello opus erant, prima habere; postulare legionibus subplementum, auxilia a populis et regibus sociisque arcescere, praeterea ex Latio fortissimum quemque, plerosque militiae, paucos fama cognitos accire, et ambiundo cogere homines emeritis stipendiis secum proficisci. neque illi senatus, quamquam advorsus erat, de ullo negotio abnuere audebat; ceterum subplementum etiam laetus decreverat, quia neque plebi militia volenti putabatur et Marius aut belli usum aut studia volgi amissurus. sed ea res frustra sperata; tanta lubido cum Mario eundi plerosque invaserat. sese quisque praeda locupletem fore, victorem domum rediturum, alia huiusmodi animis trahabant, et eos non paulum oratione sua Marius adrexerat. nam postquam omnibus, quae postulaverat, decretis milites scribere volt, hortandi causa, simul et nobilitatem, uti consueverat, exagitandi, contionem populi advocavit. deinde hoc modo disseruit.

85. „Scio ego, Quirites, plerosque non isdem artibus imperium a vobis petere et, postquam adepti sunt, gerere; primo industrios, supplicis, modicos esse, dein per ignaviam et superbiam aetatem agere. sed mihi contra ea videtur; nam quanto pluris universa res publica quam consulatus aut praetura, eo maiore cura illam administrari quam haec peti debere. neque me fallit, quantum cum maximo vostro beneficio negoti sustineam. bellum parare simul et aerario parcere, cogere ad militiam eos, quos nolis offendere, domi forisque omnia curare, et ea agere inter invidos, occursantis, factiosos, opinione, Quirites, asperius est. ad hoc, alii si deliquere, vetus nobilitas, maiorum fortia facta, cognatorum et adfinium opes, multae clientelae, omnia haec praesidio adsunt; mihi spes omnes in memet sitae, quas necesse est virtute et inno-

centia tutari; nam alia infirma sunt. et illud intellego, Quirites, omnium ora in me convorsa esse, aequos bonosque favere, quippe mea bene facta rei publicae procedunt, nobilitatem locum invadendi quaerere. quo mihi acrius admitendum est, uti neque vos capiamini et illi frustra sint. ita ad hoc aetatis a pueritia fui, uti omnis labores et pericula consueta habeam. quae ante vostra beneficia gratuito faciebam, ea uti accepta mercede deseram, non est consilium, Quirites. illis difficile est in potestatibus temperare, qui per ambitionem sese probos simulavere; mihi, qui omnem aetatem in optumis artibus egi, bene facere iam ex consuetudine in naturam vortit. bellum me gerere cum Iugurtha iussistis, quam rem nobilitas aegerume tulit. quaeso, reputate cum animis vestris, num mutare id melius sit. si quem ex illo globo nobilitatis ad hoc aut aliud tale negotium mittatis, hominem veteris prosapiae [aut] multarum imaginum et nullius stipendi, scilicet ut in tanta re ignarus omnium trepidet, festinet, sumat aliquem ex populo monitorem officii sui. ita plerumque evenit, ut quem vos imperare iussistis, is imperatorem alium quaerat. atque ego scio, Quirites, qui, postquam consules facti sunt, et acta maiorum et Graecorum militaria praecepta legere coeperint; praeposteri homines: nam gerere quam fieri tempore posterius, re atque usu prius est. comparate nunc, Quirites, cum illorum superbia me hominem novom. quae illi audire aut legere solent, eorum partem vidi, alia egomet gessi; quae illi litteris, ea ego militando didici. nunc vos existumate, facta an dicta pluris sint. contemnunt novitatem meam, ego illorum ignaviam; mihi fortuna, illis probra obiectantur. quamquam ego naturam unam et communem omnium existumo, sed fortissimum quemque generosissimum. ac si iam ex patribus Albini aut Bestiae quaeri posset, mene an illos ex se gigni maluerint, quid responsuros creditis, nisi sese liberos quam optumos voluisse? quodsi iure me despiciunt, faciunt idem maioribus suis, quibus uti mihi ex virtute nobilitas coepit. invident honori meo; ergo invideant labori, innocentiae, periculis etiam meis, quoniam per haec illum cepi. verum homines corrupti superbia ita aetatem agunt, quasi vestros honores contemnunt; ita hos petunt, quasi honeste vixerint. nae illi falsi sunt, qui divorsissimas res pariter expectant, ignaviae voluptatem et praemia virtutis. atque etiam, quom apud vos aut in senatu verba faciunt, pleraque oratione maiores suos ex-

tollunt, eorum fortia facta memorando clariores sese putant. quod contra est. nam quanto vita illorum praeclarius, tanto horum socordia flagitiosior. et profecto ita se res habet; maiorum gloria posteris quasi lumen est, neque bona neque mala eorum in occulto patitur. huiusce rei ego inopiam fateor, Quirites; verum id, quod multo praeclarius est, meamet facta mihi dicere licet. nunc videte, quam iniqui sint. quod ex aliena virtute sibi adrogant, id mihi ex mea non concedunt, scilicet quia imagines non habeo et quia mihi nova nobilitas est, quam certe peperisse melius est quam acceptam conrupisse. equidem ego non ignoro, si iam mihi respondere velint, abunde illis facundam et compositam orationem fore. sed in maximo vostro beneficio, quom omnibus locis meque vosque maledictis lacerent, non placuit reticere, ne quis modestiam in conscientiam duceret. nam me quidem ex animi mei sententia nulla oratio laedere potest; quippe vera necease est bene praedicet, falsam vita moresque mei superant. sed quoniam vostra consilia accusantur, qui mihi summum honorem et maximum negotium inposuistis, etiam atque etiam reputate, num eorum poenitendum sit. non possum fidei causa imagines neque triumphos aut consulatus maiorum meorum ostentare, at, si res postulet, hastas, vexillum, phaleras, alia militaria dona, praeterea cicatrices adverso corpore. hae sunt meae imagines, haec nobilitas, non hereditate relicta, ut illa illis, sed quae ego meis plurimis laboribus et periculis quaesivi. non sunt composita mea verba; parum id facio; ipsa se virtus satis ostendit; illis artificio opus est, ut turpia facta oratione tegant. neque litteras Graecas didici; parum placebat eas discere, quippe quae ad virtutem doctoribus nihil profuerant. at illa multo optuma rei publicae doctus sum, hostem ferire, praesidium agitare, nihil metuere nisi turpem famam, hiemem et aestatem iuxta pati, humi requiescere, eodem tempore inopiam et laborem tolerare. his ergo praeceptis milites hortabor, neque illos arte colam, me opulenter, neque gloriam meam laborem illorum faciam. hoc est utile, hoc civile imperium. nam quom tute per mollitiem agas, exercitum subplicio cogere, id est dominum, non imperatorem esse. haec atque talia maiores vestri faciundo seque remque publicam celebravere. quis nobilitas freta, ipsa dissimilis moribus, nos illorum aemulos contemnit, et omnis honores non ex merito, sed quasi debitos a vobis repetit. ceterum homines superbissimi procul errant.

maiores eorum omnia, quae licebat, illis relinquere, divitias, imagines, memoriam sui praeclaram; virtutem non relinquere, neque poterant; ea sola neque datur dono neque accipitur. sordidum me et incultum moribus aiunt, quia parum scite convivium exorno, neque histriionem ullum, neque pluris preti cocum quam villicum habeo. quae mihi lubet confiteri, Quirites; nam ex parente meo et ex aliis sanctis viris ita accepi, munditias mulieribus, laborem viris convenire, omnibusque bonis oportere plus gloriae quam divitiarum esse; arma, non supellectilem decori esse. quin ergo quod iuvat, quod carum aestumant, id semper faciant; ament, potent, ubi adulescentiam habuere, ibi senectutem agant, in conviviis, dediti ventri et turpissumae parti corporis; sudorem, pulverem et alia talia relinquunt nobis, quibus illa epulis iocundiora sunt. verum non ita est. nam ubi se flagitiis dedecoravere turpissumi viri, bonorum praemia ereptum eunt. ita iniustissime luxuria et ignavia, pessumae artes, illis, qui coluere eas, nihil obficiunt, rei publicae innoxiae cladi sunt. nunc, quoniam illis, quantum mei mores, non illorum flagitia poscebant, respondi, pauca de re publica loquar. primum omnium de Numidia bonum habete animum, Quirites; nam quae ad hoc tempus Iugurtham tutata sunt, omnia removistis, avaritiam, inperitiam atque superbiam. deinde exercitus ibi est, locorum sciens, sed mehercule magis strenuus quam felix; nam magna pars eius avaritia aut temeritate ducum adtrita est. quamobrem vos, quibus militaris aetas est, adnitimini mecum et capeSSite rem publicam, neque quemquam ex calamitate aliorum aut imperatorum superbia metus ceperit. egomet in agmine aut in proelio consultor idem et socius periculi vobiscum adero, meque vosque in omnibus rebus iuxta geram. et profecto dis iuvantibus omnia matura sunt, victoria, praeda, laus; quae si dubiae aut procul essent, tamen omnis bonos rei publicae subvenire decebat. etenim ignavia nemo immortalis factus est, neque quisquam parens liberis, uti aeterni forent, optavit, magis, uti boni honestique vitam exigerent. plura dicerem, Quirites, si timidis virtutem verba adderent; nam strenuis abunde dictum puto."

86. Huiuscemodi oratione habita Marius, postquam plebis animos adrectos videt, propere conmeatu, stipendio armis aliisque utilibus navis onerat; cum his A. Manlium legatum proficisci iubet. ipse interea milites scribere, non more maiorum, neque ex classibus, sed uti quousque

Διηγορία Καννιπικῆς διαβίαιος ἡγεμονίας

lubido erat, capite censos plerosque. id factum alii inopia bonorum, alii per ambitionem consulis memorabant, quod ab eo genere celebratus auctusque erat, et homini potentiam quaerenti egentissimus quisque oportunissimus, quod neque sua curae, quippe quae nulla sunt, et omnia cum pretio honesta videntur. igitur Marius cum aliquanto maiore numero, quam decretum erat, in Africam profectus paucis diebus Uticam advehitur. exercitus ei traditur a P. Rutilio legato; nam Metellus conspectum Mari fugerat, ne videret ea, quae audita animus tolerare nequiverat.

87. Sed consul expletis legionibus cohortibusque auxiliariis in agrum fertilem et praeda onustum proficiscitur; omnia ibi capta militibus donat, dein castella et oppida natura et viris parum munita adgreditur; proelia multa, ceterum levia, alia aliis locis facere. interim novi milites sine metu pugnae adesse, videre fugientis capi aut occidi, fortissimum quemque tutissimum, armis libertatem, patriam parentesque et alia omnia tegi, gloriam atque divitias quaeri. sic brevi spatio novi veteresque coaluere, et virtus omnium aequalis facta. at reges, ubi de adventu Mari cognoverunt, divorsi in locos difficilis abeunt. ita Iugurthae placuerat speranti mox effusos hostis invadi posse, Romanos sicuti plerosque remoto metu laxius licentiusque futuros.

88. Metellus interea Romam profectus contra spem suam laetissimis animis excipitur, plebi patribusque, postquam invidia decesserat, iuxta carus. sed Marius impigre prudenterque suorum et hostium res pariter adtendere, cognoscere quid boni utrisque aut contra esset, explorare itinera regum, consilia et insidias eorum antevenire, nihil apud se remissum neque apud illos tutum pati. itaque et Gaetulos et Iugurtham ex sociis nostris praedas agentis saepe adgressus in itinere fuderat, ipsumque regem haud procul ab oppido Cirta armis exuerat. quae postquam gloriosa modo neque belli patrandi cognovit, statuit urbis, quae viris aut loco pro hostibus et advorsum se opportunissimae erant, singulas circumvenire; ita Iugurtham aut praesidiis nudatum, si ea pateretur, aut proelio certaturum. nam Bocchus ad eum nuntios saepe miserat, velle populi Romani amicitiam; ne quid ab se hostile timeret. id simulaveritne, quo improvisus gravior accideret, an mobilitate ingeni pacem atque bellum mutare solitus, parum exploratum est.

89. Sed consul, uti statuerat, oppida castellaque munita adire, partim vi, alia metu aut praemia ostentando avortere ab hostibus. ac primo mediocria gerebat, existumans Iugurtham ob suos tutandos in manus venturum. sed ubi illum procul abesse et aliis negotiis intentum accepit, maiora et magis aspera adgredi tempus visum est. erat inter ingentis solitudines oppidum magnum atque valens, nomine Capsa, quocius conditor Hercules Libys memorabatur. eius cives apud Iugurtham innu-mer, levi imperio et ob ea fidelissimi habebantur, muniti advorsum hostis non moenibus modo et armis atque viris, verum etiam multo magis locorum asperitate. nam praeter oppido propinqua alia omnia vasta, inculta, egentia aquae, infesta serpentibus, quorum vis sicuti omnium ferarum inopia cibi acrior; ad hoc natura serpentium ipsa perniciosa siti magis quam alia re accenditur. eius potiundi Marium maxuma cupido invaserat, quom propter usum belli, tum quia res aspera videbatur, et Metellus oppidum Thalam magna gloria ceperat, haud dissimiliter situm munitumque, nisi quod apud Thalam non longe a moenibus aliquot fontes erant, Capsenses una modo atque ea intra oppidum iugi aqua, cetera pluvia utebantur. id ibique et in omni Africa, quae procul a mari incultius agebat, eo facilius tolerabatur, quia Numidae plerumque lacte et ferina carne vescebantur et neque salem neque alia irritamenta gulae quaerebant; cibus illis advorsum famem atque sitim, non lubricum neque luxuriae erat.

90. Igitur consul omnibus exploratis, credo dis fretus (nam contra tantas difficultates consilio satis providere non poterat, quippe etiam frumenti inopia temptabatur, quia Numidae pabulo pecoris magis quam arvo student, et quodcumque natum fuerat iussu regis in loca munita contulerant, ager autem aridus et frugum vacuus ea tempestate, nam aestatis extremum erat), tamen pro rei copia satis providenter exornat; pecus omne, quod superioribus diebus praedae fuerat, equitibus auxiliariis agendum adtribuit, A. Manlium legatum cum cohortibus expeditis ad oppidum Laris, ubi stipendium et conneatum locaverat, ire iubet dicitque se praedabundum post paucos dies eodem venturum. sic incepto suo occultato pergit ad flumen Tanam.

91. Ceterum in itinere cotidie pecus exercitui per

centurias, item turmas aequaliter distribuerat, et ex coriis utres uti fierent curabat; simul inopiam frumenti lenire et ignaris omnibus parare, quae mox usui forent; denique sexto die, quom ad flumen ventum est, maxima vis effecta utrium. ibi castris levi munimento positis, milites cibum capere atque, uti simul cum occasu solis egrederentur, paratos esse iubet, omnibus sarcinis abiectis, aqua modo seque et iumenta onerare. dein, postquam tempus visum, castris egreditur noctemque totam itinere facto consedit; idem proxima facit, dein tertia multo ante lucis adventum pervenit in locum tumultuosum ab Capsa non amplius duum milium intervallo, ibique, quam occultissime potest, cum omnibus copiis obperitur. sed ubi dies coepit et Numidae nihil hostile metuentes, multi oppido egressi, repente omnem equitatum et cum his velocissimos pedites cursu tendere ad Capsam et portas obsidere iubet; deinde ipse intentus propere sequi, neque milites praedari sinere. quae postquam oppidani cognovere, res trepidae, metus ingens, malum improvisum, ad hoc pars civium extra moenia in hostium potestate, coegere, uti deditionem facerent. ceterum oppidum incensum, Numidae puberes interfecti, alii omnes venundati, praeda militibus divisa. id facinus contra ius belli non avaritia neque scelere consulis admissum, sed quia locus Iugurthae oportunus, nobis aditu difficilis, genus hominum mobile, infidum ante, neque beneficio neque metu coercitum.

92. Postquam tantam rem peregit Marius sine ullo suorum incommodo, magnus et clarus antea, maior atque clarior haberi coepit. omnia non bene consulta in virtutem trahebantur, milites modesto imperio habiti simul et locupletes ad coelum ferre, Numidae magis quam mortalem timere, postremo omnes, socii atque hostes, credere illi aut mentem divinam esse aut deorum nutu cuncta portendi. sed consul, bene ea res ubi evenit, ad alia oppida pergit, pauca repugnantibus Numidis capit, plura deserta propter Capsensium miseras igni conrumpit; luctu atque caede omnia complentur. denique multis locis potitus ac plerisque exercitu incruento, aliam rem adgreditur non eadem asperitate qua Capsensium, ceterum haud secus difficilem. namque haud longe a flumine Mulucha, quod Iugurthae Bocchique

regnum disiungebat, erat inter ceteram planitiem mons saxeus, mediocri castello satis patens, in inensum editus, uno perangusto aditu relicto, nam omnis natura velut opere atque consulto praeceps. quem locum Marius, quod ibi regis thesauri erant, summa vi capere intendit. sed ea res forte quam consilio melius gesta. nam castello virorum atque armorum satis, magna vis [et] frumenti et fons aquae, aggeribus turribusque et aliis machinationibus locus inportunus, iter castellanorum angustum admodum, utrimque praecisum. vineae cum ingenti periculo frustra agebantur; nam quom eae paulo processerant, igni aut lapidibus conrumpebantur, milites neque pro opere consistere propter iniquitatem loci, neque inter vineas sine periculo administrare; optimum quisque cadere aut sauciari, ceteris metus augeri.

93. At Marius, multis diebus et laboribus consumptis, anxius trahere cum animo suo, omitteretne inceptum, quoniam frustra erat, an fortunam obperiretur, quae saepe prospere usus fuerat. quae quom multos dies noctisque aestuans agigaret, forte quidam Ligus, ex cohortibus auxiliariis miles gregarius, castris aquatum egressus, haud procul ab latere castelli, quod advorsum proeliantibus erat, animum advortit inter saxa repentis coeleas; quarum quom unam atque alteram, dein plures peteret, studio legundi paulatim prope ad summum montis egressus est. ubi postquam solitudinem intellexit, more humani ingeni cupido difficilia faciendi animum vortit. et forte in eo loco grandis ilex coaluerat inter saxa, paulum modo prona, deinde inflexa atque aucta in altitudinem, quo cuncta gignentium natura fert; quous ramis modo, deinde eminentibus saxis nisus Ligus in castelli planitiem pervenit, quod cuncti Numidae intenti proeliantibus aderant. exploratis omnibus, quae mox usui fore ducebat, eadem regreditur, non temere, uti adscenderat, sed temptans omnia et circumspectans. itaque Marium propere adit, acta edocet, hortatur, ab ea parte, qua ipse adscenderat, castellum temptet; pollicetur sese itineris periculique ducem. Marius cum Ligure promissa eius cognitum ex praesentibus misit; quorum uti quousque ingenium erat, ita rem difficilem aut facilem nuntiavere. consulis animus tamen paulum adrectus est. itaque ex copia tubicinum et cornicinum

numero quinque quam velocissimos delegit, et cum his, praesidio qui forent, quattuor centuriones, omnisque Liguri parere iubet, et ei negotio proximum diem constituit.

94. Sed ubi ex praecepto tempus visum, paratis compositisque omnibus ad locum pergit. ceterum illi, qui centuriis praeerant, praedocti ab duce, arma ornatumque mutaverant, capite atque pedibus nudis, uti prospectus nisusque per saxa facilius foret; super terga gladii et scuta, verum ea Numidica ex coriis, ponderis gratia simul et offensa quo levius streperent. igitur praegrediens Ligus saxa, et si quae vetustate radices eminebant, laqueis vinciebat, quibus adlevati milites facilius escenderent, interdum timidos insolentia itineris levare manu, ubi paulo asperior adscensus erat, singulos prae se inermos mittere, deinde ipse cum illorum armis sequi, quae dubia nisui videbantur, potissimum temptare, ac saepius eadem adscendens descendensque, dein statim digrediens, ceteris audaciam addere. igitur diu multumque fatigati tandem in castellum perveniunt, desertum ab ea parte, quod omnes sicuti aliis diebus adversum hostis aderant. Marius, ubi ex nuntiis, quae Ligus egerat, cognovit, quamquam toto die intentos proelio Numidas habuerat, tum vero cohortatus milites et ipse extra vineas egressus, testudine acta succedere et simul hostem tormentis sagittariisque et funditoribus eminus terrere. at Numidae saepe antea vineis Romanorum subvorsis, item incensis, non castelli moenibus sese tutabantur; sed pro muro dies noctisque agitare, maledicere Romanis ac Mario vecordiam obiectare; militibus nostris Iugurthae ser vitium minari, secundis rebus feroces esse. interim Romanis omnibus hostibusque proelio intentis, magna utrimque vi pro gloria atque imperio his, illis pro salute certantibus, repente a tergo signa canere; ac primo mulieres et pueri, qui visum processerant, fugere, deinde uti quisque muro proximus erat, postremo cuncti, armati inermesque. quod ubi accidit, eo acrius Romani instare, fundere ac plerosque tantummodo sauciare, dein super occisorum corpora vadere, avidi gloriae certantes murum petere, neque quemquam omnium praeda morari. sic forte conrecta Mari temeritas gloriam ex culpa invenit.

95. Ceterum dum ea res geritur, L. Sulla quaestor

cum magno equitatu in castra venit, quos uti ex Latio et a sociis cogeret, Romae relictus erat. sed quoniam nos tanti viri res admonuit, idoneum visum est de natura cultuque eius paucis dicere; neque enim alio loco de Sullae rebus dicturi sumus, et L. Sisenna optume et diligentissime omnium, qui eas res dixere, persecutus, parum mihi libero ore locutus videtur. igitur Sulla gentis patriciae nobilis fuit, familia iam prope extincta maiorum ignavia, litteris Graecis et Latinis iuxta atque doctissime eruditus, animo ingenti, cupidus voluptatum, sed gloriae cupidior, otio luxurioso esse; tamen ab negotiis numquam voluptas remorata, nisi quod de uxore potuit honestius consuli; facundus, callidus et amicitia facilis; ad simulanda negotia altitudo ingeni incredibilis; multarum rerum ac maxime pecuniae largitor. atque illi, felicissimo omnium ante civilem victoriam, numquam super industriam fortuna fuit, multique dubitavere, fortior an felicior esset; nam postea quae fecerit, incertum habeo, pudeat magis an pigeat disserere.

96. Igitur Sulla, uti supra dictum est, postquam in Africam atque in castra Mari cum equitatu venit, rudis antea et ignarus belli, sollertissimus omnium in paucis tempestatibus factus est. ad hoc milites benigne adpellare, multis rogantibus, aliis per se ipse dare beneficia, invitus accipere, sed ea properantius quam aes mutuum reddere, ipse a nullo repetere, magis id laborare, ut illi quam plurimi deberent; ioca atque seria cum humillimis agere, in operibus, in agmine atque ad vigiliis multus adesse, neque interim, quod prava ambitio solet, consulis aut quousquam boni famam laedere, tantummodo neque consilio neque manu priorem alium pati, plerosque antevenire. quibus rebus et artibus brevi Mario militibusque carissimus factus.

97. At Iugurtha, postquam oppidum Capsam aliosque locos munitos et sibi utilis, simul et magnam pecuniam amiserat, ad Bocchum nuntios mittit, quam primum in Numidiam copias adduceret, proeli faciendi tempus adesse. quem ubi cunctari accepit et dubium belli atque pacis rationes trahere, rursus, uti antea, proximos eius donis conrumpit, ipsique Mauro pollicetur Numidiae partem tertiam, si aut Romani Africa expulsi, aut integris suis finibus bellum compositum foret. eo praemio infectus Bocchus cum magna multitudine Iugurtham ac-

cedit. ita amborum exercitu coniuncto, Marium iam in hiberna proficiscentem, vix decuma parte diei reliqua, invadunt, rati noctem, quae iam aderat, et victis sibi munimento fore et, si vicissent, nullo impedimento, quia locorum scientes erant, contra Romanis utrumque casum in tenebris difficiliorem fore. igitur simul consul ex multis de hostium adventu cognovit, et ipsi hostes aderant et, priusquam exercitus aut instrui aut sarcinas conligere, denique antequam signum aut imperium ullum accipere quivisset, equites Mauri atque Gaetuli, non acie neque ullo more proeli, sed catervatim, uti quosque fors conglobaverat, in nostros concurrunt; qui omnes trepidi improvise metu, ac tamen virtutis memores, aut arma capiebant aut capientis alios ab hostibus defensabant; pars equos ascendere, obviam ire hostibus, pugna latrocinio magis quam proelio similis fieri, sine signis, sine ordinibus equites peditesque permixti caedere alios, alios obtruncare; multos, contra advorsos acerrume pugnantis, ab tergo circumvenire; neque virtus neque arma satis tegere, quia hostes numero plures et undique circumfusi erant; denique Romani veteres novique et ob ea scientes belli, si quos locus aut casus coniunxerat, orbis facere, atque ita ab omnibus partibus simul tecti et instructi hostium vim sustentabant.

98. Neque in eo tam aspero negotio Marius territus aut magis quam antea demisso animo fuit, sed cum turma sua, quam ex fortissimis magis quam familiarissimis paraverat, vagari passim, ac modo laborantibus suis succurrere, modo hostis, ubi confertissimi obstiterant, invadere; manu consulere militibus, quoniam imperare, conturbatis omnibus, non poterat. iamque dies consumptus erat, quom tamen barbari nihil remittere, atque, uti reges praeceperant, noctem pro se rati, acrius instare. tum Marius ex copia rerum consilium trahit, atque, uti suis receptui locus esset, collis duos propinquos inter se occupat, quorum in uno, castris parum amplo, fons aquae magnus erat, alter usui oportunus, quia magna parte editus et praeceps pauca munimenta quaerebat. ceterum apud aquam Sullam cum equitibus noctem agitare iubet; ipse paulatim dispersos milites, neque minus hostibus conturbatis, in unum contrahit, dein cunctos pleno gradu in collem subducit. ita reges loci difficultate coacti proelio deterrentur, neque tamen

suos longius abire sinunt, sed, utroque colle multitudine circumdato, effusi consedere. dein crebris ignibus factis, plerumque noctis barbari more suo laetari, exultare, strepere vocibus, et ipsi duces feroces, quia non fugerant, pro victoribus agere. sed ea cuncta Romanis ex tenebris et editoribus locis facilia visu magnoque hortamento erant.

99. Plurimum vero Marius inperitia hostium confirmatus, quam maximum silentium haberi iubet, ne signa quidem, uti per vigilias solebant, canere. deinde, ubi lux adventabat, defessis iam hostibus ac paulo ante somno captis, de improvviso vigiles, item cohortium, turmarum, legionum tubicines simul omnes signa canere, milites clamorem tollere atque portis erumpere. Mauri atque Gaetuli, ignoto et horribili sonitu repente exciti, neque fugere neque arma capere neque omnino facere aut providere quicquam poterant; ita cunctos strepitu, clamore, nullo subveniente, nostris instantibus, tumultu, formidine, terrore, quasi vecordia ceperat. denique omnes fusi fugatique; arma et signa militaria pleraque capta, pluresque eo proelio quam omnibus superioribus interempti. nam somno et metu insolito impedita fuga.

100. Dein Marius, uti coeperat, in hiberna, [quae] propter conmeatum in oppidis maritumis agere decreverat. neque tamen victoria socors aut insolens factus, sed pariter atque in conspectu hostium quadrato agmine incedere; Sulla cum equitatu apud dextumos, in sinistra parte A. Manlius cum funditoribus et sagittariis, praeterea cohortis Ligurum curabat; primos et extremos cum expeditis manipulis tribunos locaverat. perfugae, minime cari et regionum scientissimi, hostium iter explorabant. simul consul, quasi nullo inposito, omnia providere, apud omnis adesse, laudare et increpare merentis. ipse armatus intentusque, item milites cogeabat; neque secus, atque iter facere, castra munire, excubitu in porta cohortis ex legionibus, pro castris equites auxilios mittere, praeterea alios super vallum in munimentis locare, vigilias ipse circumire, non tam diffidentia futuri, quae imperavisset, quam uti militibus exaequatus cum imperatore labos volentibus esset. et sane Marius illoque aliisque temporibus Iugurthini belli pudore magis quam malo exercitum coercebat; quod multi per ambitionem fieri aiebant, pars quod a pueritia consuetum duritiam et alia,

quae ceteri miseras vocant, voluptati habuisset; nisi tamen res publica pariter ac saevissimo imperio bene atque decore gesta.

101. Igitur quarto denique die haud longe ab oppido Cirta undique simul speculatores citi sese ostendunt, qua re hostis adesse intellegitur. sed quia divorsi redeunt, alius ab alia parte atque omnes idem significabant, consul incertus, quonam modo aciem instrueret, nullo ordine commutato, advorsum omnia paratus, ibidem obperitur. ita Iugurtham spes frustrata, qui copias in quattuor partibus distribuerat, ratus ex omnibus aequae aliquos ab tergo hostibus venturos. interim Sulla, quem primum hostes adfugerant, cohortatus suos, turmatim et quam maxime confertis equis ipse alique Mauros invadunt, ceteri in loco manentes ab iaculis eminus emissis corpora tegere et, si qui in manus venerant, obtruncare. dum eo modo equites proeliantur, Bocchus cum peditibus, quos Volux filius eius adduxerat, neque in priore pugna, in itinere morati, adfuerant, postremam Romanorum aciem invadunt. tum Marius apud primos agebat, quod ibi Iugurtha cum plurimis erat. dehinc Numida, cognito Bocchi adventu, clam cum paucis ad pedites convortit; ibi Latine (nam apud Numantiam loqui didicerat) exclamat: „nostros frustra pugnare, paulo ante Marium sua manu interfectum;“ simul gladium sanguine oblitum ostendere, quem in pugna satis impigre occiso pedita nostro cruentaverat. quod ubi milites acceperere, magis atrocitate rei quam fide nunti terrentur, simulque barbari animos tollere et in percussos Romanos acrius incedere. iamque paulum a fuga aberant, quom Sulla, profligatis his, quos advorsum ierat, rediens ab latere Mauris incurrit. Bocchus statim avortitur. at Iugurtha, dum sustentare suos et prope iam adeptam victoriam retinere cupit, circumventus ab equitibus, dextra sinistra omnibus occisis, solus inter tela hostium vitabundus erupit, atque interim Marius fugatis equitibus adcurrit auxilio suis, quos pelli iam acceperat. denique hostes iam undique fusi. tum spectaculum horribile in campis patentibus: sequi, fugere, occidi, capi; equi atque viri adflicti, ac multi vulneribus acceptis neque fugere posse neque quietem pati, niti modo, ac statim concidere; postremo omnia, qua visus erat, constrata telis, armis, cadaveribus, et inter ea humus infecta sanguine.

102. Postea loci consul haud dubie iam victor pervenit in oppidum Cirtam, quo initio profectus intenderat. eo post diem quintum quam iterum barbari male pugnaverant, legati a Boccho veniunt, qui regis verbis ab Mario petivere, duos quam fidissimos ad eum mitteret, velle de se et de populi Romani commodo cum his disserere. ille statim L. Sullam et A. Manlium ire iubet, qui quamquam acciti ibant, tamen placuit verba apud regem facere, ingenium aut avorsum uti flecterent aut cupidum pacis vehementius accenderent. itaque Sulla, quouis faciundiae, non aetati, a Manlio concessum, pauca verba huiuscemodi locutus.

„Rex Bocche, magna laetitia nobis est, quom te talem virum di monuere, uti aliquando pacem quam bellum malles, neu te optimum cum pessimo omnium Iugurtha miscendo conmaculares, simul nobis demeres acerbam necessitudinem, pariter te errantem atque illum sceleratissimum persequi. ad hoc populo Romano iam a principio inopi melius visum amicos quam servos quaerere; tutius esse rati volentibus quam coactis imperitare. tibi vero nulla oportunior nostra amicitia, primum, quia procul absumus, in quo offensae minumum, gratia par ac si prope adessemus; dein quia parentis abunde habemus, amicorum neque nobis neque quoquam omnium satis fuit. atque hoc utinam a principio tibi placuisset: profecto ex populo Romano ad hoc tempus multo plura bona accepisses, quam mala perpessus esses. sed quoniam humanarum rerum fortuna pleraque regit, quoi scilicet placuit et vim et gratiam nostram te experiri, nunc, quando per illam licet, festina atque uti coepisti perge. multa atque oportuna habes, quo facilius errata officiis superes. postremo hoc in pectus tuum demitte, numquam populum Romanum beneficiis victum esse; nam bello quid valeat, tute scis.“

Ad ea Bocchus placide et benigne; simul pauca pro delicto suo verba facit: „Se non hostili animo, sed ob regnum tutandum arma cepisse; nam Numidiae partem, unde vi Iugurtham expulerit, iure belli suam factam; eam vastari a Mario pati nequivisse; praeterea missis antea Romam legatis, repulsum ab amicitia. ceterum vetera omittere ac tum, si per Marium liceret, legatos ad senatum missurum.“ dein, copia facta, animus barbari ab amicis flexus, quos Iugurtha, cognita legatione Sullae

et Manli, metuens id, quod parabatur, donis conruperat.

103. Marius interea, exercitu in hibernaculis composito, cum expeditis cohortibus et parte equitatus proficiscitur in loca sola, obsessum turrim regiam, quo Iugurtha perfugas omnis praesidium inposuerat. tum rursus Bocchus feliciter seu reputando, quae sibi duobus proeliis venerant, seu admonitus ab aliis amicis, quos incorruptos Iugurtha reliquerat, ex omni copia necessariorum quinque delegit, quorum et fides cognita et ingenia validissima erant. eos ad Marium, ac deinde, si placeat, Romam legatos ire iubet, agendarum rerum et quocunque modo belli componendi licentiam ipsis permittit. illi mature ad hiberna Romanorum proficiscuntur, deinde in itinere a Gaetulis latronibus circumventi spoliatique, pavidi, sine decore ad Sullam profugiant, quem consul in expeditionem proficiscens pro praetore reliquerat. eos ille non pro vanis hostibus, uti meriti erant, sed accurate ac liberaliter habuit; qua re barbari et famam Romanorum avaritiae falsam et Sullam ob munificentiam in sese amicum rati. nam etiamtum largitio multis ignota erat; munificus nemo putabatur nisi pariter volens, dona omnia in benignitate habebantur. igitur quaestori mandata Bocchi patefaciunt; simul ab eo petunt, uti fautor consultorque sibi adsit; copias, fidem, magnitudinem regis sui et alia, quae aut utilia aut benevolentiae esse credebant, oratione extollunt; deinde Sulla omnia pollicito, docti, quo modo apud Marium, item apud senatum verba facerent, circiter dies quadraginta ibidem operiuntur.

104. Marius postquam infecto, quo intenderat, negotio Cirtam redit, de adventu legatorum certior factus, illosque et Sullam venire iubet, item L. Bellienum praetorem Utica, praeterea omnis undique senatorii ordinis, quibuscum mandata Bocchi cognoscit. legatis potestas eundi Romam fit ab consule; interea induciae postulabantur. ea Sullae et plerisque placuere; pauci ferocias decernunt, scilicet ignari humanarum rerum, quae fluxae et mobiles semper in adversa mutantur. ceterum Mauri, impetratis omnibus, tres Romam profecti cum Gn. Octavio Rusone, qui quaestor stipendium in Africam portaverat; duo ad regem redeunt. ex his Bocchus quom cetera, tum maxime benignitatem et studium Sullae lubens accepit. Romae legatis eius, postquam ex-

rasse regem et Iugurthae scelere lapsum deprecati sunt, amicitiam et foedus petentibus hoc modo respondetur: „Senatus et populus Romanus benefici et iniuriae memor esse solet. ceterum Boccho, quoniam poenitet, delicti gratiam facit; foedus et amicitia dabuntur, quom meruerit.“

105. Quis rebus cognitis Bocchus per litteras a Mario petivit, uti Sullam ad se mitteret, quouis arbitrato de communibus negotiis consuleretur. is missus cum praesidio equitum atque peditum, item funditorum Balearium; praeterea iere sagittarii et cohors Peligna cum velitaribus armis, itineris properandi causa, neque his secus atque aliis armis advorsum tela hostium, quod ea levia sunt, muniti. sed in itinere quinto denique die Volux, filius Bocchi, repente in campis patentibus cum mille non amplius equitibus sese ostendit, qui temere et effuse euntes Sullae aliisque omnibus et numerum ampliorem verò et hostilem metum efficiebant. igitur se quisque expedire, arma atque tela temptare, intendere, timor aliquantus, sed spes amplior, quippe victoribus, et advorsum eos, quos saepe vicerant. interim equites exploratum praemissi rem uti erat quietam nuntiant.

106. Volux adveniens quaestorem adpellat dicitque se a patre Boccho obviam illis simul et praesidio missum. deinde eum et proximum diem sine metu coniuncti eunt. post ubi castra locata et diei vesper erat, repente Maurus incerto vultu, pavens ad Sullam adcurrit dicitque sibi ex speculatoribus cognitum, Iugurtham haud procul abesse; simul, uti noctu clam secum profugeret, rogat atque hortatur. ille animo feroci negat se totiens fusum Numidam pertimescere; virtuti suorum satis credere; etiamsi certa pestis adesset, mansurum potius quam proditis, quos ducebat, turpi fuga incertae ac forsitan post paulo morbo interiturae vitae parceret. ceterum ab eodem monitus, uti noctu proficiscerentur, consilium adprobat, ac statim milites caenatos esse, in castris ignis quam creberrimos fieri, dein prima vigilia silentio egredi iubet. iamque nocturno itinere fessis omnibus Sulla pariter cum ortu solis castra metabatur, quom equites Mauri nuntiant Iugurtham circiter duum milium intervallo ante eos consedis. quod postquam auditum est, tum vero ingens metus nostros invadit; credere se proditos a Voluce et insidiis circumventos. ac fuere, qui dicerent manu vin-

dicandum neque apud illum tantum scelus inultum relin-
quendum.

107. At Sulla, quamquam eadem existimabat, tamen ab iniuria Maurum prohibet; suos hortatur, uti fortem animum gererent; saepe ante paucis strenuis advorsum multitudinem bene pugnatum; quanto sibi in proelio minus pepercissent, tanto tutiores fore, nec quemquam decere, qui manus armaverit, ab inermis pedibus auxilium petere, in maximo metu nudum et caecum corpus ad hostis vortere. deinde Volucem, quoniam hostilia faceret, Iovem maximum obtestatus, ut sceleris atque perfidiae Bocchi testis adesset, ex castris abire iubet. ille lacrumans orare, ne ea crederet; nihil dolo factum, ac magis calliditate Iugurthae, quoi videlicet speculanti iter suum cognitum esset. ceterum, quoniam neque ingentem multitudinem haberet et spes opesque eius ex patre suo penderent, credere illum nihil palam ausurum, quom ipse filius testis adesset; quare optimum factu videri per media eius castra palam transire; sese vel praemissis vel ibidem relictis Mauris solum cum Sulla iturum. ea res ut in tali negotio probata; ac statim profecti, quia de improviso acciderant, dubio atque haesitante Iugurtha, incolumes transeunt. deinde paucis diebus, quo ire intenderant, perventum est.

108. Ibi cum Boccho Numida quidam, Aspar nomine, multum et familiariter agebat, praemissus ab Iugurtha, postquam Sullam accitum audierat, orator et subdole speculatum Bocchi consilia; praeterea Dabar, Massugrae filius, ex gente Masinissae, ceterum materno genere impar (nam pater eius ex concubina ortus erat), Mauro ob ingeni multa bona carus acceptusque. quem Bocchus fidum esse Romanis multis ante tempestatibus expertus, illico ad Sullam nuntiatum mittit paratum sese facere, quae populus Romanus vellet; conloquio diem, locum, tempus ipse delegeret; consulta sese omnia cum illo integra habere; neu Iugurthae legatum pertimesceret, quo res communis licentius gereretur; nam ab insidiis eius aliter cavere nequivisse. sed ego conperior Bocchum magis Punica fide quam ob ea, quae praedicabat, simul Romanos et Numidam spe pacis adtinuisse multumque cum animo suo volvere solitum, Iugurtham Romanis an illi Sullam traderet; lubidinem advorsum nos, metum pro nobis suasisse.

109. Igitur Sulla respondit, pauca coram Aspare locuturum, cetera occulte aut nullo aut quam paucissimis praesentibus; simul edocet, quae sibi responderentur. postquam sicuti voluerat congressi, dicit se missum a consule venisse quaesitum ab eo, pacem an bellum agiturum foret. tum rex, uti praeceptum fuerat, post diem decimum redire iubet, ac nihil etiamnunc decrevisse, sed illo die responsurum. dein ambo in sua castra digressi, sed ubi plerumque noctis processit, Sulla a Boccho occulte accersitur; ab utroque tantummodo fidi interpretes adhibentur, praeterea Dabar internuntius, sanctus vir et ex sententia ambobus. ac statim sic rex incipit.

110. „Numquam ego ratus sum fore, uti rex maximus in hac terra et omnium, quos novi, privato homini gratiam deberem. et mehercule, Sulla, ante te cognitum multis orantibus, aliis ultro egomet opem tuli, nullius indigus. id imminutum, quod ceteri dolere solent, ego laetor; fuerit mihi eguisse aliquando [pretium] amicitiae tuae, qua apud animum meum nihil carius est. id adeo experiri licet: arma, viros, pecuniam, postremo quidquid animo lubet, sume, utere; et quoad vivis, numquam [tibi] redditam gratiam putaveris; semper apud me integra erit; denique nihil me sciente frustra voles. nam, ut ego aestumo, regem armis quam munificentia vinci minus flagitiosum est. ceterum de re publica vostra, quous curator huc missus es, paucis accipe. bellum ego populo Romano neque feci neque factum umquam volui: at finis meos adversum armatos armis tutatus sum. id omitto, quando vobis ita placet; gerite quod vultis cum Iugurtha bellum. ego flumen Mulucham, quod inter me et Micipsam fuit, non egrediar neque id intrare Iugurtham sinam. praeterea si quid meque vobisque dignum petiveris, haud repulsus abibis.“

111. Ad ea Sulla pro se breviter et modice, de pace et de communibus rebus multis disseruit. denique regi patefecit, „quod polliceatur, senatum et populum Romanum, quoniam amplius armis valuissent, non in gratiam habituros; faciendum aliquid, quod illorum magis quam sua rettulisse videretur; id adeo in promptu esse, quoniam Iugurthae copiam haberet; quem si Romanis tradidisset, fore, ut illi plurimum deberetur; amicitiam, foedus, Numidiae partem, quam nunc peteret, tunc ultro adventuram.“ rex primo negitare; adfinitatem, cognatio-

nem, praeterea foedus intervenisse; ad hoc metuere, ne fluxa fide usus popularium animos avorteret, quis et Iugurtha carus et Romani invisi erant. denique saepius fatigatus lenitur et ex voluntate Sullae omnia se facturum promittit. ceterum ad simulandam pacem, quodius Numida defessus bello avidissimus, quae utilia visa, constituunt. ita composito dolo digrediuntur.

112. At rex postero die Asparem Iugurthae legatum adpellat dicitque sibi per Dabarem ex Sulla cognitum, posse condicionibus bellum poni; quamobrem regis sui sententiam exquireret. ille laetus in castra Iugurthae venit; dein ab illo cuncta edoctus, properato itinere post diem octavum redit ad Bocchum et ei denuntiat, „Iugurtham cupere omnia, quae imperarentur, facere, sed Mario parum confidere; saepe antea cum imperatoribus Romanis pacem conventam frustra fuisse. ceterum Bocchus si ambobus consultum et ratam pacem vellet, daret operam, ut una ab omnibus quasi de pace in colloquium veniretur, ibique sibi Sullam traderet; quom talem virum in potestatem habuisset, tum fore, uti iussu senatus aut populi [Romani] foedus fieret, neque hominem nobilem neque sua ignavia, sed ob rem publicam in hostium potestate relictum iri.“

113. Haec Maurus secum ipse diu volvens tandem promisit, ceterum dolo an vere cunctatus, parum conperimus. sed plerumque regiae voluntates, ut vehementes, sic mobiles, saepe ipsae sibi advorsae. postea tempore et loco constituto, in colloquium uti de pace veniretur, Bocchus Sullam modo, modo Iugurthae legatum adpellare, benigne habere, idem ambobus polliceri. illi pariter laeti ac spei bonae pleni esse. sed nocte ea, quae proxima fuit ante diem colloquio decretum, Maurus adhibitis amicis ac statim, inmutata voluntate, remotis, dicitur secum ipse multa agitavisse, vultu [colore motu] corporis pariter atque animo varius, quae scilicet tacente ipso occulta pectoris patefecisse. tamen postremo Sullam accersi iubet et ex illius sententia Numidae insidias tendit. deinde, ubi dies advenit et ei nuntiatum est Iugurtham haud procul abesse, cum paucis amicis et quaestore nostro quasi obviis honoris causa procedit in tumultum facillimum visu insidiantibus, eodem Numida cum plerisque necessariis suis inermis, uti dictum erat, accedit ac statim, signo dato, undique simul ex insidiis invaditur. ceteri

obtruncati; Iugurtha Sullae victus traditur, et ab eo ad Marium deductus est.

114. Per idem tempus advorsum Gallos ab ducibus nostris Q. Caepione et M. Manlio male pugnatum; quo metu Italia omnis contremuit. illique et inde usque ad nostram memoriam Romani sic habuere, alia omnia virtuti suae prona esse: cum Gallis pro salute, non pro gloria certare. sed postquam bellum in Numidia confectum et Iugurtham Romam victum adduci nuntiatum est, Marius consul absens factus et ei decreta provincia Gallia; isque kalendis Ianuariis magna gloria consul triumphavit. ex ea tempestate spes atque opes civitatis in illis sitae.

G. SALUSTI CRISPI

ORATIONES ET EPISTOLAE

EXCERPTAE DE HISTORIIS.

ORATIO LEPIDI CONS. AD P. R.

Clementia et probitas vostra, Quirites, quibus per ceteras gentis maxumi et clari estis, plurimum timoris mihi faciunt advorsum tyrannidem L. Sullae; ne, quae ipsi nefanda aestumatis, ea parum credendo de aliis circumveniamini; praesertim quom illi spes omnis in scelere atque perfidia sit neque se aliter tutum putet, quam si peior atque intestabilior metu vostro fuerit, quo captis libertatis curam miseria eximat; aut, si provideritis, in vitandis periculis magis quam ulciscendo teneamini. satellites quidem eius, homines maxumi nominis, optimis maiorum exemplis, nequeo satis mirari, qui dominationis in vos servitium suum mercedem dant et utrumque per iniuriam malunt quam optumo iure liberi agere; praeclara Brutorum atque Aemiliorum et Lutatiorum proles, geniti ad ea, quae maiores virtute peperere, subvortunda! nam quid a Pyrrho Hannibale Philippoque et Antiocho defensum est aliud quam libertas et suae cuique sedes, ne quoi nisi legibus pareremus? quae cuncta scaevus iste Romulus quasi ab externis rapta tenet, non tot exercituum clade neque consulum et aliorum principum, quos fortuna belli consumpserat, satiat, sed tum crudelior, quom plerosque secundae res in miserationem ex ira vortunt. quin solus omnium post memoriam humani generis supplicia in post futuros composuit, quis prius iniuria quam vita certa esset; pravissimeque per sceleris inmanitatem adhuc tutus fuit, dum vos metu gravioris servi a repetunda libertate terremini.

Agendum atque obviam eundum est, Quirites, ne spolia vostra penes illos sint: non prolatandum neque votis paranda auxilia; nisi forte speratis taedium iam aut pudorem tyrannidis Sullae esse et cum per scelus occu-

pata periculosius dimissurum. at ille eo processit, ut nihil gloriosum nisi tutum et omnia retinendae dominationis honesta aestumet. itaque illa quies et otium cum libertate, quae multi probi potius quam laborem cum honoribus capescebant, nulla sunt: hac tempestate serviundum aut imperitandum, habendus metus est aut faciendus, Quirites. nam quid ultra? quaeve humana superant aut divina inpolluta sunt? populus Romanus, paulo ante gentium moderator, exutus imperio gloria iure, agitandi inops despectusque, ne servilia quidem alimenta reliqua habet. sociorum et Latī magna vis civitate pro multis et egregiis factis a vobis data per unum prohibentur, et plebis innoxiae patrias sedes occupavere pauci satellites, mercedem scelerum. leges iudicia aerarium, provinciae reges penes unum, denique necis civium et vitae licentia. simul humanas hostias vidistis et sepulchra infecta sanguine civili. estne viris reliqui aliud quam solvere iniuriam aut mori per virtutem? quoniam quidem unum omnibus finem natura vel ferro saeptis statuit, neque quisquam extremam necessitatem nihil ausus nisi muliebri ingenio expectat. verum ego seditiosus, uti Sulla ait, qui praemia turbarum queror, et bellum cupiens, qui iura pacis repeto. scilicet, quia non aliter salvī satisque tuti in imperio eritis, nisi Vettius Picens et scriba Cornelius aliena bene parata prodegerint; nisi adprobaritis omnes proscriptionem innoxiorum ob divitias, cruciatus virorum illustrium, vastam urbem fuga et caedibus, bona civium miserorum quasi Cimbricam praedam venum aut dono datam. at obiectat mihi possessiones ex bonis proscriptorum; quod quidem scelerum illius vel maximum est, non me neque quemquam omnium satis tutum fuisse, si recte faceremus. atque illa, quae tum formidine mercatus sum, pretio, soluto iure, dominis tamen restituo, neque pati consilium est ullam ex civibus praedam esse. satis illa fuerint, quae rabie contracta toleravimus, manus conserentis inter se Romanos exercitus et arma ab externis in nosmet vorsa. scelerum et contumeliarum omnium finis sit. quorum adeo Sullam non poenitet, ut et facta in gloria numeret et, si liceat, avidius fecerit.

Neque iam quid existumetis de illo, sed quantum audeatis vereor; ne alius alium principem expectantes ante capiamini, non opibus eius, quae fuitiles et corruptae sunt, sed vostra socordia, quam captum ire licet ei, quem audias tum videri felicem. nam praeter satellites commi-

culatos quis eadem volt? aut quis non omnia mutata praeter victoriam? scilicet milites: quorum sanguine Tarulæ Scirroque, pessumis servorum, divitiae partae sunt; an, quibus praelatus in magistratibus capiundis Fufidius, ancilla turpis, honorum omnium dehonestamentum? itaque maxumam mihi fiduciam parit victor exercitus, quoi per tot volnera et labores nihil praeter tyrannum quaesitum est. nisi forte tribuniciam potestatem evorsum profecti sunt per arma, conditam a maioribus suis, utique iura et iudicia sibimet extorquerent; egregia scilicet mercede, quom relegati in paludes et silvas contumeliam atque invidiam suam, praemia penes paucos intellexerint. quare igitur tanto agmine atque animis incedit? quia secundae res mire sunt vitiis optentui; quibus labefactis, quam formidatus est, tam contemnetur; — nisi forte specie concordiae et pacis, quae sceleri et parricidio suo nomina indidit. neque aliter rem publicam et belli finem ait, nisi maneat expulsa agris plebes, praeda civilis acerbissima, ius iudiciumque omnium rerum penes se, quod populi Romani fuit. quae si vobis pax et composita intelleguntur, maxuma turbamenta rei publicae atque exitia probate, adnuite legibus inpositis, accipite otium cum servitio et tradite exemplum posteris ad populum Romanum suimet sanguinis mercede circumveniundum. mihi quamquam per hoc summum imperium satis quaesitum erat nomini maiorum, dignitati atque etiam praesidio, tamen non fuit consilium privatas opes facere, potiorque visa est periculosa libertas quieto servitio. quae si probatis, adeste, Quirites, et bene iuvantibus divis, M. Aemilium consulem ducem ut auctorem sequimini ad recipiendam libertatem.

ORATIO PHILIPPI IN SENATU.

Maxume vellem, patres conscripti, rem publicam quietam esse aut in periculis a promptissimo quoque defendi, denique prava incepta consultoribus noxae esse. sed contra seditionibus omnia turbata sunt, et ab iis, quos prohibere magis decebat. postremo, quae pessumi et stultissimi decrevere, ea bonis et sapientibus faciunda sunt. nam bellum atque arma, quamquam vobis invisae, tamen, quia Lepido placent, sumunda sunt. nisi forte quoi pacem praestare et bellum pati consilium est. pro di boni, qui hanc urbem, omissa cura, adhuc tegitis!

M. Aemilius, omnium flagitiosorum postremus, qui peior an ignavior sit deliberari non potest, exercitum obprimundae libertatis habet et se e contempto metuendum effecit: vos mussantes et retractantes, verbis et vatum carminibus pacem optatis magis quam defenditis, neque intellegitis mollitia decretorum vobis dignitatem, illi metum detrahi. atque id iure, quoniam ex rapinis consulatum, ob seditionem provinciam cum exercitu adeptus est, quid ille ob bene facta cepisset, quouis sceleribus tantum praemia tribuistis?

At scilicet eos, qui ad postremum usque legatos, pacem, concordiam et alia huiuscemodi decreverunt, gratiam ab eo peperisse. imo despecti et indigni re publica habiti praedae loco aestumantur; quippe metu pacem repetentes, quo habitam amiserant. equidem a principio, quom Etruriam coniurare, proscriptos accersi, largitionibus rem publicam lacerari videbam, maturandum putabam, et Catuli consilia cum paucis secutus sum. ceterum illi, qui gentis Aemiliae bene facta extollebant et ignoscendo populi Romani magnitudinem auxisse, nusquam etiamtum Lepidum progressum aiebant, quom privata arma obprimundae libertatis cepisset, sibi quisque opem aut patrocinia quaerendo consilium publicum conruperunt, at tum erat Lepidus latro cum calonibus et paucis sicariis, quorum nemo diurna mercede vitam mutaverit: nunc est pro consule cum imperio, non empto, sed dato a vobis, cum legatis adhuc iure parentibus; et ad eum concurrere homines omnium ordinum corruptissimi, flagrant inopia et cupidinibus, scelerum conscientia exagitati, quibus quies in seditionibus, in pace turbae sunt. hi tumultum ex tumultu, bellum ex bello serunt, Saturnini olim, post Sulpici, dein Mari Damasippique, nunc Lepidi satellites. praeterea Etruria atque omnes reliquiae belli arrectae; Hispaniae armis sollicitae; Mithridates in latere vectigalium nostrorum, quibus adhuc sustentamur, diem bello circumspicit: quin praeter idoneum ducem nihil abest ad subvertendum imperium. quod ego vos oro atque obsecro, patres conscripti, ut non madvortatis, neu patiamini licentiam scelerum quasi remedium ad integros contactu procedere. nam, ubi male praemia secuntur, haut facile quisquam gratuito bonum est. an expectatis, dum exercitu rursus admoto, ferat atque flamma urbem invadat? quod multo propius est a eo, quo agitat, statu, quam ex pace et concordia ad arma

civilia; quae ille advorsum divina et humana omnia cepit non pro sua aut quorum simulat iniuria, sed legum ac libertatis subvertundae. angitur enim ac laceratur animi cupidine et noxarum metu, expers consili, inquires, haec atque illa temptans; metuit otium, odit bellum; luxu atque licentia carendum videt, atque interim abutitur vostra socordia. neque mihi satis consili est, metum, an ignaviam, an dementiam eam adpellem; qui videmini intenta mala quasi fulmen optare se quisque ne attingat, sed prohibere ne conari quidem.

Et quaeso considerate, quam convorsa rerum natura sit. antea malum publicum occulte, auxilia palam instruebantur, et eo boni malos facile anteibant; nunc pax et concordia disturbantur palam, defenduntur occulte. quibus illa placent, in armis sunt, vos in metu. quid expectatis? nisi forte pudet aut piget recte facere. an Lepidi mandata animos movere? qui placere ait sua quoique reddi, et aliena tenet; belli iura rescindi, quom ipse armis cogat; civitatem confirmari, quibus ademptam negat; concordiae gratia plebei tribuniciam potestatem restitui, ex qua omnes discordiae accensae. pessume omnium atque impudentissime, tibine egestas civium et luctus curae sunt? quoi nihil est domi nisi armis partum aut per iniuriam. alterum consulatum petis, quasi primum reddideris; bello concordiam quaeris, quo parta disturbatur; nostri proditor, istis infidus, hostis omnium bonorum. ut te neque hominum neque deorum pudet, quos per fidem aut periurio violasti! qui, quando talis es, maneat in sententia et retineas arma te hortor; neu prolatandis seditionibus, inquires ipse, nos in sollicitudine adtineas. neque te provinciae neque leges neque di penates civem patiuntur. perge, quae coeptas, ut quam maturrume merita invenias.

Vos autem, patres conscripti, quousque cunctando rem publicam intutam patiimini et verbis arma temptabitis? delectus advorsum vos habiti; pecuniae publice et privatae extortae; praesidia deducta atque inposita; ex lubrico leges imperantur, quom interim vos legatos et decreta paratis. quanto mehercule avidius pacem petieritis, tanto bellum acrius erit, quom intellet se metu magis quam aequo et bono sustentatum. nam qui turbas et caedem civium odisse ait et ob id, armato Lepido, vos inermes retinet, quae victis toleranda sunt, ea, quom facere possitis, patiamini potius censet. ita illi a vobis pacem, vobis ab illo bellum suadet. haec si placent, si tanta torpedio

animos obpressit, ut obliti scelerum Cinnae, quous in urbem reditu decus ordinis huius interiit, nihilominus vos atque coniuges et liberos Lepido permissuri sitis, quid opus decretis? quid auxilio Catuli? quin is et alii boni rem publicam frustra curant. agite ut lubet; parate vobis Cethegi atque alia proditorum patrocina, qui rapinas et incendia instaurare cupiunt et rursus advorsum deos penatis manus armare. sin libertas et vera magis placeat, decernite digna nomini et augete ingenium viris fortibus. adest novus exercitus, ad hoc coloniae veterum militum, nobilitas omnis, duces optimi. fortuna meliores sequitur. iam illa quae socordia nostra conlecta sunt, dilabentur. quare ita censeo: quoniam Lepidus exercitum privato consilio paratum cum pessumis et hostibus rei publicae contra huius ordinis auctoritatem ad urbem ducit, uti Appius Claudius interrex cum Q. Catulo pro consule et ceteris, quibus imperium est, urbi praesidio sint operamque dent, ne quid res publica detrimenti capiat.

ORATIO GAI COTTAE COS. AD P. R.

Quirites, multa mihi pericula domi militiaeque, multa advorsa fuere; quorum alia toleravi, partim reppuli deorum auxiliis et virtute mea: in quibus omnibus numquam animus negotio defuit neque decretis labos. malae secundaeque res opes, non ingenium mihi mutabant. at contra in his miseriis cuncta me cum fortuna deseruere. praeterea senectus, per se gravis, curam duplicat, quous misero acta iam aetate ne mortem quidem honestam sperare licet. nam, si parricida vestri sum, et bis genitus hic deos penatis meos patriamque et summum imperium vilia habeo, quis mihi vivo cruciatus satis est aut quae poena mortuo? quin omnia memorata apud inferos subplicia scelere meo vici. a prima adulescentia in ore vestro privatus et in magistratibus egi: qui lingua, qui consilio meo, qui pecunia voluere, usi sunt; neque ego callidam facundiam neque ingenium ad male faciendum exercui; avidissimus privatae gratiae maxumas inimicitias pro re publica suscepi; quis victus cum illa simul quom egens alienae opis plura mala expectarem, vos, Quirites, rursus mihi patriam deosque penatis cum ingenti dignitate dedistis. pro quibus beneficiis vix satis

gratus videar, si singulis animam, quam nequeo, concesserim. nam vita et mors iura naturae sunt: ut sine dedecore cum civibus fama et fortunis integer agas, id dono datur atque accipitur. consules nos fecistis, Quirites, domi bellicae impeditissima re publica. namque imperatores Hispaniae stipendium milites, arma frumentum poscunt; et id res cogit, quoniam defectione sociorum et Sertori per montis fuga neque manu certare possunt neque utilia parare. exercitus in Asia Ciliciaque ob nimias opes Mithridatis aluntur; Macedonia plena hostium est, nec minus Italiae maritima et provinciarum; quom interim vectigalia parva et bellis incerta vix partem sumptuum sustinent: ita classe, quae conneatus tuebatur, minore quam antea navigamus.

Haec si dolo aut socordia nostra contracta sunt, agite, ut monet ira, subplicium sumite: sin fortuna communis asperior est, quare indigna vobis nobisque et re publica incipitis? atque ego, quociens aetati mors propior est, non deprecor, si quid ea vobis incommodi demitur: neque mox in senio corporis honestius quam pro vostra salute finem vitae fecerim. adsum eni G. Cotta consul; facio quod saepe maiores asperis bellis fecere: voveo dedoque me pro re publica, quam deinde quociens mandetis circumspicite. nam talem honorem bonus nemo volet, quom fortunae et maris et belli ab aliis aeti ratio reddunda aut turpiter moriundum sit. tantummodo in animis habetote non me ob scelus aut avaritiam caesum, sed volentem pro maximis beneficiis animam dono dedisse. per vos, Quirites, et gloriam maiorum, tolerate advorsa et consulite rei publicae! multa cura summo imperio inest, multi ingentes labores, quos nequiquam abnuitis et pacis opulentiam quaeritis, quom omnes provinciae regna, maria terraeque aspera aut fessa bellis sint.

EPISTOLA GN. POMPEI AD SENATUM.

Si advorsus vos patriamque et deos penatis tot labores et pericula suscepissem, quotiens a prima adulescentia ductu meo scelestissimi hostes fusi et vobis salus quaesita est, nihil amplius in absentem me statuissetis, quam adhuc agitis, patres conscripti, quem contra aetatem proiectum ad bellum saevissimum cum exercitu optume merito, quantum est in vobis, fame, miserrima

omnium morte, confecistis. hac in spe populus Romanus liberos suos ad bellum misit? haec sunt praemia pro vulneribus et totiens ob rem publicam fuso sanguine? fessus scribundo mittundoque legatos omnis opes et spes privatas meas consumpsi, quom interim a vobis per triennium vix annuus sumptus datus est. per deos immortalis, utrum censetis me vicem aerari praestare, an exercitum sine frumento et stipendio habere posse? equidem fateor me ad hoc bellum maiore studio quam consilio profectum; quippe qui nomine modo imperi a vobis accepto, diebus quadraginta exercitum paravi hostisque in cervicibus iam Italiae agentis ab Alpibus in Hispaniam submovi. per eas iter aliud atque Hannibal, nobis oportunius patefeci. recepi Galliam, Pyrenaeum, Lacedaemiam, Indigetis, et primum inpetum Sertori victoris novis militibus et multo paucioribus sustinui hiememque castris inter saevissimos hostis, non per oppida neque ex ambitione mea egi. quid deinde proelia aut expeditiones hibernas, oppida excisa aut recepta enumerem? quando res plus valet quam verba. castra hostium apud Sueronem capta et proelium apud flumen Turiam et dux hostium G. Herennius cum urbe Valentia et exercitu delati satis clara vobis sunt: pro quis, o grati patres, egestatem et famem redditis. itaque meo et hostium exercitui par condicio est; namque stipendium neutri datur: victor uterque in Italiam venire potest. quod ego vos moneo quaesoque ut animadvortatis, neu cogatis necessitatibus privatim mihi consulere. Hispaniam ceteriorum, quae non ab hostibus tenetur, nos aut Sertorius ad interuersionem vastavimus praeter maritimas civitates, quae ultro nobis sumptui onerique. Gallia superiore anno Metelli exercitum stipendio frumentoque aluit, et nunc malis fructibus ipsa vix agitat. ego non rem familiarem modo, verum etiam fidem consumpsi. reliqui vos estis; qui nisi subvenitis, invito et praedicente me, exercitus hinc et cum eo omne bellum Hispaniae in Italiam transgredientur.

ORATIO MACRI TR. PL. AD PL.

Si, Quirites, parum existumaretis, quid inter ius a maioribus relictum vobis et hoc a Sulla paratum servitium interesset, multis mihi disserendum fuit, docendique, quas ob iniurias et quotiens a patribus armata plebes secessisset

utique vindices paravisset omnis iuris sui tribunos plebis. nunc hortari modo reliquum est et ire primum via, quae capessundam arbitror libertatem. neque me praeterit, quantas opes nobilitatis solus, inpotens, iuani specie magistratus, pellere dominatione incipiam, quantoque tutius factio noxiorum agat quam soli innocentes. sed praeter spem bonam ex vobis, quae metum vicit, statui certaminis adversa pro libertate potiora esse forti viro quam omnino non certavisse. quamquam omnes alii creati pro iure vostro vim cunctam et imperia sua gratia aut spe aut praemiis in vos convertere meliusque habent mercede delinquere quam gratis recte facere. itaque omnes concessere iam in paucorum dominationem, qui per militare nomen aerarium exercitus, regna provincias occupavere et arcem habent ex spoliis vestris, quom interim more pecorum vos multitudo singulis habendos fruendosque praebetis, exuti omnibus, quae maiores reliquere; nisi quia vobismet ipsis per suffragia, ut praesides olim, nunc dominos destinatis. itaque concessere illuc omnes: et mox, si vestra receperitis, ad vos plerique. raris enim animus est ad ea, quae placent, defendunda: ceteri validiorum sunt. an dubium habetis, num obficere quid vobis uno animo pergentibus possit, quos languidos socordesque peritumere? nisi forte G. Cotta, ex factione media consul, aliter quam metu iura quaedam tribunis plebei restituit; et, quamquam L. Sicinius primus de potestate tribunicia loqui ausus mussantibus vobis circumventus erat, tamen prius illi invidiam metuere, quam vos iniuriae pertaesum est. quod ego nequeo satis mirari, Quirites; nam spem frustra fuisse intellexistis. Sulla mortuo, qui scelestum inposuerat servitium, finem mali credebatis. ortus est longe saevior Catulus. tumultus intercessit Bruto et Mammerco consulibus; dein G. Curio ad exitium usque insonantis tribuni dominatus est. Lucullus superiore anno quantis animis ierit in L. Quintium, vidistis; quantae denique nunc mihi turbae concitantur! quae profecto incassum agebantur, si prius quam vos serviundi finem, illi dominationis facturi erant: praesertim quom his civilibus armis dicta alia, sed certatum utrinque de dominatione in vobis sit. itaque cetera ex licentia aut odio aut avaritia in tempus arserunt: permansit una res modo, quae utrinque quaesita est et erepta in posterum, vis tribunicia, telum a maioribus libertati paratum. quod ego vos moneo quaesoque ut animadvortatis, ne nomina rerum ad ignaviam mutantes

otium pro servitio adpelletis. quo iam ipso frui, si vera et honesta flagitium superaverit, non est condicio: fuisset, si omnino quiessetis. nunc animum advortere et, nisi videritis, quoniam omnis iniuria gravitate tutior est, artius habebunt. quid censes igitur? aliquis vostrum subiecerit, primum omnium amittundum morem hunc, quem agitis, impigrae linguae, animi ignavi, non ultra concionis locum memores libertatis. deinde ne vos ad virilia illa vocem, quo tribunos plebei, modo patricium magistratum, libera ab auctoribus patriciis suffragia maiores vestri paravere; quom vis omnis, Quirites, in vobis sit, et quae iussa nunc pro aliis toleratis, pro vobis agere aut non agere certe possitis, Iovem aut alium quem deum consultorem expectatis? magna illa consulum imperia et patrum decreta vos exequendo rata efficitis, Quirites, ultroque licentiam in vos auctum atque adiutum properatis. neque ego vos ultum iniurias hortor; magis uti requiem cupiatis; neque discordias, ut illi criminantur, sed earum finem volens, iure gentium res repeto et, si pertinaciter retinebunt, non arma neque secessionem, tantummodo ne amplius sanguinem vestrum praebatis, censebo. gerant habeantque suo modo imperia; quaerant triumphos; Mithridatem, Sertorium et reliquias exulum persequantur cum imaginibus suis; absit periculum et labos, quibus nulla pars fructus est. nisi forte repentina ista frumentaria lege munia vestra pensantur; qua tamen quinis modis libertatem omnium aestumavere, qui profecto non amplius possunt alimentis carceris. namque, ut illis exiguitate mors prohibetur, senescunt vires, sic neque absolvit cura familiari tam parva res, et ignaviam quousque tenuissima spe frustratur; quae tamen quamvis ampla quoniam serviti pretium ostentaretur, quous torpedinis erat decipi et vostrarum rerum ultro iniuria gratiam debere? namque alio modo neque valent in universos neque conabuntur. cavendus dolus est. itaque simul comparant delinimenta et differunt vos in adventum Gn. Pompei; quem ipsum, ubi pertimuerunt, sublato in cervices suas, mox dempto metu lacerant; neque eos pudet, vindices, uti se ferunt, libertatis, tot viros sine uno aut remittere iniuriam non audere aut ius non posse defendere. mihi quidem satis spectatum est, Pompeium, tantae gloriae adolescentem, malle principem volentibus vobis esse quam illis dominationis socium, auctoremque imprimis fore tribuniciae potestatis.

Verum, Quirites, antea singuli cives in pluribus, non

in uno cuncti praesidia habebatis, neque mortalium quisquam dare aut eripere talia unus poterat. itaque verborum satis dictum est: neque enim ignorantia res claudit; verum occupavit nescio qua vos torpedo, qua non gloria move-mini neque flagitio, cunctaque praesenti ignavia mutavistis, abunde libertatem rati, quia tergis abstinetur et huc ire licet atque illuc, munera ditium dominorum, atque haec eadem non sunt agrestibus, sed caeduntur inter potentium inimicitias, donoque dantur in provincias magistratibus. ita pugnatur et vincitur paucis: plebes, quodcumque accidit, pro victis est et in dies magis erit, siquidem maiore cura dominationem illi retinuerint, quam vos repetiveritis libertatem.

EPISTOLA MITHRIDATIS.

Rex Mithridates regi Arsaci S. Omnes, qui secundis rebus suis ad belli societatem orantur, considerare debent, liceatne tum pacem agere; dein, quod quaesitur, satisne pium tutum gloriosum, an indecorum sit. tibi si perpetua pace frui licet, nisi hostes oportuni et scelestissimi, egregia fama, si Romanos oppresseris, futura est, neque petere audeam societatem et frustra mala mea cum bonis tuis misceri sperem. atque ea, quae te morari posse videntur, ira in Tigranem recentis belli et meae res parum prosperae, si vera existumare voles, maxime hortabuntur. ille enim obnoxius qualem tu voles societatem accipiet; mihi fortuna, multis rebus ereptis, usum dedit bene suadendi; et, quod florentibus optabile est, ego non validissimus praebeo exemplum, quo rectius tua componas. namque Romanis cum nationibus populis regibus cunctis una et ea vetus causa bellandi est, cupido profunda imperii et divitiarum; qua primo cum rege Macedonum Philippo bellum sumpserunt, dum a Karthaginensibus premebantur, amicitiam simulantes ei subvenientem Antiochum concessionem Asiae per dolum avortere; ac mox fracto Philippo Antiochus omni cis Taurum agro et decem milibus talentorum spoliatus est. Persen deinde, Philippi filium, post multa et varia certamina apud Samothracas deos acceptum in fidem callidi et repertoires perfidiae, quia pacto vitam dederant, insomniis occidere. Eumenem, quocius amicitiam gloriose ostentant, initio prodidere Antiocho, pacis mercedem; post, habitum custodiae agri captivi, sumptibus et contumeliis ex rege miserrumum servorum effecere, simu-

latoque in pio testamento, filium eius Aristonicum, quia patrium regnum peliverat, hostium more per triumphum duxere; Asia ab ipsis obsessa est; postremo Bithyniam, Nicomede mortuo, diripere, quom filius Nysa, quam reginam appellaverat, genitus haud dubie esset. nam quid ego me adpellem? quem diiunctum undique regnis et tetrarchiis ab imperio eorum, quia fama erat divitem neque servitutum esse, per Nicomedem bello lacessiverunt, sceleris eorum haud ignarum et ea, quae accidere, testatum antea Cretensis, solos omnium liberos ea tempestate, et regem Ptolemaeum. atque ego ultus iniurias Nicomedem Bithynia expuli Asiamque spoliū regis Antiochi recepi et Graeciae dempsi grave servitium. incepta mea postremus servorum Archelaus exercitu prodito inpedivit: illique, quos ignavia aut prava calliditas, ut meis laboribus tuti essent, armis abstinuit, acerbissimas poenas solvunt, Ptolemaeus pretio in dies bellum prolatans, Cretenses in pugnati semel iam neque finem nisi excidio habituri. equidem quom mihi ob ipsorum interna mala dilata proelia magis quam pacem datam intellexerem, abnuente Tigrane, qui mea dicta sero probat, te remoto procul, omnibus aliis obnoxiiis, rursus tamen bellum coepi Marcumque Cottam, Romanum ducem, apud Chalcedona terra fudi, mari exui classe pulcherrima. apud Cyzicum magno cum exercitu in obsidio moranti frumentum defuit, nullo circum adnidente; simul hiems mari prohibebat. ita, sine vi hostium regredi conatus in patrium regnum, naufragiis apud Parium et Heracleam militum optimos cum classibus amisi. restituto deinde apud Caberam exercitu et variis inter me atque Lucullum proeliis, inopia rursus ambos incessit. illi suberat regnum Ariobarzanis bello intactum: ego, vastis circum omnibus locis, in Armeniam concessi: secutique Romani non me, sed morem suum omnia regna subvertendi, quia multitudinem artis locis pugna prohibere, imprudentiam Tigranis pro victoria ostendant.

Nunc quaeso considera, nobis oppressis utrum firmiorem te ad resistendum, an finem belli futurum putes? scio equidem tibi magnas opes virorum, armorum et auri esse; et ea re a nobis ad societatem, ab illis ad praedam peteris. ceterum consilium est, Tigranis regno integro, meis militibus procul ab domo, parvo labore per nostra corpora bellum conficere, quo neque vincere neque vinci sine tuo periculo possumus. an ignoras Romanos, postquam ad occidentem pergentibus finem Oceanus fecit,

arma huc convertisse? neque quicquam a principio nisi raptum habere, domum coniuges, agros imperium? convenas olim sine patria, sine parentibus, peste conditos orbis terrarum: quibus non humana ulla neque divina obstant, quin socios amicos procul, iuxta sitos, inopes potentisque trahant excindant, omniaque non serva et maxime regna hostilia ducant. namque pauci libertatem, pars magna iustos dominos volunt: nos suspecti sumus aemuli et in tempore vindices adfuturi. tu vero, cui Seleucea, maxuma urbium, regnumque Persidis inclutis divitiis est, quid ab illis nisi dolum in praesens et postea bellum expectas? Romani arma in omnis habent, accerrima in eos, quibus victis spolia maxuma sunt; audendo et fallendo et bella ex bellis serendo magni facti. per hunc morem extinguunt omnia aut occidunt: quod haud difficile est, si tu Mesopotamia, nos Armenia circumgredimur exercitum sine frumento, sine auxiliis, fortuna aut nostris vitiis adhuc incolumem. teque illa fama sequetur, auxilio profectum magnis regibus latrones gentium oppressisse. quod uti facias moneo hortorque, neu malis pernicië nostra tuam prolatare quam societate victor fieri.

FRAGMENTA

EX LIBRIS HISTORiarum G. SALUSTI CRISPI.

LIBER I.

Brevis argumenti expositio. Priorum historicorum recensio; quid auctor ipse secutus sit. exponitur de statu rei publicae, de seditionum causis, de Gracchis. Marii Sullaeque inimicitiae, bellum sociale. Cinnanus tumultus, primum bellum civile, proscriptiones; novus discordiarum auctor Lepidus, eius concio; propugnator optimatum Catulus; foedus cum Gaditanis iunctum; Sullae mors et de eius moribus iudicium. Lepidus in Etruria bellum parat, exercitum urbi admovet. Pompeius Brutum Mutinae obsessum tenet; studia partium suscitantur; gravis Philippi in senatu oratio; Lepidus ad Cosam victus Italia cedit. comitia consularia. Servilius proc. in Ciliciam profectus piratas vincit. Appius Macedoniam provinciam sortitus, parum prospere bellum gerit. gravis senatus cura ob bellum atrocissimum in Hispania a Sertorio concitatum. eius ingenium et res antea in Africa et Hispania gestae. Hispanorum mores et in Sertorium studia. res a Metello eiusque legatis in Hispania gestae.

1. Res populi Romani M. Lepido, Q. Catulo coss. ac deinde militiae et domi gestas composui. 2. Maxumis ducibus, fortibus strenisque ministris. 3. Cato Romani generis disertissimus paucis absolvit. 4. Nos in tanta doctissimorum hominum copia. 5. Recens scripsi. 6. Neque me diversa pars in civilibus armis movit a vero. 7. Magis cum cura dicendum. 8. Nobis primae dissensiones vitio humani ingeni evenere, quod iniques atque indomitum semper in certamine libertatis aut gloriae aut dominationis agit. 9. Nam a primordio urbis ad bellum Persi Macedonicum. 10. Res Romana plurimum imperio valuit Ser. Sulpicio et M. Marcello coss., omni Gallia cis Rhenum atque inter mare nostrum atque Oceanum, nisi qua paludibus invia fuit, perdomita. optumis autem moribus et maxuma concordia egit populus Romanus inter secundum atque postremum bellum Karthaginiense. 11. At discordia et avaritia atque ambitio et cetera secundis rebus oriri sueta mala post Karthaginis excidium maxime aucta sunt. nam iniuriae validiorum et ob eas discessio plebis a patribus aliaeque dissensiones domi fuere iam inde a principio; neque amplius quam regibus exactis, dum metus a Tarquinio et bellum grave cum Etruria positum est, aequo et modesto iure agitata; dein servili imperio patres plebem exercere, de vita atque tergo regio more consulere, agro pellere et ceteris expertibus soli in imperio agere. quibus agitata saevitiis et maxime fenoris onere oppressa plebes, quom assiduis bellis tributum simul et militiam toleraret, armata montem Sacrum atque Aventinum insecudit; tumque tribunos plebis et alia sibi iura paravit. discordiarum et certaminis utrimque finis fuit secundum bellum Punicum. 12. Postquam remoto metu Punico similitates exercere vacuum fuit, plurimae turbac, seditiones et ad postremum bella civilia orta sunt, dum pauci potentes, quorum in gratiam plerique concesserant, sub honesto patrum aut plebis nomine dominationes adfectabant, bonique et mali cives adpellati non ob merita in rem publicam, omnibus pariter corruptis, sed uti quisque locupletissimus et iniuria validior, quia praesentia defendebat, pro bono ducebatur. ex quo tempore maiorum mores non paulatim ut antea, sed torrentis modo praecipitati: adeo iuventus luxu atque avaritia corrupta est, uti merito dicatur, genitos esse, qui neque ipsi habere possent res familiares neque alios pati. 13. A Graccho seditiones graves coepere. 14. Quae causa fuerat novandis rebus. 15. Quom arae et

alia diis sacrata supplicum sanguine foedarentur. 16. Tantum antiquitatis curaeque maioribus pro Italica gente fuit. 17. Tyrannumque et Cinnam maxuma voce adpellans. 18. Bellum quibus posset condicionibus desineret. 19. Quis rebus Sulla suspectis maximeque ferocia regis Mithridatis in tempore bellaturi. 20. Quoius advorsa voluntate conloquio militibus permissio corruptio facta paucorum et exercitus Sullae datus est. 21. Non repugnantibus modo, sed ne deditis quidem, a. b. c. m. (*atrocis belli clades metuentibus.*) 22. Apud Praeneste locatus. 23. Et Marius victus duplicaverat bellum. 24. Atque omnis Italia discessit animis. 25. Ut in M. Mario, quoi fracta prius crura, brachia, et oculi effossi, scilicet ut per singula membra expiraret. [Marius, quoi fracta prius crura, per artus expiraret.] 26. Carbo turpi formidine Italiam atque exercitum deseruit. 27. Simulans sibi alvum purgari. 28. Ucurbis. 29. Id bellum excitabat metus Pompei victoris, Hiempsalem in regnum restituentis. 30. Nihil esse de re publica neque libertati populi Romani pactum. 31. Quo patefactum est, rem publicam praedae non libertati repetitam. 32. Omnium partium decus in mercedem corruptum erat. 33. Et relatus inconditae olim vitae mos, ut omne ius in validioribus esset. 34. Igitur venditis proscriptorum bonis aut dilargitis. 35. Neque est offensus dominatione Sullae. 36. Nam Sullae dominationem queri non audebat. 37. De praefecto urbis quasi possessio rei publicae magna utrimque vi contendebatur. 38. Sane bonus ea tempestate contra pericula et ambitionem. 39. Sanctus aliter et ingenio validus. [Sanctus alia.] 40. Inter arma civilia aequi boni famas petit.

41. Mox tanta flagitia in tali viro pudet dicere. 42. Multos tamen ab adulescentia bonos insultaverat. 43. Advorsus ille nobilitatis. 44. Togam paludamento mutavit. 45. Exercitum argento fecit. 46. Quae pecunia ad Hispaniense bellum Metello facta erat. 47. Et Metello procul agente longa spes auxiliorum. 48. Etruria omnis cum Lepido suspecta in tumultum erat. 49. Tum vero Etrusci cum ceteris eiusdem causae ducem se nactos rati, maximo gaudio bellum irritare. 50. Vacuam istam urbem hominibus militari aetate. 51. Quietam a bellis civitatem. 52. Uti Lepidus et Catulus decretis exercitibus maturime proficiscerentur. 53. Lepidum poenitentem consili. 54. Insanum aliter sua sententia atque aliarum mulierum. 55. Postremo ipsos colonos per miseras et incerta humani ge-

neris orare. 56. Cosa. 57. Magna vis hominum convenerat agris pulsa aut civitate eiecta. 58. Et ei voce magna vehementer gratulabantur. 59. Quin lenones et vinarii lanique, quorum praeterea volgus in dies usum habet, pretio compositi. 60. Philippus, qui aetate et consilio ceteros anteibat.

61. Magnis operibus perfectis obsidium coepit per L. Catilinam legatum. 62. Curionem quaesivit, uti adulescentior et a populi suffragiis integer aetati concederet Mamerci. 63. Sic vero quasi formidine adtonitus neque animo neque auribus aut lingua competere. 64. Nisi quomodo ira belli desenuisset. 65. Maturaverunt exercitum Durachium cogere. 66. Itaque Servilius aegrotum Tarenti conlegam prior transgressus. 67. Idem fecere Octavius et Q. Caepio sine gravi quouisquam expectatione, neque sane ambitu publice. 68. Festinantibus in summa inopia patribus. 69. Post defectionem sociorum et Latii. 70. Ergo senati decreto serviundumne sit. 71. Prudens omnium, quae senatus censuerat. 72. Qui liberis eius avunculus erat. 73. Nihil ob tantam mercedem sibi abnuituros. 74. Ex insolentia avidus male faciundi. 75. Quippe vasta Italia rapinis, fuga, caedibus. 76. Qui nullo certo exilio vagabantur. 77. Apud Mutinam. 78. Imperi prolatandi percupidus habebatur, cetera egregius. 79. Ea paucis, quibus peritia et verum ingenium est, abnueantibus. 80. Magna gloria tribunus militum in Hispania T. Didio imperante, magno usu bello Marsico paratu militum et armorum fuit. multa quoque tum ductu eius curata, primo per ignobilitatem, deinde per invidiam scriptorum celata sunt. quae vivus facie sua ostentabat, aliquot advorsis cicatricibus et effosso oculo, quo ille dehonestamento corporis maxime lactabatur, neque illis anxius, quia reliqua gloriosius retinebat. 81. Traditur fugam in longinqua Oceani agitarisse. 82. Quois duas insulas propinquas inter se et decem M. stadium procul a Gadibus satis constabat suo ingenio alimenta mortalibus gignere. 83. Insulas fortunatas Salustius inclutas esse ait Homeri carminibus. 84. Mauri vanum genus, ut alia Africae, contendebant Antipodas ultra Aethiopiam cultu Persarum iustos et egregios agere. 85. Itaque Sertorius levi praesidio relicto in Mauretania nactus obscuram noctem aestu secundo furtim aut celeritate vitare praelium in transgressu conatus est. 86. Transgressos omnis recepit mons Balleia praeceptus a Lusitanis. 87. Earum aliae paululum progressae nimio simul

et incerto onere, quom pavor corpora agitaverat, deprimebantur. 88. Domitium proconsulem ex citeriore Hispania cum omnibus copiis, quas paraverat, accersivit. 89. Libertatis insueti. 90. Egregius militiae. 91. Gens raro egressa finis suos. 92. Animi inmodicus. 93. Paucos saltum indidentis. 94. Numeroque praestans, privus ipse militiae. 95. Et stationes sub vineas removebat. 96. Ut in ore gentibus agens, populo, civitati. 97. Illo profectus vicos castellaque incendere et fuga cultorum deserta igni vastare, neque elate aut securus a metu gentis ad furta belli peridoneae. 98. Militiae periti. 99. Iussu Metelli cornicines occanuerunt. 100. Cornua occanuerunt. 101. Nexuit catenae modo. 102. Doctus militiam. 103. Neque se recipere aut instruere praelio quivere. 104. Equi sine rectoribus exterriti aut saucii consternantur. 105. Occupatusque collis editissimus apud Hilerdam; eum multa opera circumdat. 106. At inde nulla munitionis aut requie mora processit ad oppidum. 107. Agreste. 108. Ardebat omnis Hispania citerior. 109. Et Diponem validam urbem multos dies restantem pugnando vicit. 110. Locum editiorem, quam victoribus decebat, cepit. 111. Et mox Fufidius adveniens cum legionibus, postquam tantas asperitates, haud facilem pugnantibus vadum, cuncta hosti quam suis oportuniora videt. 112. Quom Sertorius neque erumpere tam levi copia navibus. 113. Apud Lete oppidum. 114. Repulsus a Lete oppido, quoi nomen oblivionis condiderant. 115. Sertorius, portis turbam morantibus et nullo, ut in terrore solet, generis aut imperi discrimine, per calorum corpora ad medium quasi, dein superstantium manibus in murum adtollitur. 116. Neque destrusus aliquotiens deterretur. 117. Dubitavit acie pars. 118. Quos inter maxume. 119. Rumore primo. 120. At per omnem provinciam magnae atro[cesque] famae, quom ex suo quisque terrore quinquaginta aut amplius hostium milia novas inmanes f[eras] Oceani acc[it]as corporibus hominum vesci contenderent. 121. Ut Sullani fugam [innocentem] in noctem componerent. 122. Et numeri eorum Metellus per litteras gnarus. 123. Obviam ire et conmori hostibus. 124. Ad Olympum atque Phaselida. 125. Profectionem festinantes. 126. Fugam maturabat. 127. Heu me infelicem. 128. G. Verres littora Italiae propinqua firmavit. 129. Diu noctuque laborare, festinare. 130. In secunda cohortes festinas composuerat. 131. Apertae portae, repleta arva cultoribus. 132. Idem Laelius, pater hu-

ius, ab Hirtuleianis interfectus est, ut ait Salustius, receptis plerisque signis militaribus cum Laelii corpore. 133. Unde laudat Salustius duces, qui victoriam incruento exercitu reportarunt. 134. Τὰ γὰρ ἐπίσημα τῶν ἀρχόντων ἀπὸ θούσκων λαβὼν ὁ βασιλεὺς Νοῦμῳ τῇ πολιτείᾳ εἰσήγαγεν, ὥσπερ καὶ τῶν ὀπλῶν τὸ δόγμαχον ἀπὸ Γαλατῶν. καὶ μάρτυρες μὲν τούτων ὅ τε Καπτιῶν καὶ Φωντήσιος, ἐξ ὧν καὶ διδασκαλικώτατος Οὐάρεων, Ῥωμαῖοι πάντες, μετ' οὗς Σαλούστιος οὗτος ὁ ἱστορικὸς ἐπὶ τῆς πρώτης ἱστορίας σαφῶς ἀναδιδάσκει. 135. Ἀλλὰ τοὺς περὶ γάμων καὶ σωφροσύνης εἰσηγεῖτο νόμους τοῖς πολίταις [ὁ Σύλλας] αὐτὸς ἐρῶν καὶ μοιχεύων, ὥς ᾔησεν Σαλούστιος.

LIBER II.

Sardinia, Sicilia et Corsica insulae a Lepido et Perperna tentatae. earundem situs et antiquitates; Lepidi mors; Pompeius Hispaniam ingreditur, sed dolis eum Sertorius deludit. anno postero multa proelia pugnata. Macedoniae pars in deditionem venit. Dardania a Curione vastata; in urbe terrae motibus animi religione pleni; gravitate annonae seditiones exortae. Curio senatus causam defendit; Cotta populi gratiam captat. Servilius bello varia fortuna per triennium gesto Ciliciae provinciae partem Pamphyliæ, Lyciam et Isauriam adiecit. Nicomedes, Bithyniae rex, moriens Romanos regni heredes instituit.

1. M. Lepido cum omnibus copiis Italia pulso segnior neque minus gravis et multiplex cura patres exercebat. 2. Sardinia in Africo mari, facie vestigii humani in orientem quam in occidentem latior prominet. 3. Sardis Hercule procreatus, cum magna multitudine a Libya profectus, Sardiniam occupavit et ex suo vocabulo insulae nomen dedit. 4. In Sardinia enim nascitur quaedam herba, quae Sardoia dicitur, ut Salustius dicit, apiastri similis; haec comesa ora hominum rictus dolore contrahit et quasi ridentes interimit, unde volgo *Σαρδώνιος γέλως*. 5. Sed ipsi ferunt taurum ex grege, quem prope litora regebat Corsa nomine, Ligus mulier. 6. Ne illa tauro paria sint. 7. Apollinis filius et Cyrenes. 8. Quom praedixero positum insulae. 9. Geryonis. 10. Troiano tempore invadendarum terrarum causa fuerat navigatio, uti Salustius meminit, facilitum mutatione sedium. 11. Capys Campaniam, Helenus Macedoniam, alii Sardiniam secundum Salustium tenuerunt. 12. Aristaeus, uti Salustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium matris instinctu Thebas reliquit et Caecam

insulam tenuit primo, adhuc hominibus vacuum; postea ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transitum fecit. 13. Daedalus [vero] primum Sardiniam (ut dicit Salustius hist. 2.), post delatus est Cumas. 14. Daedalum ex Sicilia profectum, quo Minonis fugerat iram atque opes. 15. [In Sicilia est Enceladus,] Othus in Creta, secundum Salustium. 16. Perrexere in Hispaniam an Sardiniam. 17. Cales civitas est Campaniae; nam in Flaminia quae est, Cale dicitur. est et in Gallaecia hoc nomine, quam Salustius captam a Perperna commemorat. 18. Perperna tam paucis profectus, [prosperitas] vera est aestumanda. 19. Narbone per concilium Gallorum. 20. Modestus ad omnia alia nisi ad dominationem. 21. Lenaeus Salustium, quod Pompeium oris probi, animo invereccundo scripsisset, acerbissima satyra laceravit. 22. Nam Sullam consulem, de reditu eius legem ferentem, ex composito tribunus plebis Herennius prohibuerat. 23. Sed Metellus in ulteriore provincia. 24. Et continetur gravis. 25. Vir gravis et nulla arte quoquam inferior. 26. Orbe terrarum extorres. 27. Neque virgines nuptum a parentibus mittebantur, sed ipsae belli promptissimos deligebant. 28. Salustius ait, Hispanorum morem fuisse, ut in bella euntibus adolescentibus parentum facta memorarentur a matribus. 29. Ut alii tradiderant, Tartessum Hispaniae civitatem, quam nunc Tyrii mutato nomine Gadir habent. 30. Quem ex Mauretania rex Leptasta proditiōis insimulatum cum custodibus miserat. 31. Nam procul et divorsis ex regionibus. 32. Obviam fuere. 33. Genus militum suctum a pueritia latrociniiis. 34. Genus hominum vagum et rapinis suctum magis quam agrorum cultibus. 35. Sciens horum. 36. Belli sane sciens. 37. Antequam egressus Sertorius instruere pugnae suos. 38. Ipse animi atrox. 39. Copiis integra. 40. Genus armis ferox et serviiti insolitum. 41. Terror hostibus ex fiducia sui incessit. 42. Haec postquam Varro in maius more rumorū accepit. 43. Post ubi fiducia nimius. 44. Inter laeva moenium et dextrum flumen Turiam, quod Valentiam parvo intervallo praeterfluit. 45. Noctu diuque stationes et vigilias temptare. 46. Neque subsidiis, uti soluerat, compositis. 47. Neque inermes ex praelio viros quemquam agnoturum. 48. Pario legio flumen transducta castra dilatavit. 49. Suos equites hortatus vado transmisit. 50. Omnes, qui circum sunt, praeminent altitudine milium passuum duorum. 51. Diei medio. 52. Titurium legatum cum cohortibus XV in Celtiberia hiemem agere

iussit, praesidentem socios. 53. Ruuntque pars magna suismet aut proxumorum telis, ceteri vicem pecoris obtruncabantur. 54. At Metellus in ulteriorem Hispaniam post annum regressus, magna gloria concurrentium undique virile et muliebre secus, per vias ac tecta omnium visebatur, quom quaestor G. Urbinus alique, cognita voluntate, eum ad coenam invitaverant, ultra Romanorum et mortalium etiam morem curabant, exornatis aedibus per aulaea et insignia, scenisque ad ostentationem histrionum fabricatis. simul croco sparsa humus, et alia in modum templi celeberrimi. praeterea cum sedenti transenna demissum Victoriae simulacrum cum machinato strepitu tonitruum coronam capiti inponebat, tum venient thure quasi deo supplicabatur. toga picta plerumque amiculo erat ei accumbenti: epulae quacsitissumae, neque per omnem modo provinciam, sed trans maria ex Mauretania volucrum et ferarum incognita antea plura genera: quibus rebus aliquantam partem gloriae demiserat, maxime apud veteres et sanctos viros, superba illa, gravia, indigna Romano imperio existimantes. 55. Quo cupidius in ore ducis sese quisque bonum et strenuum ostentantes. 56. Saguntium. 57. Pompeius cum alacribus saltu, cum velocibus cursu, cum validis vecte certabat. [neque enim ille aliter potuisset par esse Sertorio, nisi se et milites frequentibus exercitiis praeparasset ad praelia.] 58. Argentum mutuum arcessivit. 59. Ut tanta repente mutatio non sine deo videretur. 60. Saguntini, fide atque acrius omnis incluti prae mortalibus, studio maiore quam opibus quippe apud quos etiam tum semiruta moenia, domus intactae parietesque templorum ambusti manus Punicae ostentabant. 61. Vespera. 62. Ita fiducia quam argummentis purgatiores dimituntur. 63. Et Poeni ferunt adversus a. n. c. m. 64. Audaciter. 65. Moenibus deturbatis. 66. Ad hoc rumoribus adversa in pravitatem, secunda in casum, fortunam in temeritatem declinando conrumpebant. 67. Murum ab angulo dextri lateris ad paludem hanc procul remotam duxit. 68. Occurrere duci et praelium accendere, adeo uti Metello in sagum, Hirtuleio in brachium tela venirent. 69. Avidis ita atque promptis ducibus, ut Metellus ictu fragulae sauciaretur. 70. Sed Metellus in vulnere. 71. Ictu eorum, qui in flumine ruebant, necabantur. 72. Celtiberi se regibus devovent et post eos vitam refutant. 73. Circumventi a dextra, unde ferrum erat, saxa aut quid tale capita adfligebant. 74. Quis

Sertorio triplices insidiae per idoneos saltus positae erant; prima, qui fronte venientis exciperent. 75. Eam deditio-
nem senatus per nuntios Orestis cognitam adprobat. 76. Eodem anno in Macedonia G. Curio, principio veris
cum omni exercitu profectus in Dardaniam, quibus potuit
modis, pecunias Appio dietas coegit. 77. Ventis per cava
terrae citatis rupti aliquot montes tumulique sedere.
78. Turbinum motus vagus est et disiectus et, uti Salustii
verbis utar, vorticosus. 79. Ut actione desisteret. 80. Quia
corpore et lingua percitum et inquietem nomine histrionis
vix sani Burbuleium adpellabat. 81. Quom multa disse-
reret ludis Apollini Circensibus. 82. Nam neque apud
Salustium neque apud Livium neque apud Fenestellam
ullius alterius ab eo latae legis mentio praeter eam, quam
in consulatu repugnante nobilitate magno *tulit* populi stu-
dio, ut iis, qui tribuni plebis fuissent, alios quoque magi-
stratus capere liceret, quod lex a dictatore Sulla paucis
ante annis lata prohibebat. 83. Iter vortit ad Corycum
urbem, inclutam specu atque nemore, in quo crocum gi-
gnitur. 84. Frugum pabulique laetus ager. 85. Nisi qua
flumen Durda Tauro monte defluens. 86. Primo incidit
forte per noctem in lenunculo piscantis. 87. Ad hoc pauca
piratica actuaria navigia. 88. Omnia sacrata corpora in
rates inposuisse. 89. Inmane quantum animi exarsere.
90. At illi, quibus vires aderant, ruere cuncti ad portas,
inconditi tendere. 91. E muris canes spartis demittebant.
92. Fessus in Pamphyliam se receperat. 93. Lyciae Pi-
sidiaeque agros despectantem. 94. Quos advorsum multi
Bithynia volentes occurrere, falsum filium arguituri. 95. Ibi
Eimbriana seditione qui regi per obsequelam orationis et
maxime odium Sullae graves carique erant. 96. At Lu-
cullum regis cura machinata fames brevi fatigabat mul-
tique conneatus interierant insidiis latronum. 97. Du-
bium an insula sit, quod euri atque austri superiacis
fluctibus circumlavitur. 98. Hi salibus occupatis tamen
externorum agros invasere frumentique ex inopia gravi
satias facta. 99. Turmam equitum castra regis succedere
et properationem explorare iubet. 100. Ille festinat subsi-
diis principes augere et densere frontem. 101. Publius-
que Lentulus Marcellinus eodem auctore quaestor, in no-
vam provinciam Curenas missus est, quod ea, mortui regis
Apionis testamento nobis data, prudentiore quam illas per
gentis et minus gloriae avidi imperio continenda fuit. prae-
terea divorsorum ordinum..... 102. is saevitia. qua re

fatigata plebes forte consules Q. Metellum, quoi postea Cretico cognomen inditum, et candidatum praetorium sacra via seductos cum magno tumultu invadit fugientisque secuta ad Octavi domum, quae propior erat, in [coenacu]lum per-
venit. 103. Dein Cotta [in hunc modum] disseruit.

LIBER III.

Tribuniciae procellae a Quintio et Licinio excitatae. Sertorius inclinatae. Dianium caput belli maritimi; Pompei exercitus fame laborat. Sertorii invidia et mors. a Curione in Macedonia res prospere gestae. Mithridatis origo, exercitus opesque; legati ad Sertorium; de situ Ponti; Lucullus et Cotta ad bellum profiscuntur. Cotta victus Chalcedonem confugit; classis capta discordiae cum quaestore; Luculli exercitus. Fimbrianae legiones; ad Cyzicum pergit. Mithridatis classis tempestate et virtute Cyzicenorum male habita repellitur. Antonius bellum contra Cretenses parat; Cretae descriptio. gladiatores ingens bellum in Italia movent.

1. Conlegam eius Octavium mitem et captum pedibus
2. In quis longissimo aevo plura de bonis falsa in deterius composuit. 3. Canina, ut ait Appius, facundia exercebatur. 4. Male iam adsuetum ad omnes vis controversiarum. 5. Namque his praeter solita vitiosis magistratibus quom per omnem provinciam infecunditate bienni proximum grave pretium fructibus esset. 6. Post reditum eorum quibus senatus belli Lepidani gratiam fecerat. 7. Divorsa uti solet rebus perditis, capessunt; namque alii fiduciarum gnaritatis locorum occultam fugam, pars globis eruptionem temptavere. 8. Coniuratione claudit. 9. Illum raptis forum et castra nautica Sertorius mutaverat. 10. Ut sustineret corpora plerique nequeuntes arma sua quisque stantes incumberent. 11. Sed Pompeius a prima adulescentia sermone fautorum similem fore se credens Alexandro regi facta consultaque eius quidem aemulatus erat. 12. Muros successerant. 13. Cavete ab imperatore perfuga Celtiberorum. 14. Iam repente visus saevire Taguns. 15. Lusitaniae gravem civitatem. 16. At Sertorius vacuus hieme augere copias. 17. Igitur discubueret, Sertorius inferior in medio super eum L. Fabius Hispaniensis, senator ex proscriptis in summo Antonius et infra scriba Sertorii Versius; et alter scriba Maecenas in imo, medius inter Tarquitium et dominum Perpernam. 18. Dein lenita iam ira postero die liberalibus verbis permulcti sunt. 19. Et Perpernam forte

cognoscit mulio redemptoris. 20. Hunc igitur redarguit Tarquitiu. 21. Dubius consili. 22. Postquam egressus angustias. 23. Atque eum Curio laudatum accensumque praemiorum spe, quibuscum optavisset, ire iubet. 24. Aenum et Maroneam viamque militarem. 25. Profectus quidam Ligus ad requisita naturae. 26. Dardania a rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit. 27. Germani inectum rhenonibus corpus tegunt. 28. Vestes de pellibus rhenones vocantur. 29. Curio Volcanaliorum die ibidem moratus. 30. Religione Volcanaliorum inpeditus. 31. Exaudiri que sonus Bacchanaliorum. 32. A Dario Artabanes originem ducit, quem conditorem regni Mithridatis fuisse confirmat Salustius Crispus. 33. Sed Mithridates extrema pueritia regnum ingressus, matre sua veneno interfecta. — Mithridates, auctore Salustio, et fratrem et sororem occidit. 34. Mithridates corpore ingenti, perinde armatus. 35. Eum atque Metrophanem senatus magna industria perquirebat, quom per tot scaphas, quas ad ostia cum paucis fidis percunctatum miserant. 36. Primum Graecorum Achillem. 37. Tota autem insula modica et cultoribus inanis est. 38. Ipsum mare Ponticum dulcius quam cetera. 39. Dein campi Themiscyrii, quos habuere Amazones, a Tanai flumine incertum quam ob rem digressae. 40. Qua tempestate ex Ponto vis piscium erupit. 41. Nam speciem efficit Scythici arcus. 42. Igitur introrsus prima Asiae Bithynia est, multis antea nominibus appellata. ipsa enim est maior Phrygia. 43. Namque omnium ferocissimum ad hoc tempus Achaei atque Tauri sunt, quod, quantum coniicio, locorum egestate rapto vivere coacti. 44. Scythae Nomades tenent, quibus plaustra sedes sunt. 45. [Proximum dicebant veteres non solum adhaerens et adiunctum, verum etiam longe remotum, si tamen inter duo discreta nihil medium extitisset.] ita et Salustius in situ Ponti de promontoriis Paphlagonum et quod *ἡγεμονίαν* *μετρώον* adpellavit, posuit. 46. Lata autem ideo, quia se angustiae Pontici oris illic dilatant, ut Salustius dicit. 47. Anacreon, lyricus poeta, Teius fuit, i. e. ab urbe Teia, quam in Paphlagonia esse Salustius indicat, quom de situ Pontico loquitur. 48. At Oppius postquam orans nihil proficiebat, timide veste tectum pugionem expedire conatus a Cotta Vulscioque inpeditur. 49. [Salustius de Oppio, ubi eum Cotta in contentione ab exercitu cogit discedere, dicit,] se eius opera non usurum eumque ab armis dimittit. 50. Fine inguinum ingrediuntur mare. 51. Inpediebant

iussa nautarum. 52. Ad Cyzicum perrexit firmatus animi. 53. Quasi par in oppido festinatio et ingens terror erat, ne ex latere nova munimenta madore infirmarentur; nam omnia oppidi stagnabant, redundantibus cloacis, advorso aestu maris. 54. Ac tum maxume, uti solet extremis in rebus, sibi quisque carissimum domi recordari, cunctique omnium ordinum extrema munia sequi. 55. Duos quam maximos ntris levi tabulae subiecit, qua super omni corpore quietus invicem tracto pede quasi gubernator existeret. ea inter molem atque insulam maris vitabundus classem hostium ad oppidum pervenit. 56. Saxaque ingentia et orbes axe iuncti per pronum incitabantur, axibusque eminebant in modum ericii militaris veruta binum pedum. 57. Unde pons in oppidum pertinens explicatur. 58. Et onere turrium incertis navibus. 59. Ut res magis quam verba gererentur, liberos parentesque in muris locaverant. 60. Quarum unam epistolam forte cum servo nacti praedatores Valeriani scorpione in castra misere. 61. Ne simplici quidem morte moriebantur. 62. Nam qui enare conati fuerant, icti saepe fragmentis navium, aut afflicti alveos undarum vi, mulcato foede corpore, postremo interiere tamen. 63. Et forte in navigando cohors una, grandi faselo vecta, a ceteris deerravit, marique placido a duobus praedonum myoparonibus circumventa. 64. Crebritate fluctuum, ut aquilone solet. 65. M. Antonius perdundae pecuniae genitus vacuusque a curis nisi instantibus. [trium Antoniorum corruptor ille, qui orae maritimae, qua esset imperium Romanum, praefuit, contrarius piratis.] 66. Primos Cretenses constat invenisse religionem. 67. Curetes, quia principes intelligendi divina fuerunt, vetustatem, uti cetera in maius componentem, ultores Iovis celebravisse. 68. Creta altior est, qua spectat orientem. 69. Unus constitit in agro Lucano gnarus loci, nomine Publipor. 70. Ad mutandum modo in melius servitium. 71. Repente agros incautos invasit. 72. Hi sunt qui secundum pocula et alias res aureas diis sacrata instrumenta convivio mercantur. 73. Exuant armis equisque. 74. Ex parte cohortium praecipue instructa stationes locatae pro castris. 75. Cossinius in proxima villa fonti lavabatur. 76. . . . nitor aere, quibus praeter speciem bello necessariam haud multo secus quam ferro noceri poterat. at Varinius, dum haec aguntur a fugitivis, aegra parte militum autumnii gravitate, neque ex postrema fuga, quem severo edicto iuberentur, ullis ad signa redeuntibus et,

qui reliqui erant, per summa flagitia detractantibus mili-
tiam, quaestorem suum G. Thoranium, ex quo praesente
vera facillime noscerentur, miserat. et tamen interim cum
volentibus, numero quattuor milium, *pergit ad castra fu-*
gitivorum magnis operibus communita. deinde fugitivi,
consumptis iam alimentis, ne praedantibus ex propinquo
hostis instaret, soliti more militiae vigiliis stationesque et
alia munia exequi, secunda vigilia noctis cuncti egredi-
untur. relicto buccinatore in castris et ad vigilum speciem
procul visentibus erexerant fulta arboribus recentia cadavera
et crebros ignis fecerant. *formidini Varini*
. ti
. da in viis convertere.
at Varinius multa iam luce desiderans solita a fugitivis
convicia et in castra coniectus lapidum, ad hoc strepitus
tumultuosi sonores undique ruentium, mittit equites in
tumulum circum prominentem, ut explorarent . . . s, pro-
pere vestigia secutos credens lo toto tamen
agmine pavens se m dupli
. tumas ga
.
. post aliquot dies
contra morem fiducia augeri nostris coepit et promi lingua.
qua Varinius contra spectatam rem incaute motus novos
incognitosque et aliorum casibus percussos milites ducit
tamen ad castra fugitivorum presso gradu, silentis iam,
neque tam magnifice sumentis proelium, quam postulave-
rant. atque illi certamine consilii inter se iuxta seditionem
erant, Crixo et gentis eiusdem Gallis atque Germanis ob-
viam ire et ultro offerre pugnam cupientibus, contra Spartaco
. ni secum ne qua . . .
. ad id tempus mque seclu
. m et extin l
curam asset haud
. aque quanc haud aliam
. capiendam prudentes i
. mi nobile laudantque .
. re pars sto ts affluent
. firmo fidens auxilio e patriae in me
. rumi servil ultra prae
. con-
silium capit quod optimum videbatur. deinceps monet, in
laxioris agros magisque pecuarios ut egrediantur, ubi,
priusquam reflecto exercitu adesset Varinius, augeretur

numerus lectis viris et propere nactus idoneum ex captivis ducem Picentinis, deinde Eburinis iugis occultus ad Naris Lucanas atque inde prima luce pervenit ad Anni Forum, ignavis cultoribus. ac statim fugitivi contra praeceptum ducis rapere ad stuprum virgines matronasque et alii c

. nunc restantes ei illudebant, simul nefandum in modum perverso vulnere et interdum lacerum corpus semianimum omittentes: alii in tecta iaciebant ignis, multique ex loco servi, quos ingenium socios dabat, abdita a dominis aut ipsos trahebant ex occulto; neque sanctum aut nefandum quicquam fuit irae barbarorum et servili ingenio. quae Spartacus nequiens prohibere, multis precibus cum oraret, celeritate praevertere, mittere nuntios

qua neque e agmense c

. s crudel occupatos a

. gravis pler illum diem et proxumam noctem ibi s duplicato fere fugitivorum numero prima cum luce

. in campo satis nos aedificiis et tum matura in agris erant autumnii frumenta. sed in castris nono die gnari ex fuga finitumorum fugitivos adventare omnibus

77. Et eodem tempore Lentulus duplici acie locum editum multo sanguine suorum defendens, postquam ex sarcinis paludamenta astare et delectae cohortes intellegi coepere. 78. Salustius vanos Mauros et feroces Dalmatas pulsat. 79. Illi tertio mense pervenere in Pontum multo celerius spe Mithridatis. 80. Equis et armis decoribus cultus. 81. Dedecores inultique terga ab hostibus caedebantur. 82. Contra ille calvi ratus quaerit extis, num somnio portenderetur thesaurus. 83. Parte consumpta reliqua cadaverum ad diurnitatem usus sallerent. 84. Nam tertia tunc erat et sublima nebula caelum obscurabat. 85. Ingens ipse virium atque animi. 86. Locum nullum, nisi quo armati institissent, ipsis tutum fore. 87. Castrisque conlatis pugna tamen ingenio loci prohibebatur. 88. Staphylus primus docuit vinum aqua misceri. 89. More humanae cupidinis ignara visundi. 90. Pyrrhus interemptus fuit in aede Dianae a quadam muliere. 91. Inter recens domitos Isauros Pisidasque. 92. Manus ferreas et alia adnexu idonea iniicere. 93. Perculsis et animi incertis

succurritur. 94. Quod ubi frustra temptatum est, socordius ire milites occoepere, non aptis armis ut in principio et laxiore agmine. 95. [Reliqua cadavera salita.] 96. Rebus supra votum fluentibus. 97. Neque iam sustineri poterat, immensum aucto mari et vento gliscente. 98. Incidere in colonos Avellanos praesidentes agros suos. 99. Nomenque Danubium habet. 100. Omnium fluminum, quae in maria, qua imperium Romanum est, fluunt, quam Graeci τὴν εἰς αὐτὴν θάλασσαν adpellant, maximum esse Nilum consentitur, proxima magnitudine esse Histrum scripsit Salustius.

LIBER IV.

Atrocissima cum fugitivis proelia; eorum discordiae. Crassus dux eligitur, fugitivi in Bruttium agrum et Lucaniam redeunt; freti Siculi descriptio; gladiatores victi; belli Sertoriani finis; Calagurritani. Pompei et Metelli reditus. seditiones domesticae; tribunicia potestas restituta; res contra Cretenses male gestae. Lucullus mari hostes vincit et in Pontum progreditur, urbes capit; Amisos oppugnatur, Sinope capta. Clodius legatus ad Tigranem missus; Mithridatis legati ad eundem. Lucullus Armeniae bellum infert. Armeniae descriptio; Tigranis arrogantia; Mithridatis ad Arsacem epistula.

1. Dolia quom sub trabes locata vitibus aut virgis vinciebant. 2. Demissis partem quasi tertiam antemnis. 3. Quom interim lumine etiam tum incerto duae Galliae mulieres conventum vitantes ad menstrua solvenda montem ascendunt. 4. Hi locorum pergnari et soliti nectere ex viminibus vasa agrestia, ibi tum, quod inopia scutorum fuerat, ad eam artem se quisque in formam parmae equestris armabat. 5. [Qui] de viminibus facta scuta, recentibus detractis coriis quasi glutino adolescebant. 6. Revorsi postero die, multa, quae properantes deseruerant in castris, nacti, quom se ibi cibo vinoque laeti invitarent. 7. Suspectusque fuit, incertum vero an per negligentiam, societatem praedarum cum latronibus composuisse. 8. Dissidere inter se coepere neque in medium consultare. 9. Conlegam minorem et cultorem sui expectans. 10. Sorte ductos fusti necat. 11. Primam modo lapidiam ingressus. 12. Omnes quibus aetas senecto corpore, animus militaris erat. 13. Omnis Italia coacta in angustias scinditur in duo promontoria, Bruttium et Sallentinum. 14. Ad Siciliam vergens faucibus ipsis non amplius patet milibus quinque et triginta. 15. Italiae Siciliam coniunctam constat fuisse;

sed medium spatium aut per humilitatem obrutum est, aut per angustiam scissum; ut autem tam curvum sit, facit natura mollioris Italiae, in quam asperitas et altitudo Siciliae aestum relidit. 16. Italiae plana ac mollia. 17. Charybdis, mare vorticosum, quod forte inlata naufragia sorbens, gurgitibus occultis milia sexaginta Tauromenitana ad litora trahit, ubi se laniata navigia fundo emergunt. 18. Triplici fluctu. 19. Salustius Scyllam saxum esse dicit, simile formae celebratae procul visentibus. 20. [Fretum Siciliae, quod Rhegium dicitur, Salustius ex tali causa vocari scribit, dicens: Italiae olim Siciliam coniunctam fuisse, et dum esset una tellus, medium spatium aut per humilitatem obrutum est aquis, aut per angustiam scissum. et inde ῥήγιον nominatum, quia graece abruptum hoc nomine nuncupatur. est autem arcitissimum, trium milium spatio Siciliam ab Italia dividens, fabulosis infame monstribus, quibus hinc inde Scylla et Charybdis ostenditur. Scyllam accolae saxum in mari imminens adpellant, simile celebratae formae procul visentibus. unde et monstruosam speciem fabulae illi dederant, quasi formam hominis capitibus succinctam caninis, quia conlisi ibi fluctus latratu videntur exprimere. Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves absorbeat. est enim mare vorticosum et inde ibi laniata naufragia emergunt. ter autem in die erigit fluctus et ter absorbet. nam accipit aquas ut vomat, vomit ut rursus accipiat.] 21. [Pelorum, promontorium Siciliae, respiciens ad aquilonem, iuxta Salustium dictum a gubernatore Hannibalis illic sepulto; qui fuerat occisus per ignorantiam regis, quom se eius dolo crederet esse deceptum veniens de Petilia.] 22. Atque ea cogentes non coactos, scelestos magis quam miseros distringi. 23. Infrequentem stationem nostram incuriosamque tum ab armis. 24. In quis notissimus quisque aut malo dependens verberabatur, aut inutilato corpore in probris patibulo eminens adfigebatur. 25. Ubi multa nefanda casu super ausi atque passi. 26. Exercitum dimisit, ut primum Alpes digressus est. 27. Pompeius devictis Hispanis tropaea in Pyrenaeis iugis constituit. 28. At Gn. Lentulus patriciae gentis, conlega eius, quoi cognomen Clodiano fuit, per incertum stolidior an vanior, legem de pecunia, quam Sulla emptoribus bonorum remiserat, exigenda promulgavit. 29. Multitudini ostendens, quam colere plurimum, ut mox cupitis ministram haberet, decreverat. 30. Qui quidem mos uti tabes in urbem coierit. 31. L. Hostilius

Dasianus, iniques animi. 32. Quis in praesens modo satis cautum fuerat. 33. Multisque suspicionibus volentia plebi facturus habebatur. 34. Si nihil ante adventum suum inter plebem et patres convenisset, coram se daturum operam. 35. M. Acilius Palicanus humili loco, Picens, loquax magis quam facundus. 36. Cupientissimus legis. 37. Scallas pares moenium altitudine. 38. Morbi graves ob inediam insolita vescentibus. 39. Implicatae rates ministeria prohibebant. 40. Sed ubi tempore anni mare classibus patefactum est. 41. Igitur legiones pridie in monte positas arcessivit. 42. Tenuit Lucullus thesauros, custodias regias. 43. Castella, custodias thesaurum, in deditionem acciperent. 44. Amisumque adsideri sine praeliis audiebat. 45. Dum paulatim suis invicem subveniunt, omnes in bellum coacti sunt. 46. Tetrarchas regesque territos animi firmavit. 47. Qui uxori eius frater erat. 48. Non tu scis, si quas aedis ignis cepit acriter, haud facile sunt defensu, quin comburantur proxumae? 49. Magnam exorsus orationem. 50. Tum vero Bithyni propinquantibus iam amnem Tartaniam. 51. Getae sunt Mysii, quos Salustius a Lucullo dicit esse superatos. 52. Quam maximis itineribus per regnum Ariobarzanis contendit ad flumen Euphratem; qua in parte Cappadocia ab Armenia diiungitur. et quamquam naves codicariae occulte per hiemem fabricatae aderant. 53. Qui praegrediebantur equites cataphracti, ferrea omni specie. 54. Curribus falcatis usos esse antiquos et Livius et Salustius docent. 55. Salustius, auctor certissimus, asserit Tigrim et Euphratem uno fonte manare in Armenia, qui per diversa euntes longius dividuntur; quae tamen terra, [quae] ab ipsis ambitur, Mesopotamia dicitur. 56. Mesopotameni homines effrenatae libidinis sunt in utroque sexu, ut Salustius munit. 57. Namque primum Iasonem novo itinere maris Aetiae hospitis domum violasse. 58. Insolens vera accipiundi. 59. Ita sperat illam pugnam pro omine belli futuram. 60. Rursus iumenta nacti ad oppidum ire contendunt. 61. Avidior modo properandi factus. 62. Anxius animi atque incertus. 63. Inpotens et nimius animi est. 64. Atque edita undique tribus tamen cum muris et magnis turribus. 65. Consili aeger. 66. Equis paria opera experimenta erant, quae lintea ferreis laminis in modum plumae adnuxerant. 67. Et sequebantur equites cataphracti. 68. Simul eos et cunctos iam inclinatos laxitate loci plures cohortes atque omnes ut in secunda re pariter acres invadunt.

69. Pluteos rescindit ac munitiones demolitur locoque summo potitur. 70. Clausi lateribus altis pedem. 71. Ita castra sine vulnere introitum. 72. Crassus obtrectans potius conlegae quam boni aut mali publici gravis exactor. 73. Sestertium tricies pepigit a G. Pisone. 74. Qui proximi loca hostium erant. 75. Qui praetores facibus sibi praelucentes ambustas in tectis sine cura reliquerunt. 76. Stolide castra subgressus. 77. Sapor iuxta fontis dulcissimos. 78. In silva Sila fuerunt. 79. Adeo illis ingenta est sanctitas regii nominis. 80. Apud Corduennos amomum et alii leves odores gignuntur. 81. Ne inrumiendi po . . . sublicibus cavata essent. 82. Atque hiavit humus multa vasta et profunda. 83. Salustius scribit in historiis, quod naphtha sit genus fomitum apud Persas, quo vel maxime nutriantur incendia.

LIBER V.

Seditiones in exercitu Luculli a Clodio motae; res ob militum socordiam male geritur. Cilicia provincia ad Marcium translata. lege Gabinia bellum piraticum Pompeio gerendum demandatur; idem in Phrygia Lucullum convenit.

1. At Lucullus, audito Q. Marcium Regem proconsulem per Lycaoniam cum tribus legionibus in Ciliciam tendere. 2. Legiones Valerianae conperto, lege Gabinia Bithyniam et Pontum consuli datum, sese missos. 3. Regem avorsabatur. 4. Ceteri negotia sequebantur familiaria legatorum aut tribunorum, et pars sua, conmentibus mercatis. 5. Saepe celebritate nominis intellego timentem. 6. Video indigentiam dona quaesitum gratiae properantem. 7. Nam si in Pompeio quid humani evenisset. 8. Quibus de causis Sullam in victoria, dictatorem, uni sibi descendere equo, adsurgere sella, caput aperire solitum. 9. Inde ortus sermo percontantibus utrimque, satim salve, quam grati ducibus suis, quantis familiaribus copiis augerentur. 10. Peractis LXX annis armatus equum insilire. 11. Sed ubi ille militum voluntatem causatus. 12. Cares insulani populi fuerunt, piratica famosi, victi a Minoe, uti Salustius et Thucydides tradunt.

FRAGMENTA INCERTORUM LIBRORUM.

1. Pressi undiquē multitudine. 2. Nihil socordia claudat. 3. Pactione amisso Publio legato. 4. Et in praeliis actu promptus. 5. Non poenitutum. 6. Volgus amat fieri. 7. Serum enim bellum in angustiis futurum. 8. Fecit ut nuntiis confestim lugubribus. 9. Communem habitum transgressus. 10. Haud inipigre, neque inultus occiditur. 11. Hostes oppressi aut dilapsi forent. 12. Ibi triennio frustra trito. 13. Atque eos a tergo incurrerunt. 14. Hispaniam sibi antiquam patriam esse. 15. [Nubes] foedare lumen. 16. Quaesere. 17. De insidia prima. 18. Obprobrii gratia. 19. In nuda intecta corpora. 20. Tharros. 21. Camisos. 22. Quae pacta in conventionē non praestitissent. 23. Quoi nisi pariter obviam iretur. 24. More equestris praeli sumptis tergis atque redditis. 25. Regressi ad faciliores ictus loco cedebant. 26. Equo atque armis insignibus. 27. Apud latera certos conlocaverat. 28. Quom inferior omni via grassaretur. 29. Ad Iovis mandem nostra. 30. Graviore bello, qui prohibitori venerant, socii frigere. 31. Et aequore et terra. 32. Neu quis miles neve pro milite. 33. Tergis vincebant. 34. Quem trans stagnum omnis usque ad flumen. 35. Atque ipse cultus rei. 36. Simul inmanis hominum vis multis e locis invasere patentes tum e. pacis modo effusas. 37. Genua patrum advolvuntur. 38. Quae magalia sunt circumiecta civitati, suburbana aedificia. 39. Quom murum hostium successisset, poenas dederat. 40. Soleas festinate. 41. Cultu corporis ornata egregio. 42. Sin vis obsistat, ferro quam fame aequius perituros. 43. Consedit in valle virgulta nemorosaque. 44. Paululum requietis militibus. 45. Vitabundus per loca saltuosa recedebat. 46. Radicem montis excessit. 47. Inbecilla est fortitudo, dum pendet. 48. Luxo pede. 49. Ille Conisturgim apud legiones venit. 50. In Hispaniam versus. 51. Qua accidam aut quo. 52. Speciem captae urbis efficere discedentes. 53. Alis alibi stantes, omnes tamen advorsis vulneribus conciderunt. 54. Nam talia incepta si in consultorem vertissent, rei publicae pestem factura. 55. Vizzo. 56. Stobos. 57. Quae eis paucos dies iuncta in armis sunt. 58. Orion, ut Salustius dixit, oritur iuxta solis aestivi pulsum. 59. Vices i. e. pugnas, quia per vicissitudinem pugnabatur, ut et Salustius docet. 60. Medio ponto, potest quidem intel-

legi secundum Salustium procul a continenti. 61. Salustius dicit ubique nova aetas, adulta, praeceps. 62. [Virgilius] in peste describenda sequitur ordinem quem et Lucretius tenuit et Salustius, primo aerem, inde aquam, post pabula esse corrupta. 63. Eo redeunte domum salutare apud aedem Bellonae. 64. Ne qua contumelia. 65. Tenebat, i. e. defendebat, est militare verbum, ut etiam Salustius dicit. 66. Senecta iam aetate. 67. Citra Padum omnibus lex Lucania phratra fuit. 68. Bella atque paces exercebant. 69. Lucus. 70. Nam ex aeris et aquae corruptione frugibus infectis gravior etiam animantibus pestilentia coorta est. 71. Aliaque propter. 72. Cuncta potiendi. 73. Exercitum maiorum more vertere. 74. Virtuti satis credebant. 75. Quotiens magni alicuius mors ab historicis narrata est, totiens fere consummatio vitae et quasi funebris laudatio redditur. hoc semel atque iterum a Thucydide factum, itidem in paucissimis personis usurpatum a Salustio. 76. [Ut dicit Salustius] Lucullus pecuniam Quintio dedit, ne illi succederetur. 77. In modico quoque et clemente imperio percarus fuit. 78. Qui plus poterat, plus iuris habere videbatur. 79. Prohibet nocere venenum, quod tibi datur. 80. Visuros. 81. Duci probare. 82. Ostia, exitus fluminum in mare, neutro genere semper dicitur, sed si urbem significare velis, singularem potius numerum observabis, quamvis Salustius frequenter etiam plurali numero urbem significet. 83. Samnitium. 84. Antonius paucis ante diebus. 85. Fenoribus cooperatus. 86. Aquis hiemantibus. 87. Ἰλίου, πόλιν Αἰβύης· οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ καὶ ποταμὸν εἶναι. 88. Σαλουστίου δὲ θαυμάζω τότε πρῶτον ὡφθαί Ῥωμαίοις καμήλους λέγοντος. 89. Σαλούστιος μὲν οὖν φησὶ χαλεπῶς διατεθῆναι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτόν, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου πρὸς Κυζίκην καὶ πάλιν πρὸς Ἀμισῶ δύο χειμῶνας ἐξῆς ἐν χάρακι διαγαγεῖν ἀναγκασθέντας.

EPISTOLAE

AD

CAESAREM SENEM DE RE PUBLICA

SALUSTIO FALSO ADSCRIPTAE.

I

Pro vero antea obtinebat regna atque imperia fortunam dono dare, item alia, quae per mortaleis avidè cupiuntur: quia et apud indignos saepe erant quasi per lupidinem data: neque cuiquam incorrupta permanserant. sed res docuit id verum esse, quod in carminibus Appian ait, fabrum esse suae quemque fortunae, atque in te maxime, qui tantum alios praegressus es, ut prius defessi sint homines laudando facta tua, quam tu laude digna faciundo. ceterum ut fabricata, sic virtute parta, quam magna industria haberei decet; ne incuria *deformentur*, aut conruant infirmata. nemo enim alteri imperium volens concedit: et quamvis bonus atque clemens sit, qui plus potest, tamen, quia malo esse licet, formeidatur. id eo evenit, quia plerique rerum potentes pervorse consulunt: et eo se munitiores putant, quo illi, quibus imperitant, nequiores fuere. at contra id eniti decet: quom ipse bonus atque strenuus sis, uti quam optumis imperites. nam pessumus quisque asperrime rectorem patitur. sed tibi hoc gravius est, quam ante te omnibus, armis parta componere, quod bellum aliorum pace mollius gessisti; ad hoc victores praedam petunt, victi cives sunt. inter has difficultates evadendum est tibi; atque in posterum firmanda res publica non armis modo neque adversum hostis, sed, quod multo [maius] multoque asperius est, pacis bonis artibus. ergo omnes magna mediocri sapientia res huc vocat, quae quisque optuma potest, uti dicant. ac mihi sic videtur; qualecumque modo tu victoriam composuereis, ita alia omnia futura.

Sed iam, quo melius faciliusque constituas, paucis, quae me animus monet, accipe. bellum tibi fuit, imperator, cum homine claro, magnis opibus, avido potentiae, maiore fortuna quam sapientia, quem secuti sunt [pauci] per suam iniuriam tibi inimici, item quos adfinitas aut alia necessitudo traxit. nam particeps dominationis neque fuit quisquam, neque, si pati potuisset, orbis terrarum bello concussus foret. cetera multitudo vulgi more magis

quam iudicio, post alius alium quasi prudentiorem secuti, per idem tempus maledictis ineiquorum occupandae rei publicae in spem adducti homines, quibus omnia probro ac luxuria polluta erant, concurrere in castra tua: et aperte quieteis mortem, rapinas, postremo omnia, quae corrupto animo lubebat, minitari. ex quibus magna pars, ubi neque creditum condonare, neque te civibus sicuti hostibus uti vident, defluxere; pauci restitere; quibus maius otium in castris quam Romae futurum erat; tanta vis creditorum inpendebat. sed ob easdem causas inmane dictust, quanti et quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint, eoque per omne tempus belli quasi sacro atque inspoliato fano debitores usi.

Igitur quoniam tibi victori de bello atque pace agitandum est, hoc uti civiliter deponas, illa ut quam iustissima et diuturna sit: de te ipso primum, qui ea compositurus es, quid optimum factu sit, existuma. equidem ego cuncta imperia crudelia magis acerba quam diuturna arbitror; neque quemquam multis metuendum esse, quin ad eum ex multis formido recidat: eam vitam bellum aeternum et anceps gerere: quoniam neque advorsus neque ab tergo aut lateribus tutus sis, semper in periculo aut metu agites. contra qui benignitate et clementia imperium temperavere, iis laeta et candida omnia visa, etiam hostes aequiores, quam aliis cives. haud scio, an qui me his dictis corruptorem victoriae tuae nimisque in victos bona voluntate praedicent. scilicet quod ea, quae externis nationibus, natura nobis hostibus, nosque maioresque nostri saepe tribuere, ea civibus danda arbitror, neque barbaro ritu caede caedem et sanguinem sanguine expianda. an illa, quae paulo ante hoc bellum in Gn. Pompeium victoriamque Sullanam increpabantur, oblivio interfecit? Domitium, Carbonem, Brutum, alios item non armatos, neque in proelio belli iure, sed postea supplices per summum scelus interfectos, plebem Romanam in villa publica pecoris modo conscissam. eheu quam illa occulta civium funera et repentinae caedes, in parentum aut liberorum sinum fuga mulierum et puerorum, vastatio domuum ante partam a te victoriam saeva atque crudelia erant! ad quae te idem illi hortantur: et scilicet id certatum esse, utrius vestrum arbitrio iniuriae fierent: neque receptam, sed captam a te rem publicam et ea causa exercitus stipendiis confectis optimos et veterum omniū advorsum fratres parentisque, alii liberos armis contendere; ut ex alie-

nis malis deterrumi mortales ventri atque profundae lubidini sumptus quaerent, atque essent obprobria victoriae, quorum flagitiis commacularetur bonorum laus. neque enim te praeterire puto, quali quisque eorum more aut modestia etiamtum dubia victoria sese gesserit; quoque modo in belli administratione scorta aut convivia exercuerint nonnulli; quorum aetas ne per otium quidem talis voluptatis sine dedecore attigerit.

De bello satis dictum. de pace firmanda quoniam tuque et omnes tui agitis, primum id, quaeso, considera, quale sit id, de quo consultas: ita, bonis malisque dimotis, patenti via ad verum perges. ego sic existumo: quoniam orta omnia intereunt, qua tempestate urbi Romanae fatum excidi adventarit, civis cum civibus manus conser-turos; ita defessos et exsanguis regi aut nationi praedae futuros. aliter non orbis terrarum neque cunctae gentes conglobatae movere aut contundere queunt hoc imperium. firmanda igitur sunt vel concordiae bona et discordiae mala expellenda. id ita eveniet, si sumptuum et rapinarum licentiam dempseris; non ad vetera instituta revocans, quae iam pridem, corruptis moribus, ludibrio sunt; sed si suam quoque rem familiarem finem sumptuum statueris: quoniam is incessit mos, ut homines adulescentuli sua atque aliena consumere, nihil lubidini atque aliis rogantibus denegare pulcherrimum putent: eam virtutem et magnitudinem animi, pudorem atque modestiam pro socordia aestiment. ergo animus ferox prava via ingressus, ubi consueta non suppetunt, fertur accensus in socios modo, modo in civis: movet composita et res novas veteribus acquirit. quare tollendus est fenerator in posterum, uti suas quisque res curemus. ea vera atque simplex via est, magistratum populo, non creditori, gerere; et magnitudinem animi in addendo, non demendo rei publicae ostendere.

Atque ego scio, quam aspera haec res in principio futura sit, praesertim is, qui se in victoria licentius liberiusque quam artius futuros credebant. quorum si saluti potius quam lubidini consules, illosque nosque et socios in pace firma constitues: sin eadem studia artesque inventuti erunt, nae ista egregia tua fama simul cum urbe Roma brevi concidet. postremo sapientes pacis causa bellum gerunt, laborem spe otii sustentant. nisi illam firmam efficis, vinci an vicisse quid rettulit? quare capesse, per deos, rem publicam et omnia aspera, uti soles, per-

vade. namque aut tu mederi potes, aut omittenda est cura omnibus. neque quisquam te ad crudelis poenas aut acerba iudicia invocat, quibus civitas vastatur magis quam corrigitur; sed ut pravas artis malasque lubricas ab iuventute prohibeas. ea vera clementia erit, consuluisset, ne immerito cives patria expellerentur, retinuisse ab stultitia et falsis voluptatibus, pacem, concordiam stabilivisse: non, si, flagitiis obsecutus, delicta perpessus, praesens gaudium cum mox futuro malo concesseris.

Ac mihi animus, quibus rebus alii timent, maxime fretus est negoti magnitudine et quia tibi terrae et maria simul omnia componenda sunt. quippe res parvas tantum ingenium attingere nequiret: magnae curae magna merces est. igitur provideas oportet, uti plebs largitionibus et publico frumento corrupta, habeat negotia sua, quibus ab malo publico detineatur: iuventus probitati et industriae, non sumptibus neque divitiis studeat. id ita eveniet, si pecuniae, quae maxuma omnium perniciēs est, usum atque decus dēmpseris. nam saepe ego cum animo meo reputans, quibus quisque rebus clari viri magnitudinem invenissent, quaeque res populos nationesve magnis auctibus auxissent, ac deinde quibus causis amplissima regna et imperia conruissent; eadem semper bona atque mala reperiebam, omnisque victores divitias contempsisse, et victos cupivisse. neque aliter quisquam extollere sese et divina mortalis attingere potest, nisi, omissis pecuniae et corporis gaudiis, animo indulgens, non adsentando neque concupita praebendo, pervorsam gratiam gratificans, sed in labore, patientia bonisque praeceptis et factis fortibus exercitando.

Nam domum aut villam extruere, eam signis, aulaeis, alieisque operibus exornare et omnia potius quam semet visundum efficere, id est non divitias decori habere, sed ipsum illis flagitio esse. porro ei, quibus his die ventrem onerare, nullam noctem sine scorto quiescere mos est, ubi animum, quem dominari decebat, servitio oppressere, nequequam eo postea hebeti atque claudo pro exercito uti volunt. nam imprudentia pleraque et se praecipitat. verum haec et omnia mala pariter cum honore pecuniae desinent, si neque magistratus neque alia volgo cupiunda venalia erunt. ad hoc providendum est tibi, quoniam modo Italia atque provinciae tutiores sint: id quod factum haut obscurum est, nam idem omnia vastant, suas descendo domos et per iniuriam alienas occupando. item ne,

uti adhuc, militia iniusta aut inaequalis sit, quom alii triginta, pars nullum stipendium facient. et frumentum id, quod antea praemium ignaviae fuit, per municipia et colonias illis dare conveniet, qui stipendiis emeritis domos reverterint.

Quae rei publicae necessaria tibiue gloriosa ratus sum, quam paucissumis absolvi. non peius videtur pauca nunc de facto meo disserere. plerique mortales ad iudicandum satis ingeni habent aut simulant: verum enim ad reprehendenda aliena facta aut dicta ardet omnibus animus; vix satis apertum os aut lingua prompta videtur, quae meditata pectore evolvat: quibus me subiectum haud poenitet, magis reticuisse pigeret. nam sive hac seu meliore alia via perges, a me quidem pro virili parte dictum et adiutum fuerit. reliquum est optare, uti, quae tibi placuerint, ea di immortales adprobent beneque evenire sinant.

II.

Scio ego, quam difficile atque asperum factu sit consilium dare regi aut imperatori, postremo quoiquam mortali, quouis opes in excelso sunt: quippe quom et illis consultorum copiae adsint, neque de futuro quisquam satis callidus satisque prudens sit. quin etiam saepe prava magis quam bona consilia prospere eveniunt, quia plerasque res fortuna ex lubricine sua agitat. sed mihi studium fuit adulescentulo rem publicam capessere, atque in ea cognoscenda multam magnamque curam habui: non ita, ut magistratum modo caperem, quem multi malis artibus adepti erant, sed etiam, ut rem publicam domi militiaeque, quantumque armis, viris, opulentia posset, cognitum habuerim. itaque mihi multa cum animo agitantis consilium fuit famam modestiamque meam post tuam dignitatem habere et quouis rei lubet periculum facere, dum quid tibi ex eo gloriae accederet. idque non temere neque ex fortuna tua decrevi, sed quia in te praeter ceteras artem unam egregie mirabilem comperi, semper tibi maiorem in advorsis quam in secundis rebus animum esse. sed per ceteros mortalis illa res clarior est, quod prius defessi sunt homines laudando atque admirando munificentiam tuam, quam tu [in] faciundo, quae gloria digna essent. equidem mihi decretum est, nihil tam ex alto repeti posse, quod non cogitanti tibi in promptu sit. neque eo, quae visa sunt, de re publica tibi scripsi, quia mihi consilium

atque ingenium meum amplius aequo probaretur; sed inter labores militiae interque proelia, victorias, imperium statui admonendum te de negotiis urbanis. namque tibi si id modo in pectore consili est, ut te ab inimicorum impetu vindices, quoque modo contra advorsum consulem beneficia populi retineas, indigna virtute tua cogitas. sin in te ille animus est, qui iam a principio nobilitatis factionem disturbavit, plebem Romanam ex gravi servitute in libertatem restituit, in praetura inimicorum arma inermis disiecit, domi militiaeque tanta et tam praeclara facinora fecit, ut ne inimici quidem queri quidquam audeant nisi de magnitudine tua: quin tu accipe ea, quae dicam de summa re publica. quae profecto aut vera invenies aut certe haud procul a vero.

Sed quoniam Gn. Pompeius aut animi pravitate aut quia nihil eo maluit, quod tibi obsesset, ita lapsus est, ut hostibus tela in manus iaceret, quibus ille rebus rem publicam conturbavit, eisdem tibi restituendum est. primum omnium summam potestatem moderandi de vectigalibus sumptibus iudiciis senatoribus paucis tradidit; plebem Romanam, quoniam antea summa potestas erat, ne aequis quidem legibus in servitute reliquit. iudicia tametsi, si-ent antea, tribus ordinibus tradita sunt, tamen idem illi factiosi regunt, dant, adimunt, quae lubet; innocentis circumveniunt; suos ad honorem extollunt. non facinus, non probrum aut flagitium obstat, quo minus magistratus capiant; quos commodum est, trahunt, rapiunt; postremo tamquam urbe capta, lubricine ac licentia sua pro legibus utuntur. ac me quidem mediocris dolor angeret, si virtute partam victoriam more suo per servitium exercerent. sed homines inertissimi, quorum omnis vis virtusque in lingua sita est, forte atque alterius socordia dominationem oblatam insolentes agitant. nam, quae seditio aut dissensio civilis tot, tam illustres familias ab stirpe evertit? aut quorum unquam in victoria animus tam praeceps tamque immoderatus fuit?

L. Sulla, quoniam omnia in victoria lege belli licuerunt, tametsi supplicio hostium partis suas muniri intellegebat, tamen, paucis interfectis, ceteros beneficio quam metu retinere maluit. at hercule M. Catoni, L. Domitio ceterisque eiusdem factionis quadraginta senatores, multi praeterea cum spe bona adulescentes sicuti hostiae mactati sunt; quom interea inopportunissima genera hominum tot miserorum civium sanguine satari nequiverunt: non

Ἀναρχία καὶ ἀνομία ἀπὸ τῆς νίκης ἐκείνης ἐκείνων ἐκείνων

orbi liberi, non parentes exacta aetate, non luctus gemitus virorum mulierum inmanem eorum animum inflexit, quem acerbius in dies male faciundo ac dicundo dignitate alios, alios civitate evorsum irent. nam quid ego de te dicam? quoniam contumeliam homines ignavissimi vita sua commutare volunt, si liceat. neque illis tantae voluptati est (tametsi insperantibus accidit) dominatio, quanto maiori tua dignitas: quem optatius habent ex tua calamitate periculum libertatis facere, quam per te populi Romani imperium maximum ex magno fieri. quo magis tibi etiam atque etiam animo prospiciendum est, quoniam modo rem stabilis communiasque. mihi quidem quae mens suppetit, eloqui non dubitabo. ceterum tui erit ingenii probare, quae vera atque utilia factu putes.

In duas partis ego civitatem divisam arbitror, sicut a maioribus accepi, in patres et plebem. antea in patribus summa auctoritas erat, vis multo maxima in plebe. itaque saepius in civitate secessio fuit, semperque nobilitatis opes diminutae sunt et ius populi amplificatum. sed plebes eo libere agitabat, quia nullius potentia super leges erat; neque divitiis aut superbia, sed bona fama factisque fortibus nobilis ignobilem anteibat: humillimus quisque in arvis aut in militia nullius honestae rei egens satis sibi satisque patriae erat. sed ubi eos paulatim expulsos agris inertia atque inopia incertas domos habere subegit, coepere alienas opes petere, libertatem suam cum re publica venalem habere. ita paulatim populus, qui dominus erat, cunctis gentibus imperitabat, dilapsus est, et pro communi imperio privatim sibi quisque servitutem peperit. haec igitur multitudo primum malis moribus inbuta, deinde in artis vitasque varias dispalata, nullo modo inter se congruens, parum mihi quidem idonea videtur ad capessendam rem publicam. ceterum, additis novis civibus, magna me spes tenet fore, ut omnes expergiscantur ad libertatem; quippe cum illis libertatis retinendae, tum his servitutis amittendae cura orietur. hos ego censeo permixtos cum veteribus novos in coloniis constituas: ita et res militaris opulentior erit et plebs bonis negotiis impedita malum publicum facere desinet.

Sed non inscius neque imprudens sum, quom ea res agatur, quae saevitia quaeque tempestates hominum nobilium futurae sint, quom indignabuntur, omnia funditus misceri, antiquis civibus hanc servitutem inponi, regnum denique ex libera civitate futurum, ubi unius munere mul-

titudo ingens in civitatem pervenerit. equidem ego sic apud animum meum statuo: malum facinus in se admittere, qui incommodo rei publicae gratiam sibi conciliet; ubi bonum publicum etiam privatim usui est, id vero dubitare adgredi, socordiae atque ignaviae ducor. M. Druso semper consilium fuit in tribunatu summa ope niti pro nobilitate; neque ullam rem in principio agere intendit, nisi illi auctores fuerant. sed homines factiosi, quibus dolus atque malitia fide cariora erant, ubi intellexerunt per unum hominem maximum beneficium multis mortalibus dari, videlicet sibi quisque conscius malo atque infido animo esse de M. Druso iuxta ac [de] se existumaverunt. itaque metu, ne per tantam gratiam solus rerum poteretur, contra eam nisi, sua et ipseius consilia disturbaverunt. quo tibi, imperator, maiore cura fideique amici et multa praesidia paranda sunt.

Hostem advorsum deprimere strenuo homini haud difficilest: occulta pericula neque facere neque vitare bonis in promptu est. igitur, ubi eos in civitatem adduxeris, quoniam quidem renovata plebs erit, in ea re maxime animum exerceo, ut colantur boni mores, concordia inter veteres et novos coalescat. sed multo maximum bonum patriae civibus, tibi liberis, postremo humanae genti pepereris, si studium pecuniae aut sustuleris aut quoad res [re]feret, minueris. aliter neque privata res neque publica neque domi neque militiae regi potest. nam ubi cupido divitiarum invasit, neque disciplina neque artes bonae neque ingenium ullum satis pollet, quin animus magis aut minus mature, postremo tamen succumbat. saepe iam audiavi, qui reges, quae civitates et nationes per opulentiam magna imperia amiserint, quae per virtutem inopes ceperant: id adeo haud mirandum est. nam ubi bonus deteriorem divitiis magis clarum magisque acceptum videt, primo aestuat multaque in pectore volvit: sed ubi gloria honorem magis in dies, virtutem opulentia vincit, animus ad voluptatem a vero deficit. quippe gloria industria alitur; ubi eam dempseris, ipsa per se virtus amara atque aspera est. postremo ubi divitiae clarae habentur, ibi omnia bona vilia sunt, fides, probitas, pudor, pudicitia. nam ad virtutem una et ardua via est: ad pecuniam, qua cuique lubet, nititur; et malis et bonis rebus ea creatur. ergo in primis auctoritatem pecuniae demito: neque de capite neque de honore ex copiis quisquam magis aut minus iudicaverit, sicut neque praetor neque consul ex

opulentia, verum ex dignitate creatur. sed de magistratu facile populi iudicium fit: iudices a paucis probari regnum est; ex pecunia legi, inhonestum. quare omnis primae classis indicare placet, sed numero plures, quam iudicant. neque Rhodios neque alias civitates unquam iudiciorum suorum poenituit, ubi promiscue dives et pauper, ut quoi-que sors tulit, de maximis rebus iuxta ac de minimis disceptat.

Sed magistratibus creandis haud mihi quidem absurde placet lex, quam G. Gracchus in tribunatu promulgaverat, ut ex confusis quinque classibus sorte centuriae vocarentur. ita coaequatur dignitate pecunia; virtute anteire alius alium properabit. haec ego magna remedia contra divitias statuo. nam perinde omnes res laudantur atque adpetuntur, ut earum rerum usus est: malitia praemii exercetur; ubi ea dempseris, nemo omnium gratuito malus est. ceterum avaritia belua fera, inmanis, intoleranda est; quo intendit, oppida, agros, fana atque domos vastat; divina cum humanis permiscet; neque exercitus neque moenia obstant, quo minus vi sua penetret; fama, pudicitia, liberis, patria atque parentibus cunctos mortalis spoliat. verum, si pecuniae decus ademeris, magna illa vis avaritiae facile bonis moribus vincetur. atque haec ita sese habere tametsi omnes aequi atque iniqui memorant, tamen tibi cum factione nobilitatis haud mediocriter certandum est; quoniam si dolum caveris, alia omnia in proclivi erunt. nam ii, si virtute satis valerent, magis aemuli bonorum quam invidi essent. quia desidia et inertia, stupor eos atque torpedo invasit, strepunt, obtrectant, alienam famam bonam suum dedecus aestumant.

Sed quid ego plura quasi de ignotis memorem? M. Bibuli fortitudo atque animi vis in consulatum erupit; hebes lingua, magis malus quam callidus ingenio. quid ille audeat, quoniam consulatus, maximum imperium, maximo dedecori fuit? an L. Domiti magna vis est, quoniam nullum membrum a flagitio aut facinore vacat? lingua vana, manus cruentae, pedes fugaces; quae honeste nominari nequeunt, inhonestissima. unius tamen M. Catonis ingenium versutum, loquax, callidum haud contemno. parantur haec disciplina Graccorum. sed virtus, vigilantia, labos apud Graccos nulla sunt. quippe qui domi libertatem suam per inertiam amiserint, censesne eorum praeceptis imperium haberi posse? reliqui de factione sunt inertissimi nobiles: in quibus sicut instituto, praeter bo-

num nomen nihil est. additamenta L. Postumi, M. Favoni, mihi videntur quasi magnae navis supervacanea onera esse; ubi salvi pervenere, usui sunt; si quid advorsi coortum est, de illeis potissimum iactura fit, quia preti minimi sunt.

Nunc quoniam, sicut mihi videor, de plebe renovanda corrigendaque satis disserui, de senatu quae tibi agenda videntur, dicam. postquam mihi aetas ingeniumque adolevit, haud ferme armis atque equis corpus exercui, sed animum in litteris agitavi; quod natura firmitus erat, id in laboribus habui. atque ego in ea vita multa legendo atque audiundo ita comperi, omnia regna, item civitates et nationes usque eo prosperum imperium habuisse, dum apud eos vera consilia valuerunt; ubicunque gratia, timor, voluptas ea corrumpere, post paulo imminutae opes, deinde ademptum imperium, postremo servitus inposita est. equidem ego sic apud animum meum statuo: quocumque in sua civitate amplior inlustriorque locus quam aliis est, ei magnam curam esse rei publicae. nam ceteris salva urbe tantummodo libertas tuta est: qui per virtutem sibi divitias, decus, honorem pepererunt, ubi paulum inclinata res publica agitari coepit, multipliciter animus curis atque laboribus fatigatur; aut gloriam aut libertatem aut rem familiarem defensat; omnibus locis adest, festinat; quanto in secundis rebus florentior fuit, tanto in advorsis asperius magisque anxie agitatur. igitur ubi plebs senatui sicuti corpus animo oboedit eiusque consulta exequitur, patres consilio valere decet, populo supervacanea est calliditas. itaque maiores nostri, quom bellis asperrimis premerentur, equis viris pecunia amissa, nunquam defessi sunt armati de imperio certare. non inopia aerari, non vis hostium, non adversa res ingentem eorum animum subegit, quin, quae virtute ceperant, simul cum anima retinerent. atque ea magis fortibus consiliis quam bonis proeliis patrata sunt. quippe apud illos una res publica erat; ei omnes consulebant; factio contra hostis parabatur; corpus atque ingenium patriae, non suae quisque potentiae exercitabat. at hoc tempore contra ea homines nobiles, quorum animos socordia atque ignavia invasit, ignarei laboris, hostium, militiae, domi factione instructi per superbiam cunctis gentibus moderantur. itaque patres, quorum consilio antea dubia res publica stabiliebatur, oppressi ex aliena lubricine huc atque illuc fluctuantes agitantur: interdum alia, deinde alia decernunt; uti eorum, qui domi-

nantur, simulas aut gratia fert, ita bonum malumque publicum aestumant. quodsi aut libertas aequa omnium aut sententia obscurior esset, maioribus opibus res publica et minus potens nobilitas esset. sed quoniam coaequari gratiam omnium difficile est; quippe quom illis maiorum virtus partam reliquerit gloriam, dignitatem, clientelas, cetera multitudo pleraque insiticia sit, sententias eorum a metu libera: ita in occulto sibi quisque alterius potentia carior erit. libertas iuxta bonis et malis, strenuis atque ignavis optabilis est. verum eam plerique metu deserunt; stultissimi mortales, quod in certamine dubium est, quorum accidat, id per inertiam in se quasi victi recipiunt. igitur duabus rebus confirmari posse senatum puto: si numero auctus per tabellam sententiam feret, tabella obtentui erit, quo magis animo libero facere audeat: in multitudine et praesidi plus et usus amplior est. nam fere his tempestatibus alii iudiciis publicis, alii privatis suis atque amicorum negotiis implicati, haud sane rei publicae consiliis adfuerunt; neque eos magis occupatio quam superba imperia distinuere. homines nobiles cum paucis senatoriis, quos additamenta factionis habent, quaecunque lubuit probare, reprehendere, decernere, ea, uti lubido tulit, fecere. verum ubi numero senatorum aucto per tabellam sententiae dicentur, nae illi superbiam suam dimittent, ubi iis oboediendum erit, quibus antea crudelissime imperitabant.

Forsitan, imperator, perlectis litteris, desideres, quem numerum senatorum fieri placeat, quoque modo is in multa et varia officia distribuatur; iudicia quoniam omnibus primae classis committenda putem, quae discriptio, quei numerus in quoque genere futurus sit. ea mihi omnia generatim describere haud difficile factu fuit; sed prius laborandum visum est de summa consili, idque tibi probandum verum esse. si hoc itinere uti decreveris, cetera in promptu erunt. volo ego consilium meum prudens maxumque usui esse. nam ubicumque tibi res prospere cedit, ibi mihi bona fama eveniet. sed me illa magis cupido exercet, uti quocumque modo quam primum res publica adiutetur. libertatem gloria cariorem habeo, atque ego te oro hortorque, ne clarissimus imperator, Gallica gente subacta, populi Romani summum atque invictum imperium tabescere vetustate ac per summam socordiam dilabi patiaris. profecto, si id accidat, neque tibi nox neque dies curam animi sedaverit; quin insomniis exerci-

tus, furibundus atque amens alienata mente feraris. namque mihi pro vero constat omnium mortalium vitam divino numine invisier; neque bonum neque malum facinus quouisquam pro nihilo haberi, sed ex natura diversa praemia bonos malosque sequi. interea forte ea tardius procedunt: suus quoique animus ex conscientia spem praebet.

Quodsi tecum patria atque parentes possent loqui, scilicet haec tibi dicerent: o Caesar, nos te genuimus fortissimi viri, in optima urbe, decus praesidiumque nobis, hostibus terrorem! quae multis laboribus et periculis ceperamus, ea tibi nascenti cum anima simul tradidimus, patriam maxumam in terris, domum familiamque in patria clarissumam, praeterea bonas artis, honestas divitias, postremo omnia honestamenta pacis et praemia belli. pro his amplissimis beneficiis non flagitium a te neque malum facinus petimus, sed ut ei libertatem evorsam restituas. qua re patrata, profecto per gentis omnis fama virtutis tuae volitabit. namque hac tempestate tametsi domi militiaeque praeclara facinora egisti, tamen gloria tua cum multis viris fortibus aequalis est: si vero urbem amplissimo nomine et maximo imperio prope iam ab occasu restitueris, quis te clarior, quis maior in terris fuerit? quippe si morbo iam aut fato huic imperio secus accidat, quod dubium est, quin per orbem terrarum vastitas, bella, caedes oriantur? quodsi tibi bona libido fuerit patriae parentibus gratificandi, postero quoque tempore, re publica restituta, super omnis mortalis gloria magna tuaque unius mors vita clarior erit. nam vivos interdum fortuna, saepe invidia fatigat: ubi anima naturae cessit, demptis obtrectatoribus, ipsa se virtus magis magisque extollit. quae mihi utilia factu visa sunt quaeque tibi usui fore credidi, quam paucissimis potui, perscripsi. ceterum deos immortalis optestor, uti, quocunque modo ages, ea res tibi reique publicae prospere eveniat.

G. SALUSTI CRISPI UT INSCRIBITUR IN M. TULLIUM CICERONEM ORATIO.

Graviter et iniquo animo maledicta tua paterer, M. Tulli, si te scirem iudicio magis quam morbo animi petulantia ista uti; sed quoniam in te neque modum neque modestiam ullam animadverto, respondebo tibi: ut, si quam maledicendo voluptatem cepisti, eam male audiendo amittas.

ubi querar? quos implorem, Patres conscripti, diripi rem publicam atque audacissimo cuique esse perfidia? apud populum Romanum? qui ita largitionibus corruptus est, uti sese ac fortunas suas venales habeat? an apud vos, Patres conscripti? quorum auctoritas turpissimo cuique et sceleratissimo ludibrio est? ubi M. Tullius leges, iudicia populi Romani defendit, atque in hoc ordine ita moderatur, quasi unus reliquus ex familia viri clarissimi Scipionis Africani, ac non repticius, acutus ac paulo ante insitus huic urbi civis. an vero, M. Tulli, facta ac dicta tua obscura sunt? an non ita a pueritia vixisti, ut nihil flagitiosum corpori tuo putares, quod alteri collibuisset? [an] scilicet istam immoderatam eloquentiam apud M. Pisonem non pudicitiae iactura perdidicisti? itaque minime mirandum est, si eam flagitiose venditas, quam turpissime parasti. 2. Verum, ut opinor, splendor domesticus tibi animos attollit, uxor sacrilega ac periuriis delibuta, filia matris pellex, tibi iucundior atque obsequentior, quam parenti par est. domum tuam ipsam vi et rapinis funestam tibi ac tuis comparasti: videlicet ut nos commones facias, quam conversa sit res publica, cum in ea domo habitas, homo flagitiosissime, quae P. Crassi, viri consularis, fuit. atque haec cum ita sint, tamen Cicero se dicit in concilio deorum immortalium fuisse; inde missum huic urbi civibusque custodem, absque carnificis nomine, qui civitatis incommodum in gloriam suam ponit. quasi vero non illius coniurationis causa fuerit consulatus tuus, et ideo res publica disiecta eo tempore, quo te custodem habebat. sed, ut opinor, illa te magis extollunt, quae post consulatum cum Terentia uxore de re publica consulisti: cum legis Plautiae iudicia domi faciebatis: ex coniuratis alios morte, alios pecunia condemnabas: cum tibi alius Tusculanam, alius Pompeianam villam exaedificabat, alius domum emebat: qui vero nihil poterat, is erat calumniae proximus; is aut domum tuam oppugnatum venerat, aut insidias senatui fecerat; denique de eo tibi compertum erat. quae si tibi falsa obiiicio, redde rationem, quantum patrimonii acceperis, quid tibi litibus accreverit, qua ex pecunia domum paraveris, Tusculanum et Pompeianum infinito sumptu aedificaveris; aut, si retices, cui potest esse dubium, quin opulentiam istam ex sanguine et miseriis civium paraveris? 3. Verum, ut opinor, homo novus Arpinas, ex G. Marii familia, eius virtutem imitatur; contemnit similitudinem hominum nobilium; populi Romani curam habet;

neque terrore neque gratia commovetur. alia vero amicitia tua ac virtus est animi; immo vero homo levissimus, supplex inimicis, amicis contumeliosus, modo harum modo illarum partium, fidus nemini, levissimus senator, mercenarius patronus, cuius nulla pars corporis a turpitudine vacat, lingua vana, manus rapacissimae, gula immensa, pedes fugaces, quae honeste nominari non possunt, inhonestissima. atque is, cum eiusmodi sit, tamen audet dicere: *O fortunatam natam me consule Romam!* te consule fortunatam, Cicero? immo vero infelicem et miseram, quae crudelissimam proscriptionem civium perpessa est, cum tu, perturbata re publica metu percussos omnes bonos parere crudelitati tuae cogebas; cum omnia iudicia, omnes leges in tua lubricine erant; cum tu, sublata lege Porcia, erepta libertate, nostrum omnium vitae necisque potestatem ad te unum revocaveras. atque parum est, quod impune fecisti; verum etiam commemorando exprobras, neque licet oblivisci servitutis suae. egeris, oro te Cicero, perfeceris quod lubet: satis est perpessos esse: etiamne aures nostras odio tuo onerabis? etiamne molestissimis verbis insectabere? *Cedant arma togae, concedat laurea linguae.* quasi vero togatus et non armatus ea, quae gloriaris, confeceris, atque inter te Sullamque dictatorem, praeter nomen imperii, quidquam interfuerit. 4. Sed quid ego plura de tua insolentia commemorem? quem Minerva omnes artes edocuit, Iuppiter optumus maxumus in concilium deorum admisit, Italia exsulem humeris suis reportavit. oro te, Romule Arpinas, qui egregia tua virtute omnes Paullos, Fabios, Scipiones superasti, quem tandem locum in hac civitate obtines? quae tibi partes rei publicae placent? quem amicum, quem inimicum habes? cui in civitate fecisti insidias, ancillaris? quo iure, cum de exsilio tuo Dyrrhachio redisti, cum sequeris? quos tyrannos appellabas, eorum nunc potentiae faves? qui tibi ante optimates videbantur, eosdem nunc dementes ac furiosos vocas? Vatinius causam agis? de Sextio male existumas? Bibulum petulantissimis verbis laedis? laudas Caesarem? quem maxime odisti, ei maxime obsequeris? aliud stans, aliud sedens de re publica sentis; his maledicis, illos odisti, levissime transfuga, neque in hac, neque in illa parte fidem habes.

M. TULLI CICERONIS UT INSCRIBITUR IN
G. SALUSTIUM CRISPUM RESPONSIO.

Ea demum magna voluptas est, Crispe Salusti, aequallem ac parem verbis vitam agere, neque quidquam tam obscenum dicere, cui non ab initio pueritiae omni genere facinoris aetas tua respondeat, ut omnis oratio moribus consonet. neque enim qui ita vivit ut tu, aliter ac tu loqui potest: neque qui tam illoto sermone utitur, vita honestior est. quo me vertam, Patres conscripti? unde initium sumam? maius enim mihi dicendi onus imponitur, quo notior est uterque nostrum, quod aut, si de mea vita atque actibus huic conviciatori respondero, invidia gloriam consequetur: aut, si huius facta, mores, omnem aetatem nudavero, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic obſicio. id vos, si forte offendimini, iustius huic quam mihi succensere debetis, qui initium introduxit. ego dabo operam, ut et pro me minimo cum fastidio respondeam, et in hunc minime mentitus esse videar. scio me, Patres conscripti, in respondendo non habere magnam expectationem; quod nullum vos sciatis novum crimen in Salustium audituros, sed omnia vetera recognituros, quis et meae et vestrae iam et ipsius aures calent. verum eo magis odisse debetis hominem, qui ne incipiens quidem peccare minimis rebus posuit rudimentum, sed ita ingressus est, ut neque ab alio vinci possit, neque ipse se omnino reliqua aetate praeterire. itaque nihil aliud studet nisi ut lutulentus sus cum quovis volutari. longe vero fallitur opinione. non enim procacitate linguae vitae sordes eluuntur: sed est quaedam calumnia, quam unusquisque nostrum testante animo suo fert de eo, qui falsum crimen bonis obiectat. quod si vita istius memoriam vicerit, illam, Patres conscripti, non ex oratione sed ex moribus suis spectare debetis. iam dabo operam, quam maximam potero, ut breve id faciam. neque haec altercatio nostra vobis inutilis erit, Patres conscripti. plerumque enim res publica privatis crescit inimicitiis; ubi nemo civis, qualis sit vir, potest latere. 2. Primum igitur, quoniam omnium maiores Crispus Salustius ad unum exemplum et regulam quaerit, velim mihi respondeat, numquid hi, quos protulit, Scipiones et Metellos vel Fabios, ante habuerint aut opinionis aut gloriae, quam eos res gestae suae et vita innocentissime acta commendavit. quod si hoc fuit illis

initium nominis et dignitatis, cur non aequae de nobis existimetur, cuius et res gestae illustres et vita integerrime acta? quasi vero tu sis ab illis viris, Salusti, ortus! quod si esses, nonnullos iam tuae turpitudinis pigeret. ego meis maioribus virtute mea praeluxi, ut, si prius noti non fuerint, a me accipiant initium memoriae suae; tu tuis vita, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras, ut, etiamsi fuerint egregii cives, certe venerint in oblivionem. quare noli mihi antiquos viros obiectare. satius est enim, me meis rebus gestis florere quam maiorum opinione niti, et ita vivere, ut ego sim posteris meis nobilitatis initium et virtutis exemplum. neque me cum iis conferri decet, Patres conscripti, qui iam decesserunt omnique odio carent et invidia, sed cum iis, qui mecum una in re publica versati sunt. sed si fuerim aut in honoribus petendis nimis ambitiosus (non hanc dico popularem ambitionem, cuius me principem confiteor, sed illam perniciosam contra leges, cuius primos ordines Salustius duxit), aut in gerendis magistratibus, aut in vindicandis maleficiis tam severus, aut in tuenda re publica tam vigilans, quam tu proscriptionem vocas: credo, quod non omnes tui similes incolumes in hac urbe vixissent: at quanto meliore loco res publica staret, si tu par ac similis scelestorum civium una cum illis adnumeratus esses! an ego tunc falso scripsi, *cedant arma togae*, qui togatus armatos et pace bellum oppressi? an illud mentitus sum, *fortunatam natam me consule Romam*, qui tantum intestinum bellum ac domesticum urbis incendium extinxi? 3. Neque te tui piget, homo levissime, cum ea culpas, quae in historiis mihi gloriae ducis. an turpius est, Patres conscripti, scribentem mentiri quam illa palam in hoc ordine dicentem? nam quod meam aetatem increpuisti, tantum me abesse puto ab impudicitia, quantum tu a pudicitia. sed quid ego de te plura querar? quid enim mentiri turpe duces, qui mihi ausus sis eloquentiam ut vitium obicere? cuius semper nocens eguisti patrocini? an ullum existimas posse fieri civem egregium, qui non his artibus et disciplinis sit eruditus? an ulla alia putas esse rudimenta et incunabula virtutis, quibus animi ad gloriae cupiditatem aluntur? sed minime mirum est, Patres conscripti, si homo, qui desideriae ac luxuriae plenus sit, haec ut nova atque inusitata miratur. nam quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem et in filiam meam invasisti, quae facilius mulieres se a viris abstinerunt, quam tu vir a viris: satis docte ac

perite fecisti. non enim me sperasti mutuam tibi gratiam relaturum, ut vicissim tuas compellarem. unus enim satis es materiae habens: neque quidquam domi tuae turpius est, quam tu. multum vero te opinio fallit, qui mihi parare putasti invidiam ex mea re familiari; quae mihi multo minor est, quam habere dignus sum. atque utinam ne tanta quidem esset, quanta est! ut potius amici mei viverent quam ego testamentis eorum locupletior essem. ego fugax, Crispe Salusti? furorì tribuni plebis cessi: utilius duxi quamvis fortunam unus experiri quam universo populo Romano civilis esse dissensionis causa. qui, postea quam ille suum annum in re publica perbacchatus est, omniaque, quae commoverat, pace et otio resederunt; hoc ordine revocante atque ipsa re publica manu retrahente me, reverti. qui mihi dies, si cum omni reliqua vita conferatur, animo quidem meo superet, cum universi vos populusque Romanus frequens adventu meo gratulatus est. tanti me fugacem, mercenarium patronum hi aestimaverunt. 4. Neque hercule mirum est, si ego semper iustas omnium amicitias existimavi. non enim uni privatim ancillatus sum neque me addixi, sed quantum quisque rei publicae studuit, tantum mihi fuit aut amicus aut inimicus. ego nihil plus volui valere quam pacem: multi privatorum audacias nutriverunt. ego nihil timui nisi leges: multi arma sua timeri voluerunt. ego numquam volui quidquam posse nisi pro vobis: multi ex vobis, potentia freti, in vos suis viribus abusi sunt. itaque non est mirum, si nullius amicitia usus sum, qui non perpetuo rei publicae amicus fuit; neque me paenitet, si aut petenti Vatinio reo patrocinium pollicitus sum, aut Sextii insolentiam repressi, aut Bibuli patientiam culpavi, aut virtutibus Caesaris favi; hae enim laudes egregii civis et unicae sunt. quae si tu mihi ut vitia obiciis, temeritas tua reprehendetur, non mea vitia culpabuntur. plura dicerem, si apud alios mihi esset dicendum, Patres conscripti, non apud vos, quos ego habui omnium actionum mearum monitores. sed ubi rerum testimonia adsunt, quid opus est verbis? 5. Nunc, ad te ut revertar, Salusti, patremque tuum praeteream: qui si numquam in vita sua peccavit, tamen maiorem iniuriam rei publicae facere non potuit, quam quod te talem filium genuit. neque tu si qua in pueritia peccasti, exequar, ne parentem tuum videar accusare, qui eo tempore summam tui potestatem habuit; sed qualem adolescentiam egeris. hac enim demonstrata,

facile intelligetur, quam petulanti pueritia tam impudicus et procax adoleveris. postea quam immensae gulae impudicissimi corporis quaestus sufficere non potuit, et aetas tua iam ad ea patienda, quae alteri facere collibuisse, exoleverat, cupiditatibus infinitis efferebaris, ut quae ipse corpori tuo turpia non duxisses, in aliis experireris. ita non est facile exputare, Patres conscripti, utrum inhonestioribus corporis partibus rem quaesierit, an amiserit. domum paternam vivo patre turpissime venalem habuit, vendidit. et cuiquam dubium potest esse, quin mori coegerit eum, quo hic nondum mortuo pro herede gesserit omnia? neque pudet eum a me quaerere, quis in P. Crassi domo habitet, cum ipse respondere non queat, quis in ipsius habitet paterna domo. at hercule lapsus aetatis tirocinio, postea se correxit. non ita est, sed abiit in sodalicium sacrilegii Nigidiani: his ad iudicis subsellia attractus extrema fortuna stetit: et ita discessit, ut non hic innocens esse, sed indices peierasse existimarentur. primum honorem in quaestura adeptus hunc locum et hunc ordinem despexit, cuius aditus sibi quoque, sordidissimo homini, patuisset. itaque timens, ne facinora sua clam vos essent, cum omnibus matrum familiarum viris opprobrio esset, confessus est, vobis audientibus, adulterium, neque erubuit ora vestra. 6. Vixeris, ut libet, Salusti; egeris, quae volueris: satis sit, unum te tuorum scelerum conscium esse: noli nobis languorem et soporem nimium exprobrare. sumus diligentes in tuenda pudicitia uxorū nostrarum: sed ita expectati non sumus, ut a te cavere possimus. audacia tua vincit studia nostra. equod hunc movere possit, Patres conscripti, factum aut dictum turpe, quem non puduit palam vobis audientibus adulterium confiteri? quod si nihil pro me tibi respondere voluissem, sed illud censorium elogium Ap. Clandii et L. Pisonis, integerrimorum virorum, quo usus est quisque eorum, pro lege palam universis recitarem: nonne tibi viderer aeternas inurere maculas, quas reliqua vita tua eluere non possit? neque post illum delectum senatus te umquam vidimus, nisi forte in ea te castra coniecisti, quo omnis sentina rei publicae confluxerat. at idem Salustius, qui in pace ne senator quidem manserat, postea quam res publica armis oppressa est, et idem victores, qui exules reduxit, in senatum post quaesturam reductus est. quem honorem ita gessit, ut nihil in eo non venale habuerit, cuius aliquis emtor fuerit. ita igitur egit, ut nihil non aequum ac ve-

rum duxerit, quod ipsi facere collibuisse: neque aliter vexavit ac debuit, si quis praedae loco magistratum accepisset. peracta quaestura, postea quam magna pignora eis dederat, cum quibus similitudine vitae se coniunxerat, unus iam ex illo grege videbatur. eius enim partis exemplar erat Salustius, quo tamquam in imam voraginem coetus omnium vitiorum excesserat. quidquid impudicorum, cillonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit in urbe, municipiis, coloniis, Italia tota, sicut in fretis, subsederant, nominis perditum ac notissimum, nulla in parte castris aptum, nisi licentia vitiorum et cupiditate rerum novarum. 7. At postea quam praetor factus est, modeste se gessit et abstinenter. nonne ita provinciam vastavit, ut nihil neque passi sint neque expectarint gravius socii nostri in bello, quam experti sunt in pace, hoc Africam interiorem obtinente? unde tantum hic exhausit, quantum potuit aut fide nominum transiici aut in naves contrudi. tantum, inquam, Patres conscripti, exhausit, quantum voluit: ne caussam diceret, sestertio duodecies cum Caesare paciscitur. quod si quippiam eorum falsum est, hic palam refelle, unde tu, qui modo ne paternam quidem domum redimere potueris, repente tamquam somnio beatus hortos pretiosissimos, villam Tiburti G. Caesaris, reliquas possessiones paraveris. neque piguit quaerere, cur ego P. Crassi domum emissem: cum tu veteris villae dominus sis, cuius paulo ante fuerat Caesar? modo, inquam, patrimonio non comeso sed devorato, quibus rationibus repente factus es tam affluens et tam beatus? nam quis te faceret heredem, quem ne amicum quidem suum satis honestum quisquam sibi ducit, nisi similis ac par tui? 8. At hercule egregia facta maiorum tuorum te extollunt. quorum sive tu similis es, sive illi tui, nihil ad omnium scelus ac nequitiam addi potest. verum, ut opinor, honores tui te faciunt insolentem. tu, Crispe Salusti, tantidem putas esse bis senatorem et bis quaestorem fieri, quanti bis consularem et bis triumphalem? carere debet omni vitio, qui in alterum paratus est dicere. is demum maledicit, qui non potest verum ab altero audire. sed tu omnium mensarum assecla, omnium cubiculorum in aetate pellex, et idem postea adulter, omnis ordinis turpitudine es et civilis belli memoria. quid enim gravius pati potuimus, quam quod te incolumem in hoc ordine videmus? desine bonos petulantissima consecrari lingua: desine morbo procacitatis isto uti: desine unumquemque moribus tuis ac-

stimare: his moribus amicum tibi facere non potes, videris velle inimicum habere. finem dicendi, Patres conscripti, faciam. saepe enim gravius vidi offendere animos auditorum eos, qui aliena flagitia aperte dixerunt, quam eos qui commiserunt. mihi quidem ratio habenda est, non quid Salustius merito debeat audire, sed ut ea dicam, si qua ego honeste effari possum.

IULII EXSUPERANTII OPUSCULUM DE MARIO LEPIDI AC SERTORII BELLIS CIVILIBUS.

(Ex Codice Parisino 6085 editum.)

Cum Luc. Metellus pro c. contra Iugurtham in Numidiam exercitum duceret, Marium ex gregariis militibus genere ignobilem sed virtute praestantem secum habuit. quem cum militibus quaestorem fecisset, ita se factis fortibus promiserat, ut hostibus terrori, Romano imperatori carus esset. sed victimas immolanti numinibus in oppido Numidarum, cui nomen est Utica, haruspices magna quaedam impendere Mario responderunt. atque hortati sunt, ut quae vellet auderet peteretque celsiora natalibus meritisque maiora; siquidem cuncta videbatur favor spondere fortunae. tunc capiendi consulatus invasit magna cupiditas, ad quem petendum paratus suffragiis, relicta provincia Metello, Romam venit, ibique de Metelli rebus loquendo corruptius ac suam extollendo virtutem effecit animos vulgi cupidos novitatis, in suum excitando favorem, adiuvantibus tribunis plebis. nam eo tempore inter patres ac populum studio dominationis erant excitata certamina. ita factum est, ut quasi in perniciem nobilitatis, quam lacerabat iniuriis, Marius novis extolleretur honoribus. itaque comitiis consularibus universus populus, qui ad eligendum convenerat, Marium consulem iussit: et erepta Metello provincia in Numidiam missus est. sed is accepto consulatu quasi spoliū victoriae superatis patribus ostentabat, aperteque se eorum potentiae profitebatur adversum. sed cum militem novum scriberet, primus omnium capite censos cives infidosque atque inutiles duxit ad bellum; ut hac ratione cum publico detrimento populo gratiam redderet, a quo speratos honores acceperat. nam populus Romanus per classes divisus erat et pro patrimonii facultate censebatur. ex iis omnes, quibus res erat, ad militiam ducebantur. diligenter enim pro

victoria laborabant, qui ex libertate bona et patriam defendebant.

Illi autem, quibus nullae opes erant, caput suum, quod solum possidebant, censebantur et hi omnes belli tempore in moenibus residebant. facile enim existere poterant proditores, quia egestas haud facile habetur sine damno. hos igitur Marius, quibus non fuerat committenda res publica, duxit ad bellum. sed forte secum L. Syllam legatum, unum de nobilibus, in provinciam duxit. atque ibi confecto feliciter bello et Iugurtha capto ad urbem redire victores. atque statim virtute cognita, Marius in Galliam missus, quae tunc Romanos fines hostili incursione vexabat. eodem tempore Mithridates cum magnis copiis universam Asiam urbesque sociorum expugnando atque vastando coepit affligere. ad quem coercendum L. Sylla est cum exercitu destinatus, cuius in Africano bello probata erat corporis atque animi magnitudo. hoc ubi Mario comperitum est, terminare, quod gerebat, proelium festinavit; et homo infinitae cupidus gloriae non patiebatur libertatem dignitatemque Romanam alterius virtute defendi. contusis igitur Gallis vastataque natione penitus barbarorum Romam iterum victor intravit. itaque instinctu eius Sulpicius tribunus plebis legem tulit, ut auferretur Syllae provincia ac Mario daretur. hoc Syllae ubi nunciatum est, Muraenam legatum suum provinciae Valerianisque praefecit militibus, quos infidos bellis existimabat esse civilibus, et cum parte exercitus, iniuriarum dolore commotus, ad extinguendam Marianam venit factionem. statim ut Romam venit, resistentem sibi Sulpicium et seditiosis concionibus R. P. disturbantem, cum multis, quos sibi socios adsciverat, trucidavit, atque Marium ipsum machinatorem tantae contumeliae in exilium impetu detrusit armorum. atque ille, quotiens victor, per Gallorum atque Afrorum rura, quae ipse vastaverat, naufragus atque egenus erravit. dum haec aguntur, Cinna et Octavius facti sunt consules; quorum Cinna de partibus Marianis fuit. hic legem tulit, ut novi cives, qui aliqua ratione Romanam acceperant civitatem, cum veteribus nulla discretionem suffragium facerent. hoc videlicet in eorum gratiam faciebat, qui Marium suffragiis suis extulerant et amplissimis honoribus decorarant.

Sed haec lex iniuriosa erat in veteres cives, qui meritum dignitatis videbantur amittere, si cum novis indignis in ferendo suffragio iungerentur. ob hoc itaque Octavius

collega commotus, ut seditionibus privaretur, collegam suum Cinna, adnitentibus veteribus civibus, in exilium misit armatus, munitus videlicet copiis Syllae. quae cum agerentur, maximus ex utrisque partibus civium numerus interemptus est. expulsus igitur Cinna cum vagaretur, ad Africam, ubi Marius inops erat, forte pervenit: atque ibi communicato consilio, sollicitatis animis perditorum et de ergastulis erutis servis, exercitum confecerunt, et armata validissima manu iuventutis ad urbem venerunt atque Octavium Syllae satellitem superatum necaverunt. tunc varia crudelitas pervagata est, ut nobilitas omnis ad fugitivorum trucidaretur arbitrium. atque ea inmanis saevitia Cinnae fuit, ut nec illis parceret, quorum opera erat victor effectus. et cum hac insolentia in omnes communiter baccharetur, cum haberet conciones, a militibus suis occisus est. tum Marius, ne sine socio dominatum sustinere non posset, Carbonem sibi in septimo consulatu collegam subrogavit. tum Sylla tanta indignatione commotus contra Marium atque Carbonem exercitum duxit, et inter se ferali certamine Romani exercitus conflixere. in quo bello superatus est Marius. tum vero Sylla victor, quicquid in urbe remanserat, crudeliter persecutus est, et R. P. vindicatam non reddidit legibus, sed ipse possedit, ac se talem praebuit, ut Cinnana ac Mariana, quam ultimum ierat, dominatio quaereretur. hinc Salustius: *bonis initiis malos eventus habuit*. nam fuerunt bona principia, quod oppressam voluit civium defendere libertatem, mali eventus, ut superatis dominis et ducibus saevis gravius ipse civitatem quassarit, qui se publicae calamitatis fore promiserat defensorem. hic cum teneret imperium, multas leges ac iura praescrisit, multis civitatibus immunitates vectigalium, multos Romana civitate donavit. huius acta cum conatur Lepidus in suo consulatu subvertere, contra collegam Catulum civile proelium gessit et victus est. nam congregatis iis, in quorum possessiones novos colonos de suis militibus Sylla victor inmisit, ac sibi coniunctis liberis proscriptorum, ingentem congregavit exercitum, pollicendo si vicissent, se bona patria restitutum.

Plebi quoque, multis muneribus publice privatimque largitis, carus videbatur ac publicae libertatis assertor. sed in Etruriae litore commisso proelio coeperat Lepidus esse superior per armatam multitudinem, quae odio rerum Syllanarum se Lepidi partibus applicarat. sed Pompeius de Gallia rediens non passus est Lepidi audaciam cum

publicis detrimentis impune bacchari. nam fugientes eius copias ac se implicantes festinatione formidinis ita prostravit, ut maiore numero privatus in Sardiniam confugeret, ut impedito commeatu populum Romanum fatigaret inopia ac suas vires armis copiisque et omni instrumento reficeret. atque ibi contrario propraetore variis proeliis gravibusque conflixit. nam sollertissime tutando provinciam effecit, ut Lepidi consilia vana forent. undique enim prohibitus et munitionibus a civitatum expugnatione depulsus nequivit cogitata perficere; ac dum multa parat, morbo gravi obpressus ac mortuus est. cuius socius et administer Perpenna, ob delictum tanti facinoris supplicium timens, ex Sardinia in Hispaniam transvectus est ac se Sertorio sociavit, qui tum Romanis armis quasabat imperium. nam hic Sertorius de Marii partibus fuit. Norbano et Scipione coss. cum ex Asia Sylla contra Marium atque factionem veniret infestus, timens senatus iram, ne malo publico certamina inter duces orirentur, statuit, ut curarent consules, ne R. P. acciperet detrimentum. hoc itaque senatus consulto excitati consules contra venientem Syllam atque omnibus exitium minitantem praesidia sibi cuiusque generis parare coeperunt, et duces idoneos, ad quorum industriam pertineret cura bellorum. in quis elegere Sertorium. parato validissimo exercitu processere et, vetante Sertorio, colloquia consules permiserunt inter suum et Syllae exercitum, et facta proditio est, omnisque exercitus Syllae traditur. tunc Sertorius destitutus atque omni copiarum nudatus auxilio in Etruriam confugit, iram metuens Syllae, ne exigeret gravem quasi de superato hoste vindictam. erat autem Etruria fidissima partibus Marianis, quia ab ipsis Romanam, quam antea non habebant, acceperant civitatem. timentes igitur Etrusci, ne beneficium tantae dignitatis, a Marianis acceptum, Sylla revocaret, si adversae partes essent amputatae, penitus ad Sertorium se atque alios eiusdem factionis duces applicarunt, omnia, quae imperarentur, sine recusatione promittentes esse facturos. itaque factum est, ut rursus firmissimus XL cohortium comportaretur exercitus. nam et multi milites qui se venienti Syllae tradiderant, frustrati omnibus ad priorum ducum castra reverterunt quae ante prodiderant. inter haec facti sunt Marius septies et Carbo consules. tunc Sertorius de Marii potestate securus Romam venit et omnium coepit accusare signitatem, et ex multis promptis-

simis factis Syllae industriam virtutemque laudare; cui nisi obviam iretur, actum iam ac debellatum foret. tum consules principesque alii factionis, tanto verborum pondere castigati, sive ut aemulum ac vehementem negligentiae correctorem ab oculis removerent, sive ut feroci provinciae, cuius infidelitatem timebant, idoneum praepo-
nerent ducem, misere in citeriorem Hispaniam; atque ei mandatum est, ut transiens res in Gallia Transalpina com-
poneret. sed ubi in provinciam venit, ita strenue sociorum animos iam deficientes atque alia cupientes in favorem partium suarum modeste tuendo atque blandiendo per-
duxit, ut et carus esset et tamen ab omnibus timeretur. sed in urbe Sylla et Marius confluxere atque in ipso cer-
tamine Marius interemptus est: Carbo perditis rebus aufugit. tum Sertorius commissis atque deletis partibus, quas sequebatur, optimum consilium credens exercitum non dimittere, ne nudatus supplicia victoribus penderet, collecta Hispaniae multitudine contra Romanum exerci-
tum statuit dimicare. mortuo itaque Sylla hostem aperte se professus est. ad quem expugnandum missi sunt Me-
tellus atque Pompeius; qui eum gravibus atque assiduus pugnis affligere; qui tamen difficile vinceretur, nisi per coniurationem in convivio a suis esset occisus. postea Pompeius Perpennam subegit, Auxumen, Clunium, Cala-
gurrim civitates delevit et factis in Pyrenaeo tropaeis Romam regressus est.

INDEX FRAGMENTORUM.

(Numeri hulus editionis cum Kritizianis comparantur.)

Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.
I, 1.	I, 1.	I, 47.	I, 24.	I, 93.	I, 116.	II, 4.	II, 2.
2.	Inc. 71.	48.	I, 48.	94.	I, 103.	5.	II, 13.
3.	I, 2.	49.	I, 18.	95.	I, 83.	6.	II, 14.
4.	I, 5.	50.	I, 104.	96.	I, 92.	7.	II, 8.
5.	I, 4.	51.	I, 106.	97.	I, 86.	8.	II, 1.
6.	I, 6.	52.	I, 47.	98.	I, 110.	9.	II, 9.
7.		53.	I, 53.	99.	I, 69.	10.	II, 10.
8.	I, 8.	54.	I, 40.	100.	Inc. 82.	11.	II, 11.
9.	I, 7.	55.	I, 21.	101.	I, 23.	12.	II, 7.
10.	I, 9.	56.	I, 54.	102.	I, 111.	13.	II, 6.
11.	I, 10.	57.	I, 49.	103.	I, 97.	14.	II, 5.
12.	I, 11.	58.	I, 58.	104.	I, 98.	15.	III, 62.
13.	I, 14.	59.	I, 46.	105.	I, 72.	16.	II, 15.
14.	Inc. 58.	60.	I, 50.	106.	I, 99.	17.	Inc. 3.
15.	I, 26.	61.	I, 84.	107.	I, 119.	18.	I, 41.
16.	I, 15.	62.	I, 55.	108.	I, 67.	19.	II, 16.
17.	Inc. 52.	63.	I, 88.	109.	I, 74.	20.	II, 85.
18.	I, 25.	64.	I, 95.	110.	I, 100.	21.	Inc. 41.
19.	I, 20.	65.	I, 85.	111.	I, 68.	22.	II, 62.
20.	I, 28.	66.	I, 77.	112.	Inc. 1.	23.	II, 29.
21.	Inc. 26.	67.	I, 89.	113.	I, 81.	24.	Inc. 83.
22.	I, 30.	68.	IV, 25.	114.	I, 75. 82.	25.	II, 86.
23.	I, 31.	69.	I, 17.	115.	I, 73.	26.	II, 97.
24.	I, 16.	70.	Inc. 62.	116.	I, 101.	27.	II, 18.
25.	I, 35.	71.	I, 93.	117.	I, 107.	28.	II, 19.
26.	I, 32.	72.		118.	I, 108.	29.	II, 32.
27.	I, 42.	73.	I, 37.	119.	I, 109.	30.	II, 31.
28.	I, 43.	74.	Inc. 43.	120.	I, 66.	31.	II, 80.
29.	I, 44.	75.	I, 19.	121.	I, 33.	32.	II, 95.
30.	I, 22.	76.	III, 73.	122.	I, 70.	33.	II, 77.
31.	I, 39.	77.	I, 52.	123.	I, 91.	34.	II, 78.
32.	I, 13.	78.	IV, 8.	124.	I, 79.	35.	II, 91.
33.	I, 38.	79.	I, 102.	125.	I, 117.	36.	II, 91.
34.	I, 36.	80.	I, 57.	126.	I, 115.	37.	II, 33.
35.	Inc. 49.	81.	I, 61.	127.		38.	II, 93.
36.	Inc. 48.	82.	I, 61.	128.	IV, 31.	39.	II, 99.
37.	I, 90.	83.	I, 62.	129.		40.	II, 79.
38.	V, 19.	84.	I, 63.	130.	Inc. 10.	41.	II, 69.
39.	I, 94.	85.	I, 64.	131.	III, 74.	42.	II, 88.
40.	Inc. 42.	86.	I, 65.	132.	II, 23.	43.	II, 96.
41.	I, 34.	87.	I, 60.	133.	III, 16.	44.	II, 24.
42.	Inc. 50.	88.	I, 71.	134.		45.	II, 63.
43.		89.	I, 114.	135.		46.	II, 64.
44.	Inc. 31.	90.	I, 112.	II, 1.	I, 56.	47.	II, 73.
45.	Inc. 33.	91.	I, 87.	2.	II, 2.	48.	II, 66.
46.	II, 37.	92.	I, 113.	3.	II, 4.	49.	II, 71.

Huius ed.	Ed. Kritz.	Huius ed.	Ed. Kritz.	Huius ed.	Ed. Kritz.	Huius ed.	Ed. Kritz.
II, 50.	II, 83.	III, 1.	III, 83.	III, 55.	III, 20.	IV, 8.	IV, 40.
51.	II, 102.	2.	Inc. 44.	56.	III, 23.	9.	IV, 54.
52.	II, 34.	3.	II, 46.	57.	III, 21.	10.	IV, 27.
53.	II, 59.	4.	III, 84.	58.	III, 24.	11.	II, 42.
54.	II, 29.	5.	III, 90.	59.	Inc. 5.	12.	IV, 64.
55.	Inc. 29.	6.	III, 85.	60.	III, 41.	13.	IV, 33.
56.	II, 28.	7.	III, 78.	61.	III, 29.	14.	IV, 34.
57.	II, 17.	8.	III, 98.	62.	III, 25.	15.	IV, 35.
58.	II, 94.	9.	I, 76.	63.	III, 88.	16.	IV, 32.
59.	Inc. 66.	10.	III, 87.	64.	III, 52.	17.	IV, 37.
60.	II, 27.	11.	III, 6.	65.	III, 65.	18.	IV, 38.
61.	II, 98.	12.	III, 93.	66.	III, 63.	19.	IV, 36.
62.	II, 87.	13.	III, 2.	67.	III, 64.	20.	IV, 35.
63.	II, 90.	14.	Inc. 37.	68.	III, 61.	21.	IV, 39.
64.	II, 101.	15.	Inc. 34.	69.	III, 79.	22.	Inc. 64.
65.	II, 100.	16.	Inc. 2.	70.	Inc. 59.	23.	IV, 66.
66.	II, 36.	17.	III, 3.	71.	Inc. 12.	24.	IV, 48.
67.	II, 82.	18.	III, 95.	72.	Inc. 56.	25.	Inc. 28.
68.	II, 21.	19.	III, 5.	73.	III, 68.	26.	IV, 52.
69.	II, 25.	20.	III, 4.	74.	Inc. 9.	27.	IV, 53.
70.	II, 26.	21.	III, 99.	75.	III, 75.	28.	IV, 50.
71.	II, 72.	22.	III, 36.	76.	III, 77.	29.	IV, 58.
72.	II, 20.	23.	III, 54.	77.	III, 80.	30.	IV, 59.
73.	II, 70.	24.	Inc. 38.	78.	Inc. 39.	31.	IV, 60.
74.	II, 22.	25.	Inc. 20.	79.	III, 9.	32.	IV, 72.
75.	II, 84.	26.	III, 33.	80.	III, 11.	33.	IV, 56.
76.	II, 41.	27.	III, 57.	81.	III, 91.	34.	IV, 55.
77.	II, 52.	28.	III, 58.	82.	III, 96.	35.	IV, 57.
78.	V, 6.	29.	IV, 70.	83.	III, 7.	36.	V, 15.
79.	II, 44.	30.	IV, 71.	84.	III, 14.	37.	IV, 14.
80.	II, 45.	31.	III, 97.	85.	III, 10.	38.	III, 28.
81.	II, 89.	32.	II, 53.	86.	III, 69.	39.	IV, 30.
82.	II, 51.	33.	II, 54.	87.	III, 17.	40.	Inc. 11.
83.	I, 80.	34.	II, 56.	88.	Inc. 55.	41.	IV, 43.
84.	II, 92.	35.	III, 8.	89.	Inc. 63.	42.	IV, 5.
85.	II, 38.	36.	III, 32.	90.	Inc. 54.	43.	III, 42.
86.	II, 75.	37.	III, 34.	91.	III, 31.	44.	IV, 1.
87.	II, 65.	38.	III, 51.	92.	III, 22.	45.	III, 71.
88.	II, 74.	39.	III, 46.	93.	III, 92.	46.	IV, 7.
89.	II, 76.	40.	III, 53.	94.	III, 86.	47.	V, 9.
90.	II, 67.	41.	III, 49.	95.		48.	III, 37.
91.	II, 60.	42.	III, 43.	96.	Inc. 70.	49.	IV, 73.
92.	II, 39.	43.	III, 48.	97.	III, 35.	50.	IV, 20.
93.	II, 40.	44.	III, 47.	98.	III, 76.	51.	IV, 46.
94.	II, 57.	45.	III, 45.	99.	III, 55.	52.	IV, 10.
95.	II, 58.	46.	III, 50.	100.	III, 56.	53.	IV, 16.
96.	III, 38.	47.	III, 44.			54.	III, 12.
97.	II, 81.	48.	III, 39.	IV, 1.	IV, 29.	55.	IV, 11.
98.	II, 35.	49.	III, 40.	2.	IV, 49.	56.	IV, 12.
99.	II, 61.	50.	III, 94.	3.	IV, 42.	57.	IV, 21.
100.	II, 68.	51.	Inc. 23.	4.	IV, 22.	58.	IV, 6.
101.	II, 47.	52.	III, 15.	5.	IV, 23.	59.	Inc. 27.
102.	II, 49.	53.	III, 26.	6.	IV, 26.	60.	IV, 24.
103.	II, 50.	54.	III, 89.	7.	IV, 63.	61.	IV, 44.

Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.	Hulus ed.	Ed. Kritz.
IV, 62.	IV, 75.	V, 10.	V, 4.	Inc. 28.		Inc. 59.	Inc. 89.
63.	IV, 74.	11.	V, 13.	29.	Inc. 75.	60.	
64.	III, 18.	12.	I, 78.	30.	Inc. 16.	61.	
65.	IV, 76.			31.		62.	III, 27.
66.	IV, 17.	Inc. 1.	Inc. 32.	32.	Inc. 15.	63.	Inc. 68.
67.	IV, 16.	2.	Inc. 76.	33.	Inc. 14.	64.	Inc. 84.
68.	IV, 2.	3.	Inc. 51.	34.	III, 19.	65.	
69.	IV, 15.	4.	V, 5.	35.	Inc. 47.	66.	Inc. 86.
70.	IV, 65.	5.	Inc. 77.	36.	III, 72.	67.	III, 81.
71.	IV, 3.	6.	Inc. 78.	37.	Inc. 60.	68.	
72.	IV, 62.	7.	III, 13.	38.		69.	Inc. 88.
73.	IV, 61.	8.	Inc. 67.	39.	I, 105.	70.	
74.	IV, 67.	9.	Inc. 46.	40.	Inc. 74.	71.	Inc. 90.
75.	IV, 69.	10.	IV, 45.	41.	IV, 4.	72.	Inc. 91.
76.	IV, 68.	11.	Inc. 18.	42.	III, 67.	73.	Inc. 17.
77.	IV, 41.	12.	III, 66.	43.	Inc. 8.	74.	Inc. 13.
78.	IV, 28.	13.	Inc. 30.	44.	Inc. 7.	75.	
79.	V, 1.	14.	I, 59.	45.		76.	V, 11.
80.	IV, 18.	15.	Inc. 73.	46.	Inc. 6.	77.	Inc. 45.
81.	IV, 77.	16.	I, 120.	47.	Inc. 72.	78.	
82.	IV, 51.	17.		48.	V, 2.	79.	V, 3.
83.	IV, 13.	18.		49.	Inc. 36.	80.	Inc. 92.
		19.	Inc. 25.	50.	Inc. 35.	81.	Inc. 93.
V, 1.	V, 12.	20.	II, 12.	51.		82.	Inc. 40.
2.	V, 14.	21.	IV, 9.	52.	Inc. 4.	83.	
3.	V, 7.	22.	Inc. 24.	53.	Inc. 94.	84.	
4.	V, 8.	23.	Inc. 61.	54.	Inc. 57.	85.	Inc. 85.
5.	V, 17.	24.	Inc. 21.	55.	IV, 47.	86.	Inc. 87.
6.	V, 18.	25.	Inc. 22.	56.	II, 43.	87.	I, 121.
7.	V, 20.	26.	Inc. 53.	57.	III, 70.	88.	III, 30.
8.	V, 16.	27.	Inc. 19.	58.	Inc. 69.	89.	V, 10.

INDEX HISTORICUS.

(C. Catilinam, J. Iugurtham, H. Historiarum libros, Inc. fragmenta incerta, O. L. Lepidi, O. Ph. Philippi, O. C. Cottae, O. M. Maeri orationes, E. P. Pompeii, E. M. Mithridatis epistolas significat.)

Aborigines C. 6.

Achaei omnium ferocissimi H. III, 43.

Achilles primus Graecorum H. III, 36.

M. Aemilius Palicanus, loquax magis quam facundus H. IV, 35.

Actaeon Aristaei f. H. II, 12.

Adherbal Micipsae f. J. 5. 10. 11.

eum metus invadit 13. armis contendit *ib.* a Iugurtha victus Romam profugit *ib.* eius or. in senatu

14. eius dicta contemnuntur 15. partem Africae speciosiore pos-

sidet 16. Iugurtha eius regnum invadit 20. ad Cirtam cum Iugurtha

pugnat 21. victus Cirtam fugit *ib.* legatos Romam mittit *ib.* eius ad-

pellendi legatis R. copia non fuit 22. Cirtae oppugnatus litteras ad

senatum mittit 23. 24. captus ob-

truncatur 26.

Aeetae domus H. IV, 57.

Aegyptus Asiae pars J. 19.

Aemiliae gentis bene facta O. Ph. p. 100. Aemiliorum proles O. L. p. 97.

M. Aemilius O. Ph. p. 100. vid. Lepidus.

- M. Aemilius Scaurus: eius mores et ingenium J. 15. in numero legatorum ad Iugurtham missus 25. frustra discedit *ib.* Calpurnii cons. legatus 28. consiliorum socius adsumitur 29. eius potentia senatores a vero bonoque impediēbat 30. in numero quaesitorum creatur 40.
- Aeneas dux Troianorum C. 6.
- Aenus Thraciae urbs H. III, 24.
- Aethiopes J. 19. Aethiopia H. I, 84. Afri J. 18.
- Africa tertia pars orbis terrae J. 17. eius fines, situs, soli caelique natura et primi incolae 17—19. per omnem A. fama divulgatur 18. res in A. gestae 30. 36. 44. 86. Africae genera H. I, 84.
- Spurius Postumius Albinus consul belli gerendi cupidus J. 35. de largitione suspectus 36. Romam decedit *ib.* in Africa nil sibi agendum statuit 39. proconsul 44.
- Alexandro regi comparatur Pompeius H. III, 11.
- Allobroges a Catilina ad belli societatem impulsī C. 40. aere alieno oppressi *ib.* Q. Fabio Sangae rem omnem aperiant 41. in ponte Mulvio deprehensi 41. Lentulum dissimulantem coarguunt 47. eorum legatis praemia decernuntur 50.
- Alpes: hostes ab iis submoti E. P. p. 104. cf. H. IV, 26.
- Amazonum sedes H. III, 39.
- Amisus obsidetur H. IV, 44.
- Anacreon Teius H. III, 47.
- Anni forum H. III, 76.
- G. Annius Leptitanorum praefectus J. 77.
- L. Annius et P. Lucullus magistratum continuare nituntur J. 37.
- Q. Annius et Catilinae socii C. 17.
- Antiochus omni eis Taurum agro spoliatur E. M. p. 107. sedes suas defendit O. L. p. 97.
- Antipodes ultra Aethiopiam H. I, 84.
- C. Antonius consul C. 24. 36. 57. 59.
- M. Antonius perdundae pecuniae genitus H. III, 65.
- Antonius Sertorii interfecto H. III, 17.
- Apionis testamentum H. II, 101.
- Appii dictum H. III, 3.
- Appius Claudius interrex O. Ph. p. 102.
- Apulia: motus in ea C. 27. 30. 42.
- Archelaus Mithridatis incepta impedit E. M. p. 108.
- Ariobarzanes Cappadociae rex E. M. p. 108. H. IV, 52.
- Aristaeus Apollinis et Cyrenes f. H. II, 7. 12.
- Aristonicus Eumenis f. E. M. p. 108.
- Armenia a Cappadocia Euphrate seiungitur H. IV, 52. in eam concedit Mithridates E. M. p. 108. in ea Tigris et Euphrates uno fonte manant H. IV, 55. Armenii inter Herculis copias Africam occupant J. 18.
- Arpini Marius natus J. 63.
- Arsaces Parthorum rex: ad eum Mithridatis epistola E. M. p. 107.
- Artabanus conditor regni Mithridatis H. III, 32.
- Asia orbis terrae pars tertia J. 17. a Romanis obsessa E. M. p. 108. a Mithridate recepta *ib.* mores exercitus Romani effeminavit C. 11. prima Asiae Bithynia H. III, 42.
- Aspar Numida J. 108. 112.
- Athenienses celebritatem scriptoribus debent C. 8.
- Aventinus bis a plebe occupatus J. 31. H. I, 11.
- Aulus frater Albini cos. J. 36. ignominiosam pacem cum Iugurtha facit 38.
- Aurelia Orestilla Catilinae coniux C. 15. 35.
- P. Autronius Catilinae socius C. 17. cos. designatus condemnatur 18.
- Baebius tr. pl. a Iugurtha corruptus J. 33. 34.
- Balleia mons Lusitaniae H. I, 86.
- L. Bellienus praetor J. 104.
- L. Calpurnius Bestia: ei Numidia obvenit J. 27. a Iugurtha auro corruptus ignominiosam pacem facit 29. cf. 85.
- L. Bestia et socii Catilinae C. 17. tr. pl. 43.
- Bithynia a Romanis direpta E. M. p. 108. H. V, 2. prima Asiae est III, 42. Bithyni propinquant amnem Tartaniam IV, 50.

- Bocchus Mauretaniae rex, Mauris omnibus imperitat J. 19. eius proximi a Iugurtha corrupti 80. eum Iugurtha societatem iungit 81. Metelli ad eum legati 83. cum magna multitudine Iugurtham accedit 97. Marium invadit *ib.* ad Cirtam iterum pugnat 101. Sullae ad eum oratio 102. placide respondet *ib.* legatos ad Marium mittit 103. amicitiam petenti senatus respondet 104. Sulla ad eum missus 105. eius f. Volux Sullae obriam mittitur 106. simul Romanos et Numidam spe pacis adit 108. oratio ad Sullam 110. ex voluntate Sullae omnia se facturum promittit 111. Asparem Iugurthae legatum adpellat 112. diu incertus Iugurtham Sullae tradit 113.
- Bomilcar comes Iugurthae, Massivae insidiatores parat J. 35. reus fit *ib.* clam in Numidiam dimissus *ib.* eum multis pollicitationibus aggreditur Metellus 61. ad dedicationem regis animum impellit 62. ad perniciem eius dolum quaerit 70. Nabdalsam sibi iungit *ib.* litterae ad eum *ib.* interficitur 72.
- Bruttium promontorium H. IV, 13.
- D. Brutus: domum eius Allobroges deducti C. 40. Brutorum gens O. L. p. 97.
- Burbuleius G. Curio cos. ludibrio adpellatus H. II, 80.
- Cabera regni Mithridatici caput E. M. p. 108.
- Caeparius in Apuliam proficisci parat C. 46. e fuga retractus 49. supplicium de eo sumptum 55.
- Q. Caepio H. I, 67.
- G. Iulius Caesar: ei Statilius custodiendus traditur C. 47. pontifex maximus creatus 49. suspectus *ib.* eius oratio 51. ingenium et mores 53. 54.
- L. Caesar cos. C. 17.
- Cales civitas in Gallaccia et in Campania H. II, 17.
- Calpurnius, vid. Bestia.
- Camisos Armeniae castellum Inc. 21.
- Capitolium incensum C. 47.
- Capsa urbs Numidiae ab Hercule condita J. 89. a Mario capta *ib.*
- Capua: ibi servile bellum moveri dicitur C. 30.
- Capys Campaniam tenuit H. II, 11.
- Gn. Carbo Italiam deserit H. I, 26. cf. I, 27.
- Cares piratica famosi H. V, 12.
- L. Cassius Longinus e Catilinae sociis C. 17. 50.
- L. Cassius praetor J. 32. magna fama eius probitatis 33.
- L. Catilinae coniuratio C. 4. eius mores et ingenium 5. socii 14. priora scelera 15. repetundarum reus 18. prima coniuratio cum Pisone *ib.* oratio ad socios 20. pollicitationes 21. de eius inaudito scelere fama 22. consilia prodita 23. furor 25. insidias Ciceroni tendit 26. industria 27. lege Plautia interrogatur 31. Ciceroni respondet 35. eius sociorum furor 36. consilia 43. 44. iter per montes 56. 57. oratio ad milites 58. acies 59. mors 60. mortui voltus 61. legatus H. I, 61.
- M. Porcius Cato, Censorius, Romanigeneris disertissimus H. I, 3.
- M. Porcius Cato, Uticensis: eius oratio de coniuratis C. 52. natura ac mores 54. in eius sententiam senatus discedit 55.
- Q. Catulus cos. H. I, 1. proficisci iussus I, 52. rem publicam frustra curat O. Ph. p. 108. eius consilia *ib.* procos. p. 102. saevior Sulla exortus est O. M. p. 105. litteras a Catilina accipit C. 35. inimicitias cum Caesare exercet 49.
- Celtiberia: ibi hiemem agit Titurius H. II, 52. perfuga Celtiber III, 13. Celtiberi ac regibus devotent II, 72.
- G. Cethegus e sociis Catilinae C. 17. opes factionis confirmare iussus 32. familiae auxilium implorat 50. ad Ciceronem vocatur 46. 49. de eo supplicium sumptum 55.
- P. Cornelius Cethegus: eius patrocinium O. Ph. p. 108.
- Chalcedon: ibi M. Cotta pulsus E. M. p. 108.
- Charybdis mare vorticosum H. IV, 17. 20.

- M. Tullius Cicero consul fit C. 23.
24. ei insidiae parantur 26. 28. de
coniuratione ad senatum refert
29. orationem habet contra Catil-
linam 31. inquilinus civis urbis
Romae *ib.* urbi praesidio esse iu-
betur 36. Allobrogibus mandata
dat 41. belli invidiam ei imponere
constituunt coniurati 43. coniu-
ratos ad se advocat 46. senatum
in aedem Concordiae vocat et ad
caelum tollitur 48. Crasso contu-
meliam imponit 48. Caesarem in
suspicionem vocari non patitur
49. de coniuratis supplicium su-
mi iubet 55.
- Cilicia: ibi exercitus aluntur O. C.
p. 103. eo tendit Q. Marcius Rex
H. V, 1.
- Cimbrica praeda O. L. p. 98. bellum
C. 59.
- Cinnae in urbem reditu senatorii
ordinis decus interit O. Ph. p. 102.
- Cirta Numidiaae oppidum J. 21. eo
profugit Adherbal, ibidem capi-
tur 26. haud procul ab eo oppido
proelium inter Marium et lugur-
tham committitur 101. 102. 104.
- Conisturgis Hispaniae oppidum
Inc. 49.
- Corduenni Armeniae gens, ubi
amomum nascitur H. IV, 80.
- Cornelii tres fato Romae regnaturi
C. 47.
- G. Cornelius eques Ciceronem se
interfecturum esse profitetur C. 28.
- Cornelius scriba O. L. p. 98.
- Q. Cornificius Cethegum custodit
C. 48.
- Corsa Ligus mulier H. II, 5.
- Corycum Ciliciae oppidum H. II, 83.
- Cosa Etruriae oppidum, ubi Lepi-
dus consedit H. I, 56.
- Cossinius Varinii legatus H. III, 75.
- G. Cotta: eius oratio ad plebem O.
C. iura quaedam tribuendis pl. re-
stituit O. M. p. 105. consul ex fa-
ctione media *ib.*
- M. Cotta apud Chalcedona victus
E. M. p. 108. Oppium exercitu dis-
cedere cogit H. III, 49.
- M. Licinius Crassus Pompeio ini-
micus C. 17. H. IV, 72. Gabinium
custodit C. 47. de coniuratione Cat-
ilinarum suspectus 17. 48. malo-
rum patronus *ib.* Pisonis fautor
19.
- Creta insula, ubi Othus H. II, 15.
altior est III, 68. Cretenses con-
stat primos invenisse religionem
III, 66. Cr. soli omnium liberi E.
M. p. 108.
- Crixus fugitivorum dux H. III, 76.
- Curetes altiores Iovis et principes
intellegendi divina H. III, 67.
- G. Scribonius Curio rogatus ut aet-
tati concederet Mamerci H. I, 62.
Burbuleius adpellatur II, 80. pro-
fectus in Dardanium II, 76. re-
ligione Volcanaliorum impeditus
III, 29. 30. cf. III, 23.
- Q. Curius Catilinae socius C. 17.
senatu motus probri gratia 23.
eius cum Fulvia consuetudo *ib.*
coniurationem patefacit 23. 25.
- Curubis, v. Ucurbis.
- Cyrene colonia Theraeon J. 19. Cy-
renenses magni atque opulenti
79. quando maxime floruerint *ib.*
eorum cum Poenis de finibus con-
tentio *ib.* provincia R. H. II, 101.
- Cyrenes filius Aristaeus H. II, 7.
- Cyrus primus in Asia bellum gerit
C. 2.
- Cyzicum a Mithridate oppugnatum
E. M. p. 108. eo contendit Lucul-
lus H. III, 52.
- Dabar ex gente Masinissae J. 108.
interpres Bocchi 109.
- Daedalus primum Sardiniam, de-
inde Cumas delatus H. II, 13. ex
Sicilia profectus, quo Minonis fu-
gerat iram H. II, 14.
- Dalmatae feroces H. III, 78.
- Damasippus praetor iussu L. Sul-
lae iugulatus C. 51. eius satellites
O. Ph. p. 100.
- Danubius fluvius H. III, 99. cf. 100.
- Dardania: Curio in eam profectus
H. II, 76.
- Dardanorum rex Midas H. III, 26.
- L. Hostilius Dasianus iniquis ani-
mi H. IV, 31.
- T. Didius Hispaniae proc. H. I, 80.
- Dipo Hispaniae urbs H. I, 109.
- L. Domitius proc. Hispaniae cite-
rioris H. I, 88.
- Darda fluvius Tauro defluens H.
II, 85.

Durrachium exercitus cogitur H. I, 65.

Eburina iuga H. III, 76.

Enceladus in Sicilia H. II, 15.

Etruria a Sulla vastata C. 28. latronibus infamis *ib.* bellum grave cum Etruria positum H. I, 11. E. coniurat O. Ph. p. 100. omnis suspecta in tumultum H. I, 48. Etrusci bellum irritant I, 49.

Eumenes Antiocho proditur E. M. p. 107.

L. Fabius Hispaniensis, senator et proscriptus, interfectus Sertorii H. III, 17.

Q. Fabii Maximi de imaginibus maiorum iudicium J. 4.

Q. Fabius Sanga patronus Allobrogum C. 41.

Faesulae urbs Etruriae, sedes coniurationis Catilinae C. 30. 33. 43. G. Figulus eos. C. 17.

Fimbriana seditio H. II, 95.

G. Flaminius familiaris Catilinae C. 36.

Fufidius Sullae satellites, honorum omnium dehonestamentum O. L. p. 99. adveniens cum legionibus H. I, 111.

Fulvia nobile Q. Curii sortum C. 23. coniuratorum consilia prodit 26. 28.

A. Fulvius ex itinere ad Catilinam retractus C. 39.

M. Fulvius Flaccus ab Opimio consule occisus J. 31.

M. Fulvius Nobilior e sociis Catilinae C. 17.

P. Furius e sociis Catilinae C. 50.

Gabinia lex H. V, 2.

P. Gabinus Capito e sociis Catilinae C. 17. eius partes in coniuratione 43. ad Ciceronem vocatur 46. Crasso custodiendus traditur 47. interficitur 55.

Gadir urbs Hispaniae, alias Tartessus nominata H. II, 29.

Gactuli initio Africam habuere J. 18. eorum victus et mores 19. eos armis assuefacit Iugurtha 80. a Mario victi 88. 99. G. equites 97. latrones 103.

Gallia Allobrogum sedes C. 40. ci-

terior et ulterior 42. Transalpina 57. in Galliam Catilina properat 56. 57. eo proficisci nequit 58. Galliae citeriori G. Murena legatus praest 33. a Pompeio recepta E. P. p. 104. Metelli exercitum alit *ib.* p. 104. Gallia cis Rhenum atque inter mare nostrum et Oceanum perdomita H. I, 10. Gallica gens bellicosa C. 40. infestissima nomini Romano 52. Romanis formidolosa J. 114. Galli inter fugitivos H. III, 76. gloria belli ante Romanos C. 53. Allobrogum legati C. 45. cum Gallis de salute certatur J. 114. Gallorum concilium Narbone H. II, 19. Gaudae Mastanabalis filio, Masinissae nepoti, regii honores negantur J. 55.

Germani inter Spartaci copias H. III, 76. eorum vestimenta rhonones III, 27.

Geryon H. II, 9.

Getae Mysii a Lucullo victi H. IV, 51.

Ti. et G. Gracchi: ab iis graves conditiones coepere H. I, 13. plebem in libertatem vindicare conantur J. 42. necati sunt *ib.* eorum animus non satis moderatus *ib.*

Graecia facundia ante Romanos C. 55. Graeciae servitium depulsum E. M. p. 108. Graeci olim verberibus in civis animadvertabant C. 52. Graeci, i. e. Cyrenenses, de finibus cum Karthaginensibus grave bellum gerunt J. 79.

Gulussa Masinissae filius morbo assumptus J. 5.

Hadrumetum Phoenicum colonia J. 19.

Hamilcar homo nobilis Leptitanus, novis rebus studet J. 77.

Hannibal Italiae opes maxime afflixit J. 5. eius bellum O. L. p. 97. ab eius gubernatore Pelorum promontorium Siciliae adpellatum H. IV, 21.

Helenus Macedoniam tenuit H. II, 11.

Heraclea Ponti oppidum: ibi Mithridates classem amisit E. M. p. 108.

Hercules in Hispania interit J. 18.
H. Libya 89.

Herennius tr. pl. Sullam consulem
legem ferentem ex composito
prohibuit H. II, 22.

G. Herennius Sertorii legatus, a
Pompeio victus E. P. p. 104.

Hiempsal Micipsae f. J. 5. natura fe-
rox 11. occiditur 12.

Hiempsal a Pompeio restitutus H.
I, 29. Hiempsalis regis libri Pu-
nici J. 17.

Hilerda s. Iberda Hispaniae oppi-
dum H. I, 105.

Hippo colonia Phoenicum J. 19.

Hirtuleius Sertorii legatus, vulne-
ratus H. II, 68. Laelius a Hirtu-
leianis interfectus I, 132.

Hispania citerior: eo missus Piso
C. 19. ardebat omnis H. I, 108.
a Sertorio et Pompeio ad inter-
necionem vastata E. P. p. 104.
hostes ab Alpibus in H. sum-
moti 10. bellum Hispaniae in Ita-
liam transgreditur 10. in H. Ser-
torius tr. mil. fuit H. I, 80. Hereu-
lis exercitus interit J. 18. Gaetuli
in H. res mutant 10. proxume H.
Mauri sunt 19. Tartessus Hispa-
niae civitas H. II, 29. Hispanorum
mores II, 28. Metellus in ulterio-
rem H. regressus II, 54. Hispania
antiqua Sertorii patria Inc. 14.
devictis Hispania Pompeius tropae-
a in Pyrenaeis constituit H.
IV, 27. imperatores Hispaniae
stipendium poscunt O. C. p. 103.
L. Fabius Hispaniensis senator
ex proscriptis H. III, 17. pecunia
ad bellum Hispaniense Metello
facta I, 46.

Hister fluvius maximus H. III, 100.
Homeri carminibus inclutae insu-
lae fortunatae H. I, 83.

Ianuario mense Aulus milites ex
hibernis evocat J. 37.

Iapidiam primam G. Curio ingreditur
H. IV, 11.

Indigetes populus Hispaniae, a
Pompeio victi E. P. p. 104.

Italiae opes ab Hannibale adtritae
J. 5. Scipioni Italia obvenit 27.
per Italiam Rhegium legiones du-
ctae 28. Italia decedere iussus

Iugurtha 35. hostes in cervicibus
Italiae agentes E. P. p. 104. Ita-
liae maritima plena hostium O. C.
p. 103. Italia vasta rapinis, fuga,
caedibus H. I, 75. multum curae
maioribus pro Italica gente fuit
I, 16. Lepidus Italia pulsus II,
1. Italia Siciliae coniuncta IV,
15. coacta in angustias in duo
promontoria scinditur IV, 13.
Italiae plana ac mollia IV, 16.

Iugurtha filius Mastanabalis ex
concubina J. 5. eius mores 6. in
Hispaniam missus 7. virtute ex-
cellit 10. ad spem regni potiundi
accensus 8. heres a Micipsa in-
stitutus 9. Hiempsali iratus insi-
dias tendit 11. eum interficit 12.
Numidia potitur 13. legatos Ro-
mam mittit 15. Numidiae opulen-
torem partem accipit 16. Adher-
balem fugat 20. Cirtam obsidet
21. 23. legati ad eum missi 25. Ad-
herbalem interficit 26. legatos
Romam mittit 28. Calpurnium pec-
unia corrumpit 29. Romam ar-
cessitur 32. Baebium tr. pl. cor-
rumpit 33. Massivae necem parat
35. bellum trahit 36. insidias Ro-
manis tendit 38. deditionem fa-
cere conatur 46. 47. proelium cum
Metello committit 48—53. post
proelium quid egerit 54—56. ca-
stra Romana capit 58. insidiis
suorum tentatus 61. deditionem
facere incipit 62. exercitum refi-
cit 66. Thalam et ad Gaetulos
fugit 75. Bocchum ad bellum im-
pellit 80. ad Cirtam iter consti-
tuit 81. a Mario fugatur 88. Ma-
rium in vadit 97. iterum Romanos
aggreditur 101. Bocchi proximos
corrumpit 102. legatum ad eum
mittit 102. Sullae victum traditur
113. Iugurthinum bellum J. 19.
77. 100. Iugurthinum milites 56.

G. Iulius a Catilina in Apuliam
missus C. 27.

L. Iunius Silanus cos. des. C. 50.

Karthago aemula imperii R. C. 10.
eius excidio Romae discordia au-
cta J. 41. pleraeque Africae quon-
dam imperitavit 79. Karthagini-
enses 19. bellant cum Cyrenen-

- sibus 79. multa nefaria contra Romanos fecere C. 51. victi J. 5. Karthaginense bellum postremum H. I, 10.
- Katabathmos, declivis latitudo, quae Aegyptum ab Africa dividit J. 19.
- Lacedaemonii primi in Graecia bella gesserunt C. 2. triginta tyrannos Atheniensibus devictis imposuere 57.
- Lacertania provincia Hispaniae a Pompeio recepta E. P. p. 104.
- Laelius ab Hirtuleianis interfectus H. I, 132.
- Laris oppidum Numidiae J. 90.
- Latium: civis ex Latio J. 69. fortissimi ex Latio a Mario evocati 84. Latii defectio H. I, 69. Latii magna vis civitate a Sulla prohibetur O. L. p. 98. Graecis et Latinis litteris doctus J. 95. C. 15. Latini nominis homines Gracchorum legibus impedimenta parant J. 40.
- Gn. Lentulus Clodianus legem fert de proscriptorum bonis venditis H. IV, 28. locum editum multo suorum sanguine defendit III, 77.
- P. Lentulus Marcellinus in provinciam Cyrenen missus H. II, 101.
- P. Lentulus Sura e sociis Catilinae C. 17. eius consilia 43. epistola ad Catilinam 44. ex libris Sibyllinis regnum sperat 47. Lentulo Spitheri in custodiam traditur *ib.* a consule manu in senatum deducitur 46. eius ignaviam increpat Catilina 58. in carcere necatus 55.
- M. Aemilius Lepidus eos. H. I, 1. oratio ad pop. Rom. O. L. flagitiosorum postremus O. Ph. p. 100. exercitum privato consilio parat *ib.* latro *ib.* cum exercitu proficisci iussus H. I, 52. poenitens consilii I, 53. Etruria omnis cum Lepido suspecta in tumultum I, 48. Italia pulsus II, 1. eius mandata et satellites O. Ph. p. 101. bellum Lepidanum H. III, 6.
- Leptitani Romanis fidi J. 77.
- Lethe (Lete) Lusitaniae civitas H. I, 113. 114.
- Libyes initio Africam habuere J. 18. eorum mores *ib.* Hercules Libys J. 89.
- Ligus castelli aditum explorat J. 93. dux viae a Mario electus 94. profectus ad requisita naturae H. III, 25. Corsa Ligus mulier, a qua insula Corsica appellata II, 5. Ligurum cohors ad Iugurtham transit J. 38. Ligurum cohortis Manlius curabat 100.
- Lucanus ager H. III, 69.
- Lucania lex Inc. 67.
- L. Licinius Lucullus fame fatigatus H. II, 96. in Quinctium invehitur O. M. p. 105. varia eius proelia cum Mithridate E. M. p. 108. regiones thesauros tenuit H. IV, 42. Getas superat IV, 51. pecuniam Quinctio dedit Inc. 76. eius exercitus seditiosus H. V, 1 sqq.
- P. Lucullus tr. pl. magistratum continuare conatur J. 37.
- Lusitaniae gravis civitas H. III, 15.
- Lutatorum proles O. L. p. 97.
- Lycaonia: per eam Marcus Rex in Ciliciam tendit H. V, 1.
- Lyciae agri H. II, 93.
- Macedonia plena hostium O. C. p. 103. Macedonum rex Philippus bellum cum Romanis gerit E. M. p. 107. Macedonicum bellum Persi C. 51. H. I, 9.
- Maecenas scriba Sertorii H. III, 17.
- G. Mamilius Limetanus tr. pl. rogationem ad populum fert J. 40.
- Mamilia lex J. 65.
- A. Manlius Torquatus: eius in filium severitas C. 52.
- A. Manlius Marii legatus J. 86. funditoribus praestat 100. ad Bocchum legatus 102.
- G. Manlius a Catilina Faesulas missus C. 27. plebem in Etruria sollicitat 28. 29. arma capit 30. legatos ad Marcium mittit 32. hostis iudicator 36. in proelio Pistoriensi dextro cornu praestat 59. pugnans cadit 60. Manliana castra 32.
- Gn. Manlius male contra Cimbros pugnans J. 114.
- Manlius Mancinus tr. pl. rogationem de bello Iugurthino ad populum fert J. 73.

- M. Marcello, Ser. Sulpicio coss. res Romana plurimum imperio valuit H. I, 10.
- Q. Marcius Rex proc. in Ciliciam contendit H. V, 1. imperator ad urbem C. 30. Faesulas missus *ib.* legatis Manlii respondet 34.
- G. Marius Arpini natus J. 63. Metelli legatus 30. Siccam missus 56. Iugurtham repellit 58. Zamam oppugnat 60. magna ei portentuntur 63. missionem rogat 64. eius ambitio 65. eius virtus in maius celebratur 73. consul bellum contra Iugurtham gerere iussus 73. bellum parat 84. eius oratio ad populum 85. in Africam profisciscitur 86. eius adventus 87. Capsam urbem oppugnat 89 — 91. eius gloria ingens 92. castellum munitissimum expugnat 92 — 94. haud procul Cirta urbe hostes duobus proeliis vincit 97 — 101. a Boccho rogatus legatos ad eum mittit 102. castellum oppugnatum profisciscitur 103. Cirtam redit 104. absens consul factus 114. spes civitatis in eo sita *ib.* eius satellites O. Ph. p. 100. aquila, quam bello Cimbrico in exercitu habuisse dicebatur C. 59.
- G. Marius, Gai filius, victus H. I, 23.
- M. Marius, consulis frater: ei fracta crura H. I, 25.
- Maronea Thraciae urbs H. III, 24.
- Marsico bello utilis Sertorii opera H. I, 80.
- Masinissa rex Numidarum J. 5. bellica virtute praestans *ib.* tres eius filii *ib.* eius merita de populo Romano *ib.*
- Massiva Masinissae nepos regnum affectat J. 35. interficitur *ib.*
- Massagradae filius Dabar J. 108.
- Mastanabal filius Masinissae morbo assumptus J. 5.
- Mauretania: inde Sertorius in Hispaniam traiecit H. I, 85. ibidem est cum exercitu P. Silius Nucerinus, Catilinae socius C. 21.
- Mauri vanum genus H. I, 84. ita dicti qui antea Medi J. 18. iis rex Bocchus imperitat 19. pro opibus denas aut amplius uxores habent 80. Mauri equites 92. 106. fusi 99. iterum vincuntur 101. Maurus = Bocchus 97, 113. = Volux 106.
- Medi ex Hispania in Africam traiciunt J. 18.
- G. Memmius tr. pl. J. 27. vir acer et infestus nobilitati *ib.* eius facundia clara pollensque 30. oratio ad P. R. 31. Iugurtham ad populum accusat 33.
- Mesopotamia a Tigri et Euphrate fluviis ambitur H. IV, 55. Mesopotameni homines effrenatae libidinis IV, 56.
- Q. Metellus Celer in agrum Picenum missus C. 30. complures ex sociis Catilinae in vincula coniecit 42. cum tribus legionibus in agro Piceno praesidet 57.
- Q. Metellus Creticus in Apuliam missus C. 30. via sacra seductus H. II, 102.
- Q. Metellus Numidicus cos. Numidiam provinciam sortitur J. 43. eius ingenium *ib.* corruptos exercitus mores emendat 45. cautus in bello gerendo 46. 47. eius atrocissima pugna cum Iugurtha 46 — 54. bellum spargit 54. fama de eo praeclara 55. Zamam oppugnat 56 — 60. regi insidias tendit 61. ei imperium belli Numidici continuatum 62. Mario missionem deneget 64. Vaccam diripit 68. 69. Marius domum dimittit 73. Thalam contendit et expugnat 75. 76. aegre fert Mario Numidiam decretam 82. bellum trahit 83. Romam profectus laetissimis animis excipitur 88.
- Q. Caecilius Metellus Pius proc. in Hispaniam ulteriorem contra Sertorium missus H. I, 99. II, 23. 54. numeri hostium per litteras gnarus I, 122. luxuriae deditus II, 54. vulneratus II, 68. 69. 70. in proeliis promptus II, 69. eius exercitus Galliae opibus sustentatus E. P. p. 104. pecunia ei ad bellum facta H. I, 46. procul agit I, 47.
- Metrophanes legatus Mithridatis a senatu quaesitus H. III, 35.
- Micipsa Masinissae filius et regni heres J. 5. eius filii *ib.* a Iugurtha sibi et liberis timet 6. Numidis in

- Hispaniam missis eum praeficit 7. quod aliter ac ratus erat evenit 8. de eo adoptando cogitat 9. eius oratio ad Iugurtham 10. moritur 11. eius in Iugurtham beneficia 14. praecepta filiis data *ib.*
- Midas rex Dardanorum H. III, 26.
- Q. Minucio Rufo Macedonia provincia evenit J. 35.
- Mithridates corpore ingenti perinde armatus H. III, 34. eius regni conditor Artabanus III, 32. extrema pueritia regnum ingressus III, 33. et fratrem et sororem occidit *ib.* eiuanimiae opes O. C. p. 103. in latere vegetigalium bellum circumspicit O. Ph. p. 100. epistola ad Arsacem p. 107. bella cum Romanis gesta E. M. p. 108. ferocia in tempore bellaturi H. I, 19. Mithridaticum bellum O. M. p. 106.
- Mulucha flumen Numidae a Mauris et Iugurthae et Bocchi regnum dirimit J. 19, 92.
- Mulvius pons: ibi comitatus Allobrogum deprehenditur C. 45.
- G. Murena ulteriori [citeriori] Galliae legatus praefuit C. 42.
- Mutina a Pompeio obsidetur H. I, 77.
- Muthul Numidiae flumen J. 48.
- Nabdalsa coniurationem cum Bomilecare contra Iugurtham facit J. 70. apud eundem proditiōis suspicionem deprecatur 71.
- Nares Lucanae oppidum, quo Spartacus fugitivos duxit H. III, 76.
- Narbone concilium Gallorum H. II, 19.
- Ti. Neronis sententia de coniuratis C. 50.
- Nicomedes rex Bithyniae Mithridatem bello lacessit E. M. p. 108. Bithynia expulsus *ib.* eo mortuo Bithynia a Romanis direpta *ib.*
- Nilus maximus fluvius H. III, 100.
- Numantia deleta Numidae dimissi J. 8, 10. Numantinis Iugurtha maximo terrori fuit 7. Numantinum bellum 9.
- Numidae orti a Persis, qui cum Gaetulis iuncti fuerant J. 18. eorum rex Masinissa 5. studia in Iugurtham accensa 6. in Hispaniam auxilio Romanis missi 7. medius locus apud eos honori 11. Hiempsalis caput ad Iugurtham referant 12. in duas partes discedunt 13. pars inferior Africae ab iis possessa 18. 19. iis parum fidei Adherbal 20. moenibus Cirtae prohibentur 21. Adherbalis iussa efficiunt 24. Adherbal iis imperator positus *ib.* legatos Romanos ad festinandum impellunt 25. puberes ab Iugurtha necantur 26. multitudo Numidarum Auli castra circumvenit 38. infidi et ingenio mobili 46. proelium cum eis 50. 51. 52. 53. 56. pugnandi ratio 54. 59. Zamam oppidum fortiter defendunt 58. 60. optime de Iugurtha meriti 62. 65. saepissime pulsati 67. 71. 74. eorum tuguria 18. 75. officia intendunt 75. eorum connubiis Leptitanorum lingua conversa 78. apud eos necessitudo coniugalis levis ducitur 80. lacte et ferina carne vescuntur 89. Capsae puberes interfecti 91. Marium magis quam mortalem timebant 92. 93. Romanis maledicunt 94. Numida = Iugurtha 101. 106. 113. — Numidiae se potiturum esse Iugurtha sperat J. 8. ea potitur 13. pars opulentior Iugurthae traditur 16. N. regnum Massiva petit 35. N. provincia Calpurnio obvenit 26. Spurio Albino 35. Metello 43. Mario 82. 84. Calpurnius Numidium ingreditur 27. Numidiae facinora 33. Numidia exercitus deductus 39. eius pars tertia Boccho promissa 97. — Numidica scuta e corio J. 94.
- Nysa Nicomedis regis uxor E. M. p. 108.
- Oceani longinqua fuga petere voluit Sertorius H. I, 81. Oceani fretum finis Europae J. 17. finis imperii Romani H. I, 10. E. M. p. 108.
- Octavius eos. mitis et captus pedibus H. III, 1.
- Octavi domus H. II, 102.
- Gn. Octavius Raso quaestor J. 104.
- Olympus Ciliciae urbs H. I, 124.
- L. Opimius legationis princeps a Iugurtha corrumpitur J. 16. victo-

- riam nobilitatis in plebem exercet *ib.*
 Oppius quaestor pugione consulem petit H. III, 48. ab armis dimittitur III, 49.
 Orestis nuntii H. II, 75.
 Orion oritur iuxta solis aestivi pulsum Inc. 58.
 Othus in Creta H. II, 15.
 Paphlagoniae urbs Teia H. III, 47.
 — Paphlagonum promontoria H. III, 45.
 M. Acilius Palicanus H. IV, 35.
 L. Paulus lege Plautia Catilinam interrogat C. 31.
 Pelorum unde dictum H. IV, 21.
 Perperna Sertorii legatus Calen urbem Gallaciae capit H. II, 17.
 18. Sertorium in convivio obtruncat III, 17. in fuga cognitus III, 19.
 Perses Philippi filius apud Samothracas deos a Romanis in fidem acceptus E. M. p. 107. in somnio occisus *ib.*
 Persi bellum Macedonicum H. I, 9.
 Persarum cultus H. I, 84. navibus in Africam transvecti J. 18. cum Gaetulis connubiis mixti Numidae appellati *ib.*
 Persidis regnum inclutis divitiis est E. M. p. 109.
 Petilla Lucaniae oppidum H. IV, 21.
 M. Petreius Antonii legatus C. 59. Catilinam vincit 60.
 Phaselis Ciliciae urbs a Servilio capta H. I, 124.
 Philaeni Karthaginienses vivi terra obruti J. 79. Philaenon arae fines Karthaginiensium Aegyptum versus 19.
 Phoenices multa oppida in Africa condidera J. 19.
 L. Philippi oratio contra Lepidum H. I, 60. et p. 99—102.
 Philippus rex Macedoniae fractus E. M. p. 108. cum eo bellum sumpsere Romani *ib.* p. 107.
 Phrygia maior = Bithynia H. III, 42. regnum Midae III, 26.
 Picenus ager: eo Metellus Celer praepositor missus C. 30. in eo cum tribus legionibus praesidet 57.
 Pisidiae agri H. II, 93.
 G. Pisonis et G. Caesaris inimicitiae quibus ex causis ortae C. 49.
 Gn. Piso factiosus C. 18. coniurationis auctor *ib.* quaestor in Hispaniam pro praetore missus 19. interficitur *ib.*
 Pistoriensis ager C. 57. eo Catilina exercitum deducit *ib.*
 Plautia lex de vi C. 31.
 Poeni H. II, 63. libri Punici regis Hiempsalis J. 17. Punica fides 108.
 Gn. Pompeius Hiempsalem restituit H. I, 29. eius epistola ad senatum E. P. res praeclare in Hispania gestae *ib.* oris probi, animo inverecundo H. II, 21. animi vigor atque alacritas II, 57. similem se Alexandro credidit III, 11. magnae gloriae adulescens O. M. p. 106. in eius adventum plebs differtur *ib.* honorificum de eo iudicium H. V, 7. devictis Hispanis tropaea in Pyrenaeis iugis constituit IV, 27. in extremis terris bellum gerens Catilinae spem auget C. 16. Crasso invisus 17. potentia eius formidolosa 19. cum Crasso tribuniciam potestatem restituit 38. ad bellum maritimum atque Mithridaticum missus 39.
 Q. Pompeius Rufus praetor Capuam missus C. 30.
 Pontus et Bithynia consuli provincia data H. V, 2. in Pontum perveniunt Romani multo celerius spe Mithridatis III, 79. ex Pontu vis piscium erumpit III, 40. — Ponticum mare dulcius quam cetera H. III, 38. angustiae oris Pontici III, 46.
 Porcia lex C. 51.
 Praeneste: eo Marius, G. Marii f., confugit H. I, 22.
 Ptolemaeus rex pretio bellum in diem prolatans E. M. p. 108.
 Publitor fugitivorum dux in Lucania restitit H. III, 69.
 Punicus, vid. Poeni.
 Pyrenaeus saltus a Pompeio receptus E. P. p. 104. ibi tropaea constituta H. IV, 27.
 Pyrrhus rex Epiri hostis O. L. p. 97.

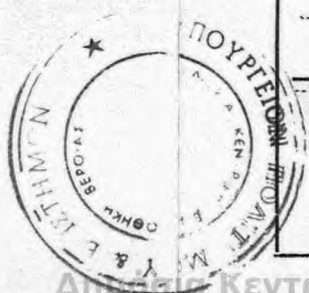
- in aede Dianae interfectus H. III, 90.
- Rhegium fretum Siciliae H. IV, 20.
- Rhodium civitas infida et adversa Romanis C. 51. iidem impuniti dimissi *ib.*
- Romae urbis origo C. 6. libertatem adepti brevi plurimum crevit 7. in urbem tanquam sentinam pessumus quisque confluit 37. ibi fato tres Cornelii regnant 47. ibi omnia venalia J. 8. 20. 35. in urbe post Karthaginem deletam orta seditio 41. — Romanis antiquitus maximum gloriae certamen C. 7. R. antiquorum mores et instituta 6. 7. 9. saepe parva manu maximos exercitus fuderunt 7. praeclara agere quam scribere malebant 8. eorum in aedificando luxuries C. 12. 20. arma atque tela militaria a Samnitibus, insignia magistratum a Tusci sumpserunt 51. facundia Graeci, gloria belli Galli ante Romanos fuerunt 52. a Iugurtha sub iugum missi J. 38. cum cunctis populis iis bellandi causa est E. M. p. 108. iis omnia regna adversa J. 81. iis melius visum amicos quam servos quaerere 102. audendo, fallendo, bella ex bellis serendo magni facti E. M. p. 109. omnia rapta habent *ib.* olim convenire sine patria, sine parentibus, omnia non serva et maxime regis hostilia ducunt *ib.* — Romani exercitus prima corruptio C. 11. Romani exercitus manus inter se conserentis O. L. p. 98. P. R. magnitudo ignoscendo auxit O. Ph. p. 100. gentium moderator O. L. p. 100. R. imperio ad occasum ab ortu solis omnia parebant C. 36. R. equitibus indignum regum peregrinorum satellites agere J. 65. equites R. cum telis circum aedem Concordiae C. 49.
- Romulus scaevus dicitur Sulla O. L. p. 97.
- Sacer mons a plebe occupatus H. I. 11.
- L. Saenius senator de Catilinae coniuratione exponit C. 30.
- Saguntini fide atque aerumnis incluti H. II, 60.
- Sallentinum promontorium Italiae H. IV, 13.
- Salustius res gestas P. R. carptim scribere statuit C. 3. historiae scribendae studium magno usui esse censet J. 4.
- Sardinia in Africo mari sita H. II, 2. in S. herba Sardoa nascitur II, 4.
- Sardis Herculis filius Sardiniam occupat H. II, 3.
- Saturnini et Sulpicii satellites O. Ph. p. 100.
- P. Scipio Africanus Romanorum imperator bello Numantino J. 8. Iugurtham laudat *ib.* eius epistola ad Micipsam 9.
- Scirrus Sullanus, homo nefarius O. L. p. 99.
- Seylla saxum H. IV, 19.
- Seythae Nomades H. III, 44. Seythici arcus speciem mare Ponticum efficit H. III, 41.
- Seleucia maxima urbis E. M. p. 109.
- Sempronia lex de provinciis sortitiendis J. 27.
- Septimius Camers in Apuliam a Catilina mittitur C. 27.
- Septimius neque animo neque lingua satis competere visus est H. I, 63.
- Sertorii mores, ingenium, res gestae H. I, 80. fugam in longinqua Oceani agitat I, 81. proelium in transgressu vitare conatur I, 85. manibus in murum ad tollitur I, 115. eius impetum sustinuit Pompeius E. P. p. 105. Hispaniam citeriorem ad internecionem vastavit *ib.* suos pugnae instruit H. II, 37. cum Pompeio comparatur II, 57. vacuus hieme auget copias III, 16. a Perperna ad coenam vocatus III, 17. eius per montis fuga O. C. p. 103. Hispania ei antiqua patria Inc. 14.
- Servilius proci. Ciliciae agrotum collegam Tarenti reliquit H. I, 66. iter ad Corycum vertit II, 83.
- Servius Sulpicius eos, cum M. Marcello H. I, 10.
- Sicca oppidum a Iugurtha deficit J. 56.

- Sicilia Italiae coniuncta H. IV, 15.
 L. Sicinius tr. pl. primus de potestate tribunicia loqui ausus, circumventus est O. M. p. 105.
 Sidonii in Numidiam pervenerunt J. 78. Leptim coniderunt 79.
 Sila silva Lucaniae fugitivorum refugium H. IV, 78.
 L. Sisenna historicus parum libero ore de Sulla locutus J. 95.
 P. Sittius Nucernus Catilinae socius in Mauretania cum exercitu C. 21.
 Spartacus fugitivorum dux H. III, 76.
 L. Lentulus Spinther: ei Lentulus unus de coniuratis in custodiam traditur C. 47.
 Staphylus vinum aqua miscere docuit H. III, 88.
 L. Statilius inter coniuratos C. 17. ei et Gabinio urbis incendendae negotium traditur 43. G. Caesari traditur 47. de eo supplicium sumptum 55.
 Sacro Hispaniae urbs, ubi hostium castra capta E. P. p. 104.
 Sufacis Numidiae regis agros urbesque Romani Masinissae dono dant J. 5. 84.
 L. Cornelius Sulla: eius tyrannus O. L. p. 97—99. eius dominatio H. I, 35. 36. eius odium H. II, 95. legem ferre prohibetur II, 22. mortuus O. M. p. 105. bonorum emptoribus pecuniam remisit H. IV, 28. uni Pompeio dictator adsurgere solebat V, 8. quo pacto exercitum sibi fidum fecerit C. 11. eius crudelitas 51. mores, ingenium et natura J. 95. 96. eloquens 102. eius oratio ad Bocchum *ib.* ad eundem de rebus communibus mittitur 105. animus praesens 106. una cum Voluce per hostium castra proficiscitur 107. Bocchum convenit 108. pacis conditiones eidem proponit 111. Iugurtham vinetum ad Marium deducit 112. — Sullani milites senatores C. 37. rapinis adsueta coniurationi Catilinae student 16.
 Suthul oppidum Numidiae, ubi Iugurthae thesauri erant, ab Aulo obsidetur J. 37.
 Syries in extrema Africa sinus J. 78.
 Tagus Lusitaniae fluvius saevire visus H. III, 14.
 Tanais flumen, a quo digressae Amazones H. III, 39.
 Tanas Africae flumen J. 90.
 L. Tarquinius coniurationis index in vincula coniectus C. 48.
 Tarquitas inter Sertorii interfectores H. III, 17.
 Tartanius Bithyniae flumen H. IV, 50.
 Tartessus Hispaniae civitas H. II, 29.
 Tarula Sullanus O. L. p. 99.
 Tauri omnium ferocissimi H. III, 43.
 Tauromenitana littora H. IV, 17.
 Taurus mons: inde flumen Durda defluit H. II, 85. Antiochus omnis Taurum agro spoliatus est E. M. p. 107.
 Teia Paphlagoniae urbs H. III, 47.
 Thala oppidum Numidiae, ubi thesauri regis J. 75. a Metello capta *ib.*
 Tharri Sardiniae urbs Inc. 20.
 Themiscyrii campi Amazonum sedes H. III, 39.
 Theraeon colonia Cyrene J. 19.
 Thirmida Numidiae oppidum J. 12.
 G. Thoranius quaestor Variani H. III, 76.
 Tigranis Armeniae regis bellum cum Arsace E. M. p. 108. imprudentia *ib.*
 Tigris cum Euphrate uno fonte natus H. IV, 55.
 Titurius legatus in Celtiberia hiemem agit H. II, 52.
 L. Torquatus et L. Cottam cons. Catilina et Autronius interficere parant C. 28.
 Troiani urbem Romam condidere, Aenea duces profugi C. 6.
 Tullianum, locus in carcere C. 55.
 Turia flumen E. P. p. 104. non procul Valentia H. II, 44.
 T. Turpilius Silanus Vaccensium praefectus non obtruncatur a Numidis J. 66. civis ex Latio 69. interficitur *ib.*
 Tyrii Tartessum Hispaniae civitatem habent H. II, 29.
 Vaga (Vacca) Numidarum oppidum forum rerum venalium J. 47.

- ibi praesidium Romanum imponitur *ib.* — Vaccenses a Romanis deficiunt, Romanos interficiunt 66. perfidiae poenas dant 69.
- Valentia Hispaniae urbs a Pompeio deleta E. P. p. 104. prope flumen Turiam H. II, 44.
- L. Valerius Flaccus et C. Pomptinus praetores ad Allobrogesprehendendos missi C. 45.
- Valeriani praedatores H. III, 60. legiones H. V, 2.
- L. Vargunteius senator e coniuratis C. 17. Ciceronem interficere constituit 28.
- Varinius praetor fugitivos aggredditur H. III, 76.
- Varro rem in maius more rumorum accipit H. II, 42.
- Versius Sertorii scriba H. III, 17.
- Vettius Picens Sullanus O. L. p. 98.
- P. Umbrenus Catilinae socius Allobroges ad coniurandum hortatur C. 40. 44.
- G. Urbinus Metelli quaestor H. II, 54.
- Volcanaliorum religio H. III, 29. 30.
- T. Volturcius Crotoniensis unus e coniuratis C. 44. litteras a Lentulo ad Catilinam accipit *ib.* se praetoribus dedit 45. in senatum introductus de coniuratione dissimulat 47. fide publica dicere iussus omnia, uti gesta erant, aperit *ib.* ei praemia decernuntur 50.
- Volux filius Bocchi Sullae obviam mittitur J. 106. dubiae fidei Romanis esse videtur 107. ex castris Romanis abire iussus *ib.* parti Gaetulorum praeest 101.
- Zamae Numidiae urbis situs J. 57. regni arx 56. frustra oppugnata 58. 60.

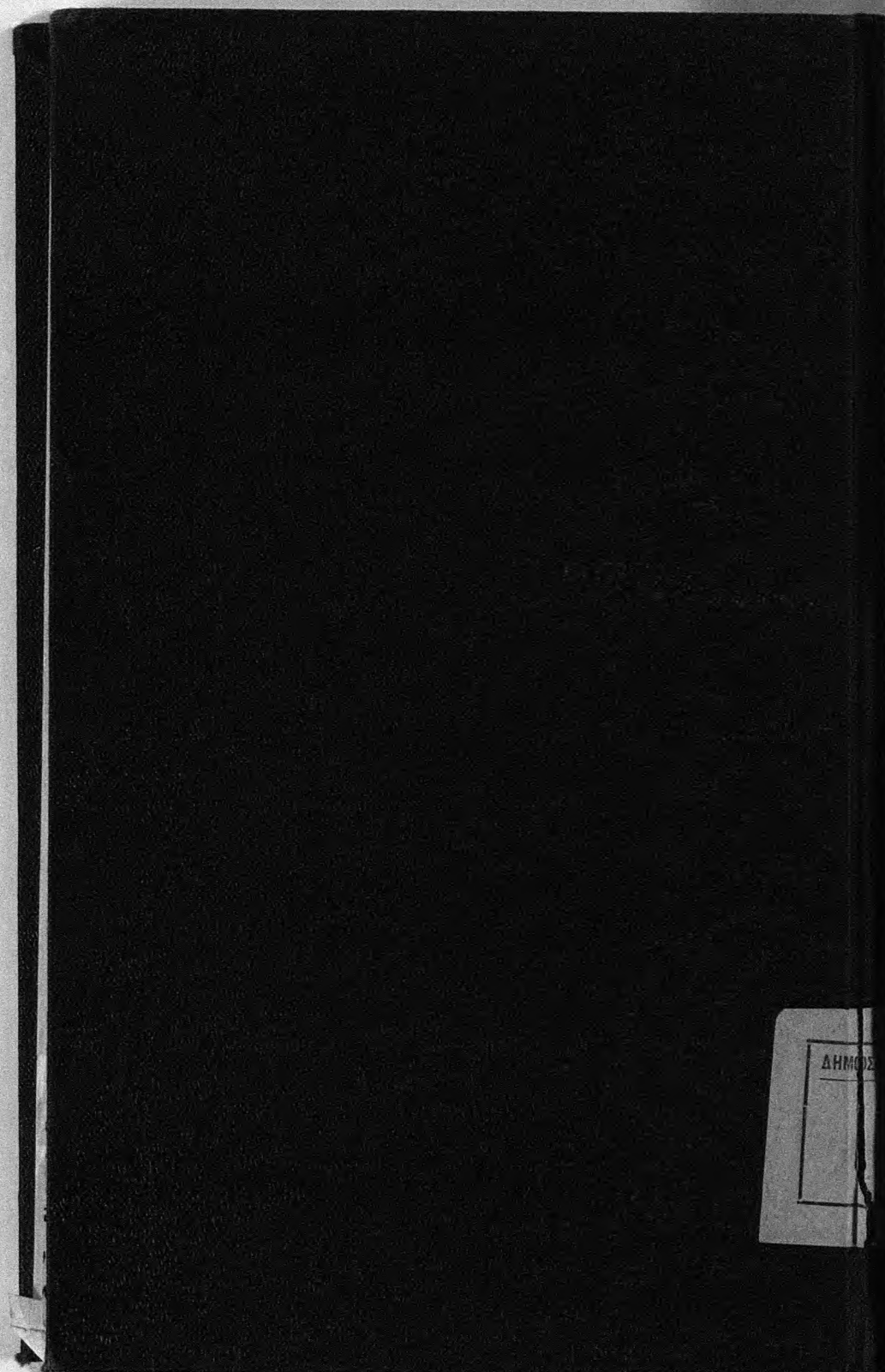
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εξ. αγοράς
Αριθ. εισ.
1000 6499 299
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας